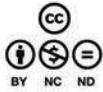

Εκεί, όπου ο Malraux συνάντησε την Περσεφόνη,
Ένα Μουσείο χωρίς τοίχους

Κανακόπουλος Θεόδωρος
Πλυτάς Σάββας

Εκεί, όπου ο Malraux συνάντησε την Περσεφόνη,
Ένα Μουσείο χωρίς τοίχους

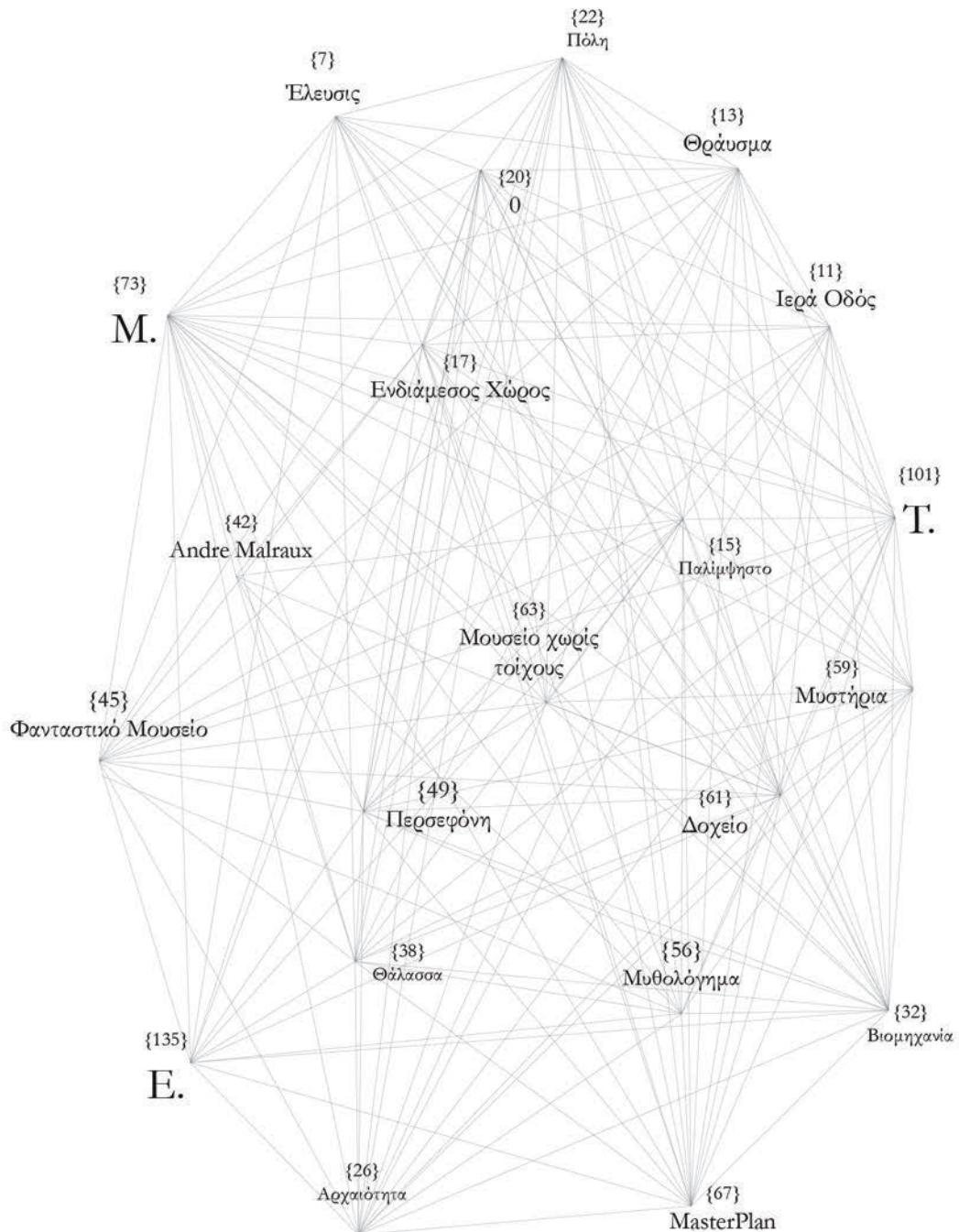
Κανακόπουλος Θεόδωρος
Πλυτάς Σάββας

καθηγήτριες:

Αριάδνη Βαζάνη
Βάνα Ξένου

Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο
Σχολή Αρχιτεκτόνων Μηχανικών
Αθήνα-Έλενσις
2016

HII

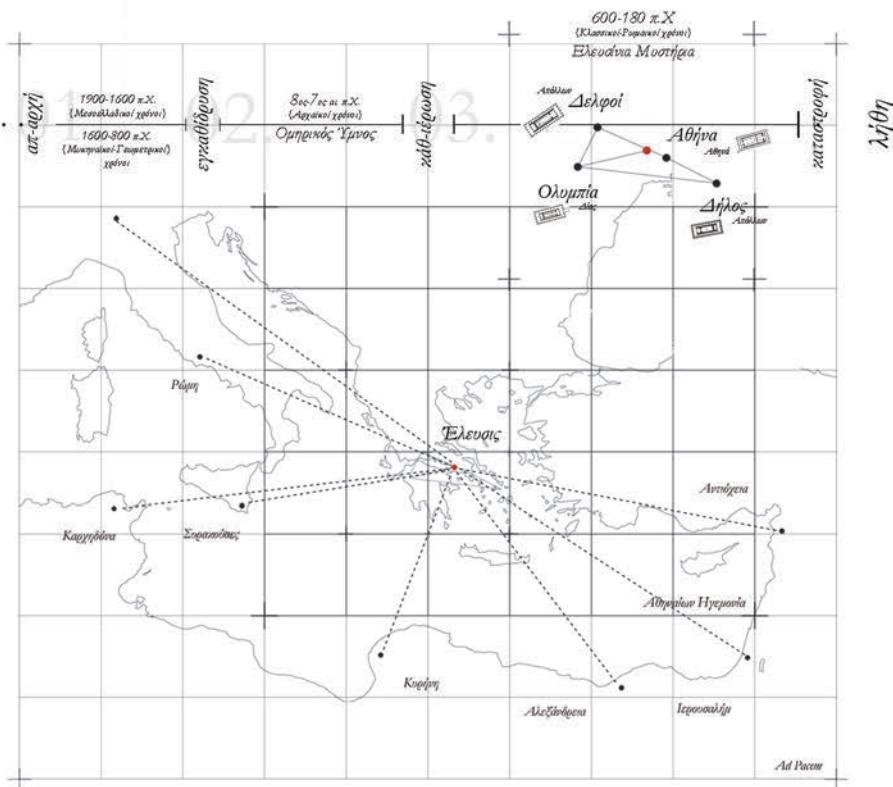
'Ελευσις, ο τόπος της
Αφίξεως.

{

Πρόκειται για ένα όνομα, ετυμολογικά προερχόμενο του ωρματος ελεύθω, το οποίο αποκαλύπτει την άφιξη ενός μη αυτόχθονου γεγονότος και το τέρμα ενός πολυόδυνου ταξιδιού για την αποκατάσταση ενός πανάρχαιου συμβολισμού και την αποκάλυψη ενός βιολογικού, κοινωνικοπολιτικού και θρησκευτικού κέντρου. Ο ερχομός αυτός, δια μέσου της Ιεράς Οδού, αποτέλεσε την 2000 χρόνων οικουμενική θρησκευτική πομπή του αρχαίου πολιτισμού, προεόρτια της οποίας αποτέλεσαν, τα Μικρά Μυστήρια στην περιοχή της Άγρας, και κύρια τελετουργική εορτή, τα Μεγάλα Ελευσίνια, ως εννεαήμερη πομπή, από τη Μόνηση εντός της πόλεως των Αθηνών, έως και την Εποπτεία εντός του Ιερού Τελεστηρίου της Ελευσίνας, αναδεικνύοντας την πόλη, σε έναν από τους πέντε ιερούς τόπους -Αθήνα, Δελφοί, Ελευσίνα, Δήλος, Ολυμπία- της αρχαίας Ελλάδος, και το κέντρο Μυήσεως του τότε γνωστού κόσμου.

}

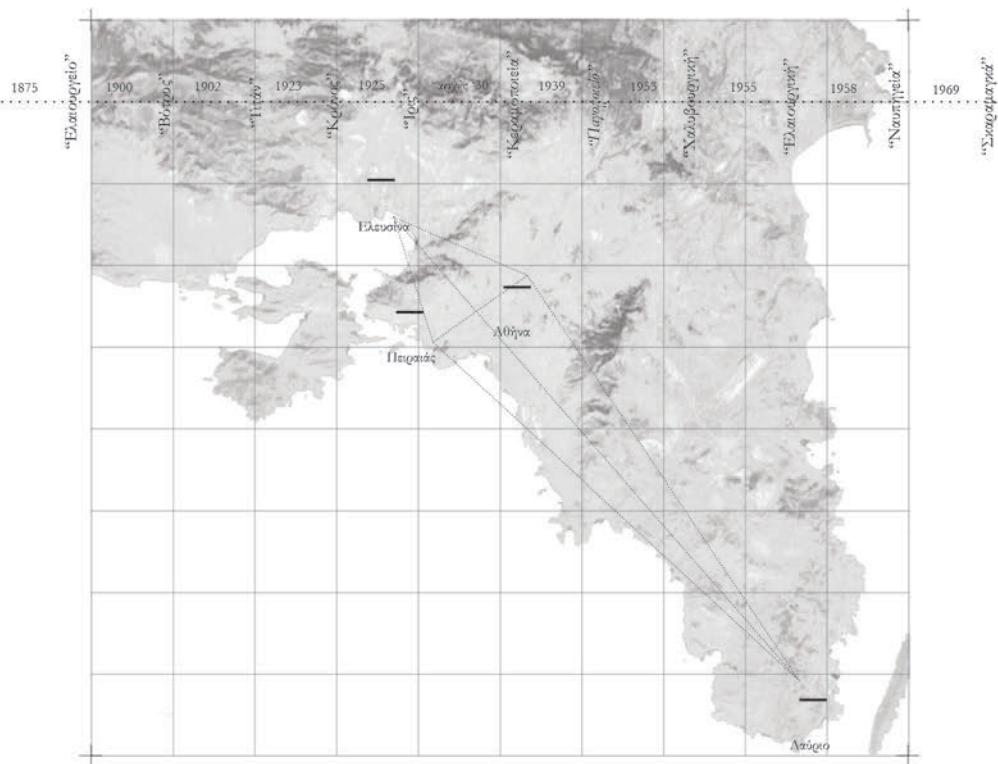
OANIA

“..Αυτός ο ουρανός που σκεπάζει αντά τα ερείπια σήμερα είναι ο ίδιος μ’ Η περιοχή της Ελευσίνας με τις μάζες των ερειπίων εικονογραφεί τις ιδιοτροπίες του ανθρώπου. Εδώ φαινεται το θλιβερό πεπλωμένο της ανθρώπινης ύπαρξης να αγωνίζεται, να κοπιάζει και να δημιουργεί.”

Οταν σταθόμεις ανάμεσα στις σπαραγένες κολόνες και τους γραφειούμενους τοίχους, μάλις και με την οποίη που σαν ένας βαρύς ουρανός σκεπάζει αυτή την περιβόλο σήμερα δε μας δίνει Οι βράχοι της Σαλαμίνας και της Πλάρηνθας είναι το ίδιο άμισος οι ιδέες έχουν αλλάξει και αυτή η αλλαγή μεταμόσφιωσε το υπέροχο

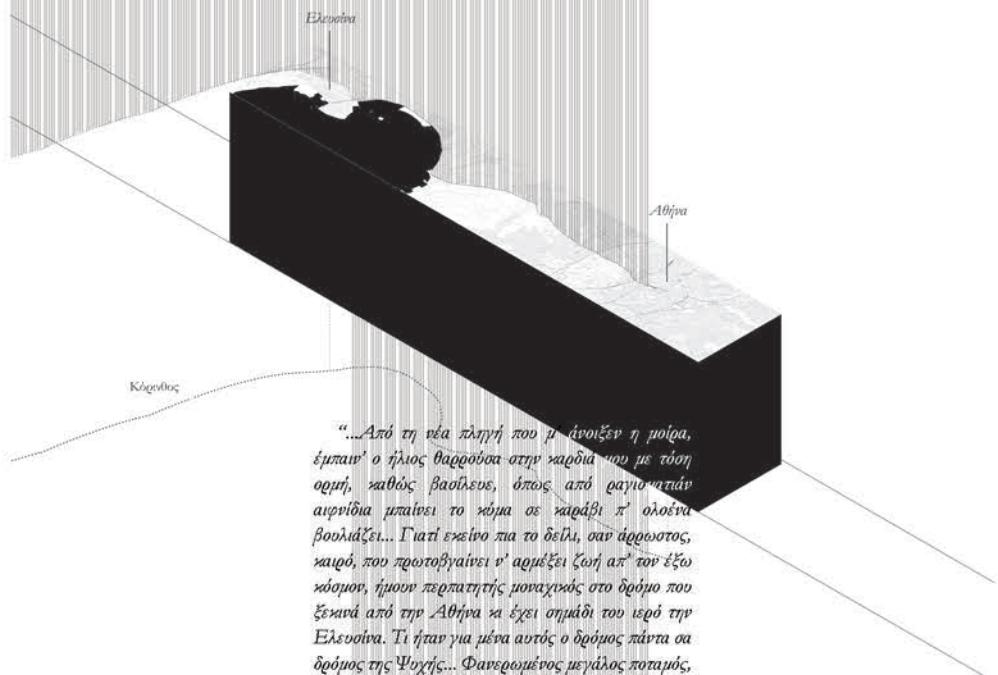
—Γεώργιος
Έλενος και Ελε-

αυτόν που χαμογελούσε πάνω από αυτό το συγχλονιστικό θερμοκεντικό κέντρο.
σπινου μναλό και την καταστροφή που προκαλείται από τις ανθρώπινες σκέψεις και πλοτεις.
ιουνγεί αυτό που οι απόροι σε μια άλλη εποχή φτάνουν να καταστρέφουν και να το καταργήσουν.
κατά βίας μπορούμε να φανταστούμε το θάύβος που χαρακτήριζε αυτό το παγανιστικό κέντρο.
κανένα ομπόδι από τον παίνα που έσαε κάποτε τους αιθέρες και δρυγές τους ουρανούς.
έδαρος που χαρέτιζε τους πιστούς των αρχαίων χρόνων,
και ζωντανό τέμενος της γης σε απέραντη έκταση βουβών ερειπίων...”

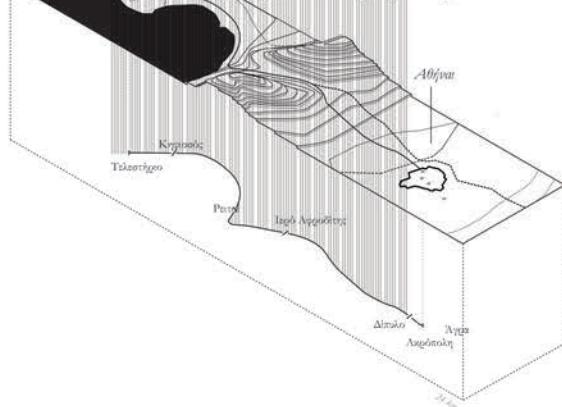
Μυλωνάς
νοίνα Μυστήρια

“...Από τη νέα πληγή που μάνικεν η μοίρα,
έμπαιν’ ο γήιος θάρροβασα στην καρδιά μου με τύλη
ορμή, καθώς βασίλευε, όπως από φανταστιάν
αιφνίδια μπαίνει το κόμα σε ναρθάζει π’ ολούρα
βούλαδέσει... Γιατί εκείνο πα το δεῖλι, σαν άρρενος,
καιρό, που προτοβγάινει ν’ αρμέξει ζωή απ’ τον έξω
κόσμον πάνω περπατήτης μοναχικός στο δόρυ που
ζεινάτα από την Αθήνα και έχει σημάδι του ωρό την
Ελευσίνα. Τι ήταν για μένα αυτός ο δρόμος πάντα σα
δρόμος της Ψυχής... Φανερομένος μεγάλος ποταμός,
κυλώντες εδώθες αργά συρρέαντα από τα βόδια αμάξια,
γεράτια αθεμοτές ή ξόλα, και άλλα αμάξια, γοργά που
προσπερνούσαν, με τους ανθρώπους μέσα τους σαν
ισασούς... Μα παραέβα, σα να γάθη ο κόδωνς και
έμειν’ η φύση μόνη, ώρα και ώρα μιαν τρυγά
βασίλεψε... Κι η πέτρα, π’ αντίκρισα σε μια άκρη
φιζωμένη, θρονί μού φάνη μοιραμένο μου ήταν απ’
τους αιώνες. Κι έπλεά τα χέρια, σαν κάθισα, στα
γόνατα, σε σώντας αν κάνησα τη μέρα αυτή ή αν πήρα
αιώνες πίσω από τον ίδιο δρόμο...”

Αρχελος Συκλιαννός, Ιερά Οδός

Ιερά Οδός

{

Δρόμος, ο οποίος, όπως αποκαλύπτει η ετυμολογία του ονόματος, αποτέλεσε τον Ιερό χρονικό και χωρικό άξονα, δια μέσο του οποίου, η τελετουργική πομπή, με αριθτηρία το αρχαίο νεκροταφείο του Κεραμικού και το Δίπυλο της πόλεως των Αθηνών, σε μία μυσταγωγική διαδικασία διαρκούς κίνησης και στάσης σε ιερά και σημεία του τόπου με συμβολικό περιεχόμενο, κατέληπτο στο Ελευσίνιο Ιερό της Δημητρός. Εννέα μέρες ή 12.960 λεπτά, και 2000 χρόνια διαμόρφωσαν την πορεία της του άξονα σε βιωματική ερπερία, ιερού σταχασμού και σε διαδρομή ύψιστης τοινωνικής παρασής και υπηρεσιακής σημασίας. Ένας δρόμος, που ως άλλος ομφάλιος λώρος, σε μία διπολική σχέση μεταξύ μητέρας και εμβρύου ή Θεάς και Κόρης, συνέδεσε την αρχαία Αθηναϊκή πρωτεύουσα με την κύρια δεξαμενή παραγωγής και διύλισης, της αρχαίας σποράς και τροφής και των αρχαίων ιερών συμβόλων και ιδεών, τον τόπο της Έλευσις.

Η (Ιερά) Οδός, υπερταχεία τον 21ο αιώνα και με μόνο στοιχείο των άξονα, εκμηδενίζει την απόσταση μετάβασης Αθήνα-Ελευσίνα και καθιστά την άριξη επί του τόπου, από ύψιστο γεγονός ιερής σημασίας σε πέρασμα μόλις 30 λεπτών.

}

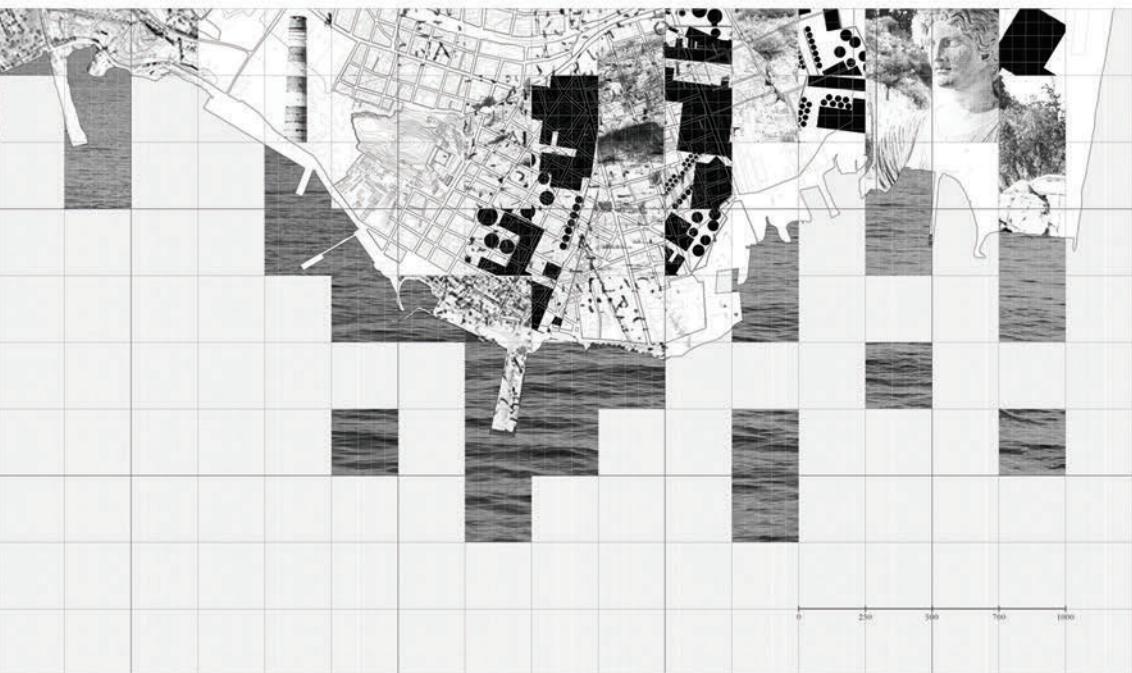
9 μ./216ω.
/12960λ.

/30 λ.

Θρα

Το σιωπηρό κουφάρι του παρελθόντος της Ελευσίνας, μένει να αχωροχρόνου, ως ερείπια και σπαράγματα, παραδομένα στην αποδημία βασικές ιστορικές περιόδους της πόλης συγκρούονται και διατρυπούν οιζωμένο στο παρελθόν και την βιομηχανική ιστορία, ενώ ταυτόχρονα θαλάσσιο ορίζοντα, στρ

όσμα

{

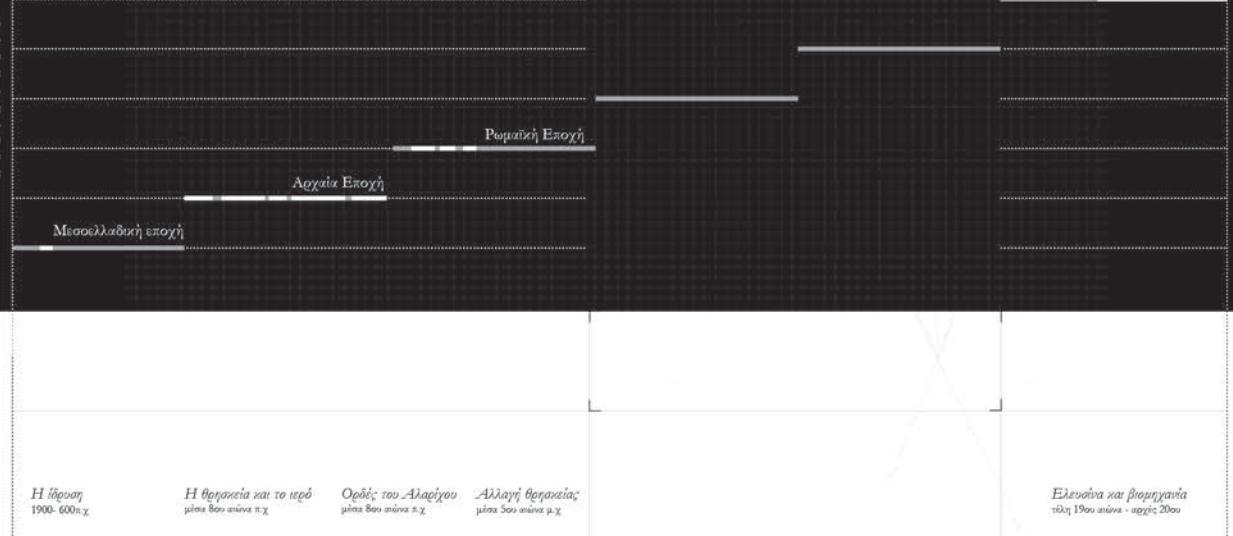
πέκει ετοιμόρροπο και αβέβαιο, όντας στο ωγήμα ενός ενδιάμεσου πιττή διαδικασία της φύσης και του χρόνου. Θραύσματα από τις δύο το έδαφος, ως τη ρίζα του αρχαίου λόφου, κρατώντας το χώρο βαθιά ορθώνονται με αβεβαιότητα προς τον ουρανό, απενίζοντας σιωπηλά το χριστιανισμό προς το μέλλον.

}

“..Η έκκληση να σκεφτούμε εγείρεται στην παράκαμψη ενδιμέοη περίοδο. [...] οι ζωντανοί, οινειδητοποιούν την υπαρξή ενός μεσοδιαστήματος [...] Στην ιστορία αυτά τα μεσοδιαστήματα έδειξαν περισσότερο από μία φορά ότι μπορούν να περιέχουν τη στημμή της αλήθειας...”

—Hannah Arendt (1966), *Μεταξύ παρελθόντος και μέλλοντος, Εκδόσεις Αιβιάθαν, Αθήνα*

παλιμφηστος, -η, -ο 1. (για παπύρους, περγαμηνές, κώδικες κλπ.) αυτός του οποίου το αρχικό κείμενο έχει αποξεσθεί, προκειμένου να γραφτεί νέο κείμενο
2. παλιμφηστο (το) {παλιμφήστ - ον | -ων} το χειρόγραφο παπύρου ή περγαμηνής, τού οποίου η πρώτη γραφή έχει αποξεσθεί, για να γραφτεί νέο κείμενο.

τοτίο
↳
↳
↳
θρησκεία
↳
πνευματικότητα
↳
νόρμα

„Το μηδέν εμφανίζεται ως ένα είδος αριθμού που δίνει αξία σε άλλους αριθμούς. Δεν είναι ωτές θετικός αριθμός: ούτε αρνητικός. Είναι ήμιος το πιο στενό εκείνο κομμάτι που διαγραφεί, τα δύο από διαφορετικά σύνολα αλλά και τα συνδέοντα ταυτόχρονα διατηρούντας την ισορροπία ανώνυμος τους. Κρύβει την έννοια της άλλης της απονοίας, του κενού. Άπο τις διάφορες μορφές που παίρνει είναι φανερό ότι δεν εμφανίζεται μένο ως αριθμός αλλά και ως ίματα μεταφράδι, ως ένα μιστήριο αιώνεα στα δέλλα μετατρέπια, ως ένα τίκτορα που στηρίζει την αιώνια κάτι...“

— Robert Kaplan (2000). *The nothing that is: A natural history of zero*. Oxford University Press

αρχαιότητες

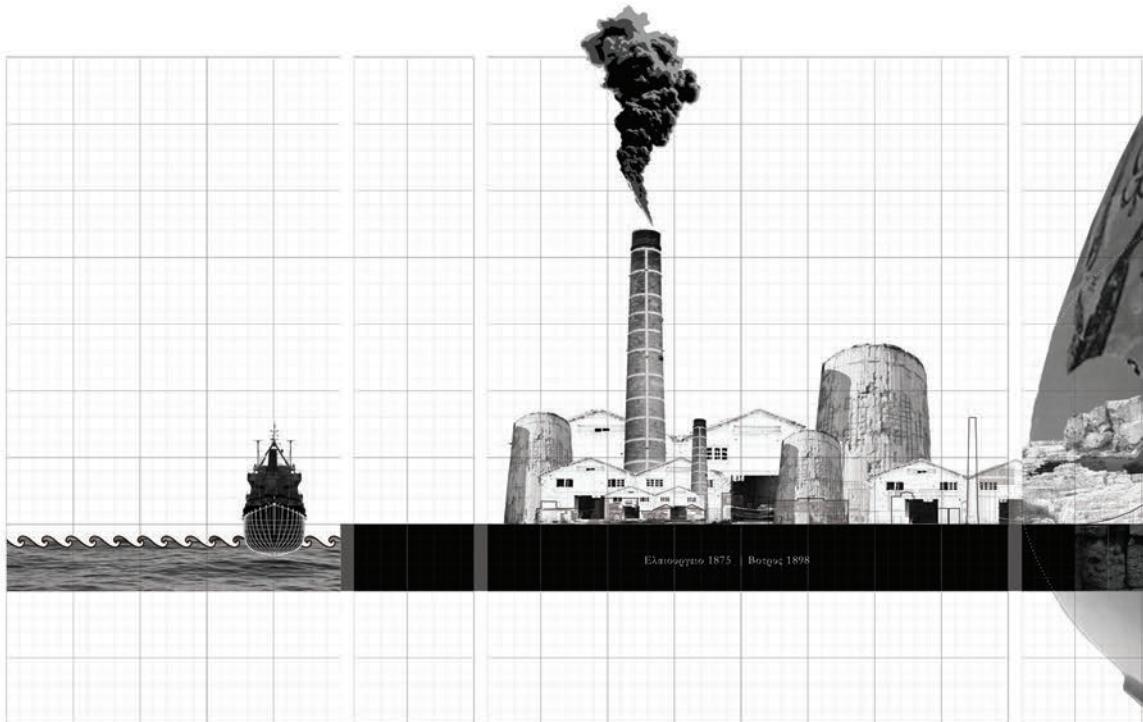

{0}

βιομηχανικά ερείπια

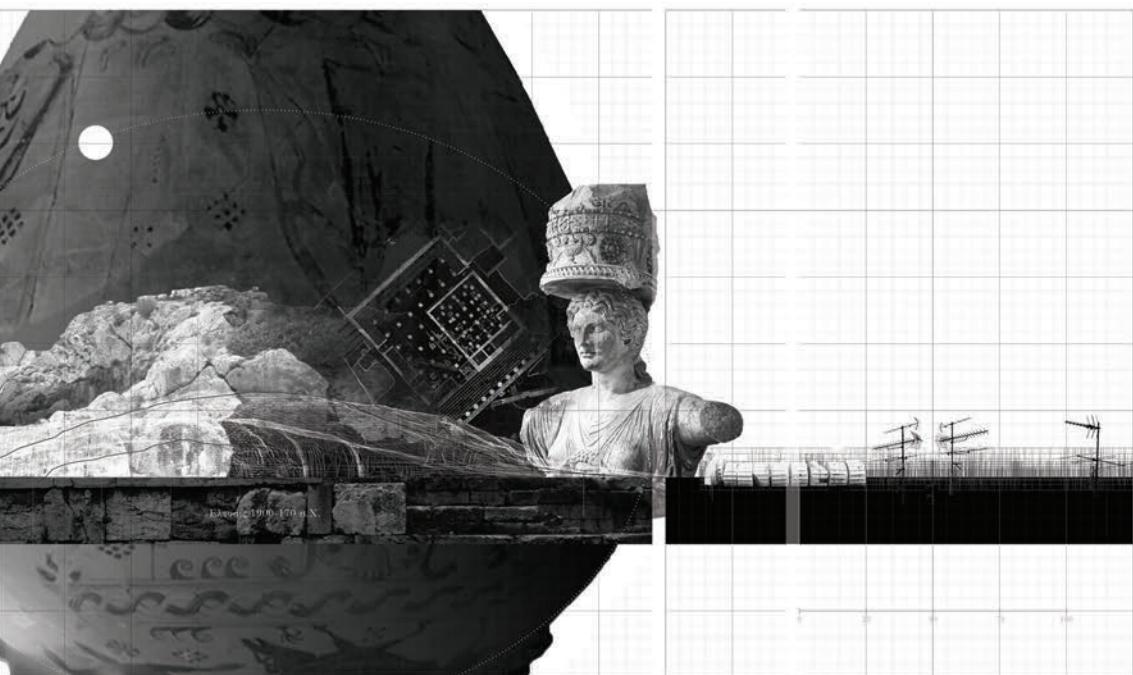
κάτιον
ερείπια
μηχανή
λειτουργικότητα
τάξη

{ θάλασσα } { βιομηχανία } {

Ενδιάμεσος

Ο ενδιάμεσος αυτός χώρος οδηγεί τον άνθρωπο εντός του στιβαρούς αρχαίους βράχους γης και βιομηχανικά συντρίμμια το Ιερό Τελεστήριο της Δημητρός, η υψηλάμινος και οι βιασπασματική και χαώδης σύγχρονη πόλη και το βιομηχανικό παλίμφηστο αρχιτεκτονικών γραφών διαφορετικών πολιτισμά παρόμετροι και συνισταμένες, οι οποίες συγκρούονται ή διαδέχονται στην τυπική στρωματογραφία των πόλεων, που συμπαγώνεται λειτουργικά ως το εξαίρετο του παρελθόντος. Ένα αρχή, ή ένα

αρχαιότητα } { πόλη }

ος Χώρος

{

ε μία σχέση διαρκούς αβεβαιότητας με το τοπίο, ανάμεσα σε του χρόνου. Ο λόφος των αρχαίων Ελευσινών Μυστηρίων και ομηχανικές δεξαμενές του Ελαιουργείου και του Βότρους, η ικό παραθαλάσσιο μέτωπο της Ελευσίνας δεν είναι παρά ένα ριζόποδο και εποχών. Δεν είναι άλλο παρά χρονικές και χωρικές χοντραί η μία την άλλη σε οριζόντιο άξονα, γεγονός το οποίο, θήσει την θραυσματική εικόνα της Ελευσίνας. Ο χώρος αυτός Θάλασσας οριοθετείται χωρικά, αποκόπτεται χρονικά, και χωροχρονικό κενό με υπόσταση το οποίο αποτελεί αφετηρία, ημείο μηδέν.

}

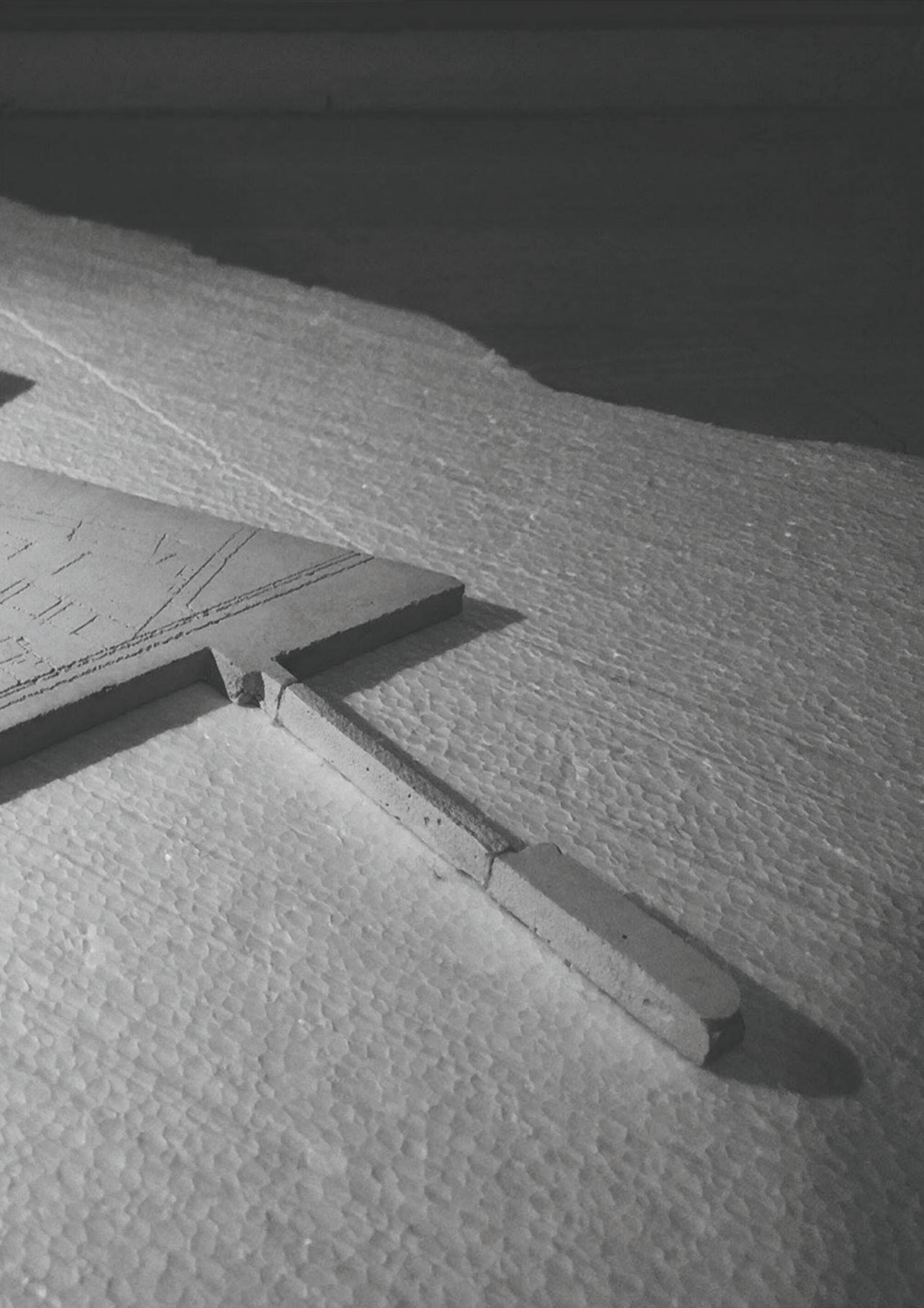

0

{

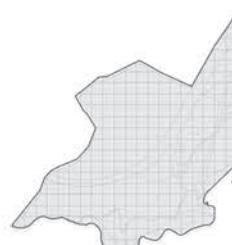
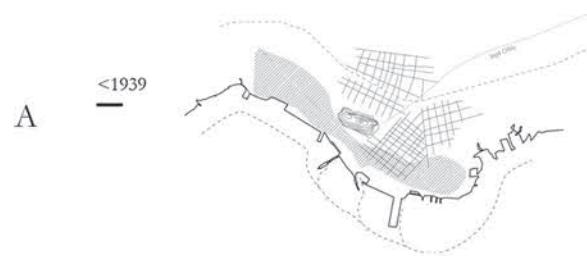
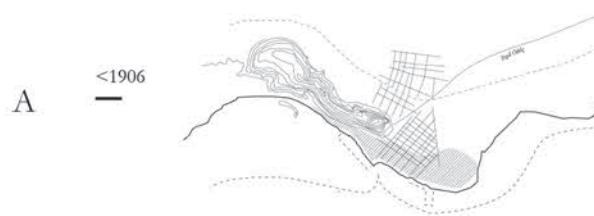
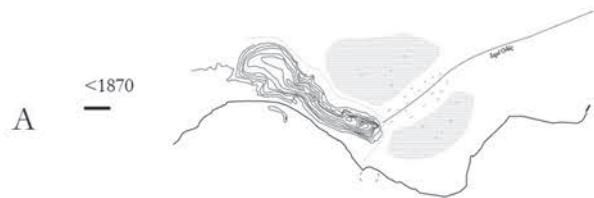
Η αναζήτηση της αρχής και της αρετηρίας δημιουργίας των θραυσμάτων αυτού του χώρου και η εξιστόρηση του παρελθόντος του, έχασε το νόημα της και μπορεί να καταστεί σχεδόν παραπλανητική. Ο ενδιάμεσος αυτός τόπος και τα επιμέρους του αποσπάσματα, δεν είναι τίποτα άλλο παρά μία χωρική και χρονική ολότητα του παρελθόντος και της μνήμης, μεταξύ ενός υπέρλαμπρου και πελώριου ουρανού, μιας χθόνιας και συμπονεικής γης και μιας απέραντης και χαώδους θάλασσας, δεν είναι παρά μία φωνή του παρελθόντος, ένα τίποτα το οποίο στην πραγματικότητα είναι κάτι. Κάτι, το οποίο βιουεί εντός ενός ρήγματος, που δημιουργεί σε αυτόν τον ενδιάμεσο χώρο η συγκρουσιακή σχέση μεταξύ παρελθόντος και μέλλοντος. Κάτι, το οποίο αντηχεί στις πέτρες, τα χαλάσματα και το λαβύρινθο των αποσπασμάτων, αναζητώντας τους μύστες, οι οποίοι ενδιαφέρονται για τη σημασία και το νόημα των χωρικών θραυσμάτων και χαρμένων συμβόλων και την ανασύνθεση των ενδιάμεσων μεταξύ τους χωρικών σχέσεων, στοιχεία τα οποία θα ανακαλέσουν τις φωνές που χάθηκαν στη σιωπή και το θάνατο και θα γίνουν σύμβολα στο μυστήριο της φύσης και του τόπου.

}

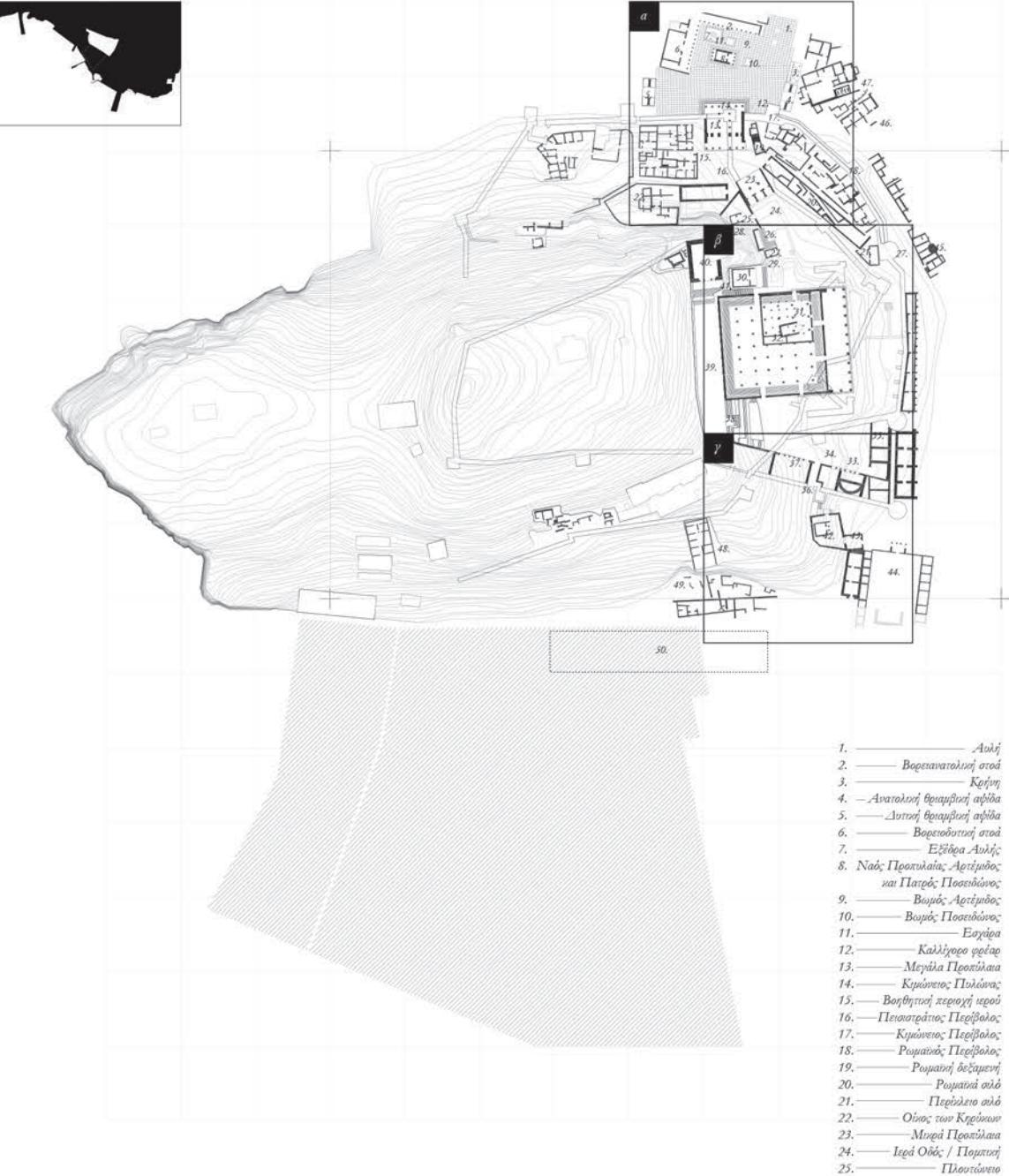

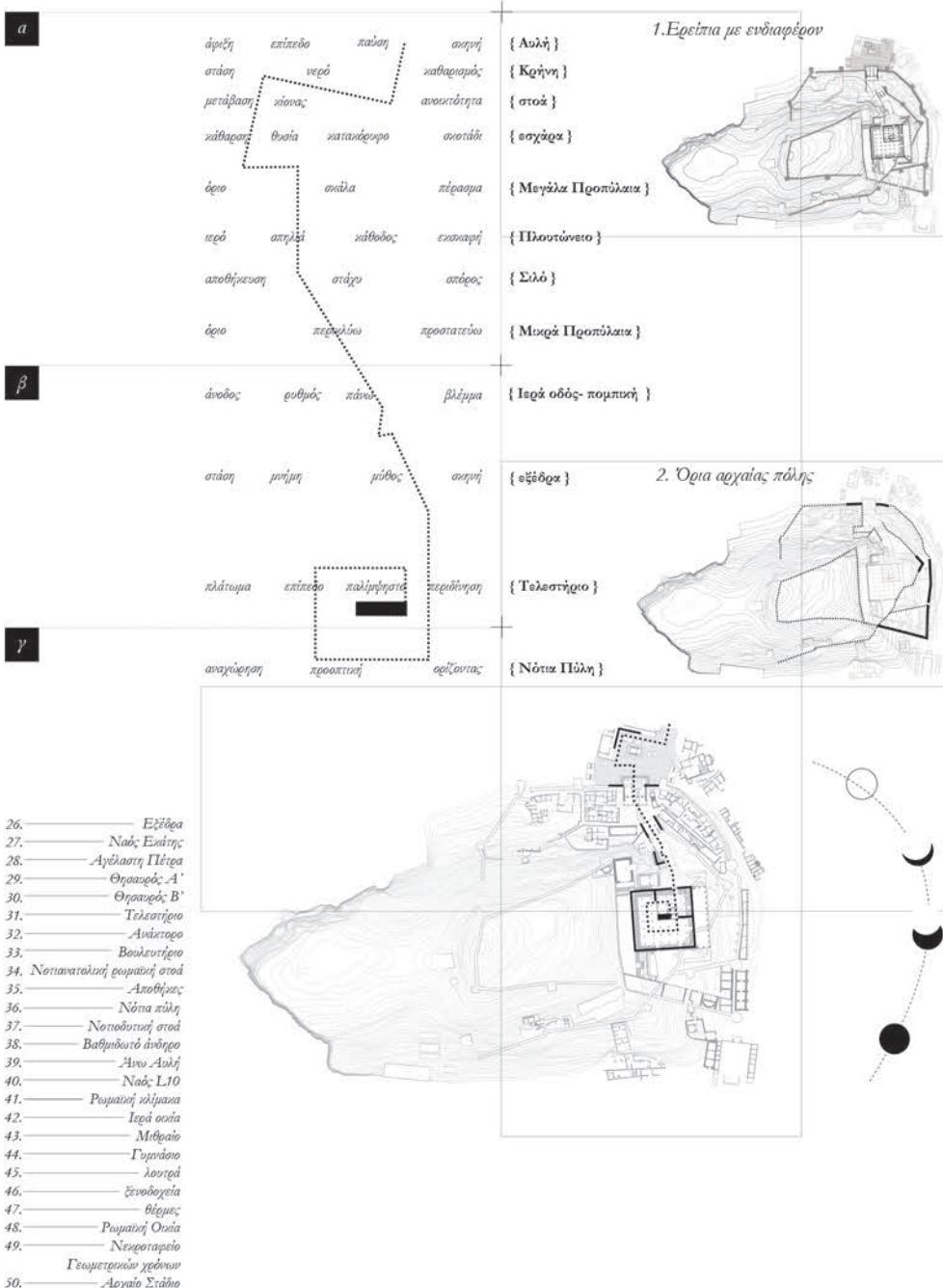

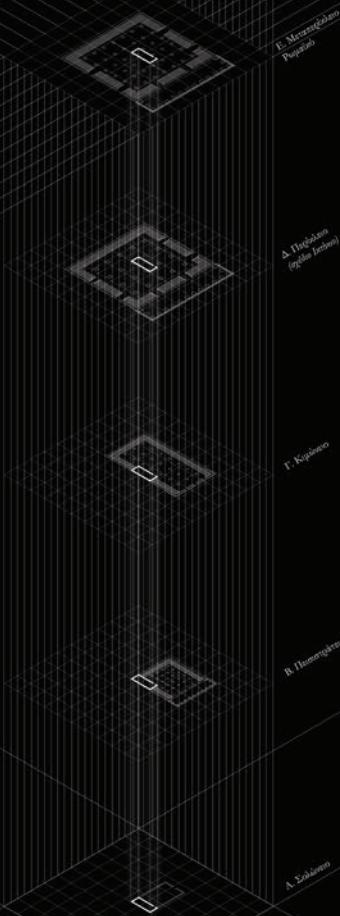

“...Ένα οικοδόμημα, ένας αρχαιοελληνικός ναός, δεν αναπαυοτά πάστα... Απλώς στέκεται μέσα στη γηγαγμένη πετρώδη κοιλάδα... Ιστόμενο το οικοδόμημα προχέει πάνω στο πετρόδες εδάφος. Άντε η εργασίαση των έργων τέχνης βρίζει από την πέτρα το σκοτάδι των άκαμπτων και διως αβίαστων φέρειν. Ιστόμενο το οικοδόμημα υποστήριζε τη θελλά που μανεταί πάνω του, και έτοι πρωτοφανερώνει την ίδια θελλά μέσα στη βίᾳ της. Η φωτειή λάμψη της πέτρας, μολονότι φαίνεται απλώς να προέρχεται από τον ήλιο, πρωτοφανερώνει το φέγγιος της πρέσας, την έκταση του οντανού, το σκοτάδι της πλήγας. Ο φθαρένος με στρουφιά, ο ναός καθιστά ορατό τον αόρατο χώρο της απιδόραιμας. Ο ακλόνητος γαραντίρας των έργων τέχνης, φρύνεται επάνω στο οιδώ της φυγοκοθαλασσιάς, και με την ηρεμία του επιτρέπει να φανερωθεί τη μανία της. Το δέντρο και η χλόη, σ' αετός και σ' αύρος, τα φίδι και ο τζίτζικα ειοδύσσοντα ολόπρωτα μέσα στην ζεχωριστή τωνς μορφή, και έτοι πρωτοαναδύονται ως αυτά που είναι. Αυτό το αναδέσθαι και αναφύεσθαι σαν π' τοι και ως όλον ογκωδιστήρια από τους αρχαίους Έλληνες Φύσις...”

{
το έκθεμα in situ
}

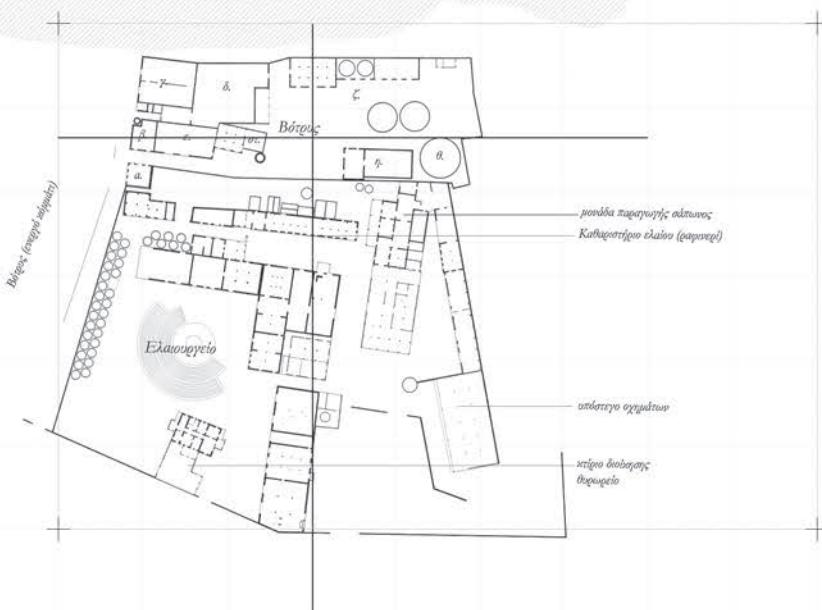

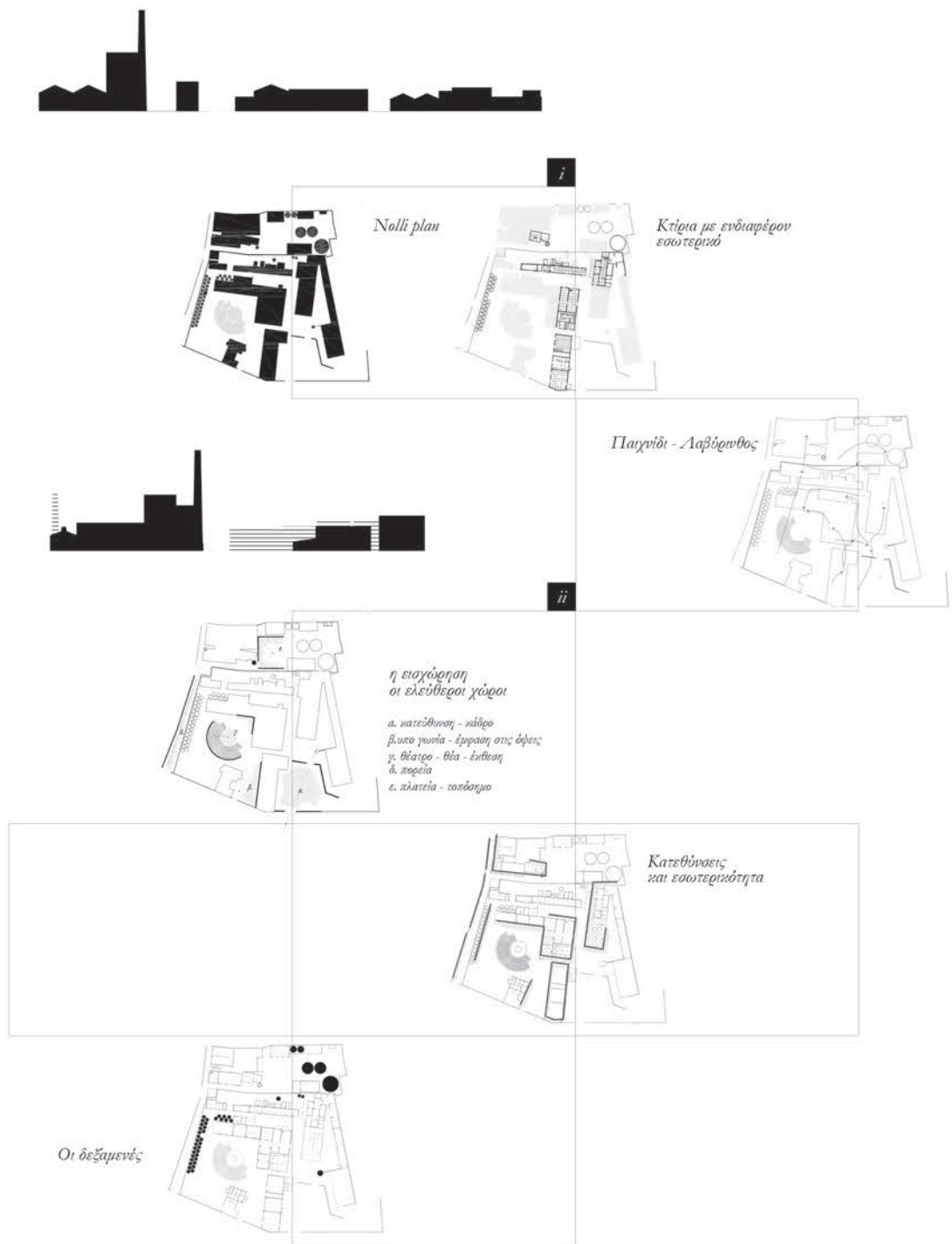
Βότρους (1906)

- α. Μηχανογρείο
- β. Ηλεκτροπόδιπο
- γ. Αποθήρα Σταρίδας
- δ. Αθηνασσα Εργαλαστικός
- ε. Οντοπενεματοποίησί
- στ. Διαλογήρια
- ζ. Μεταλλικές δεξαμενές
- η. Αποθήκες Οντοπενεμάτων
- θ. Δεξαμενή 2000 λότων

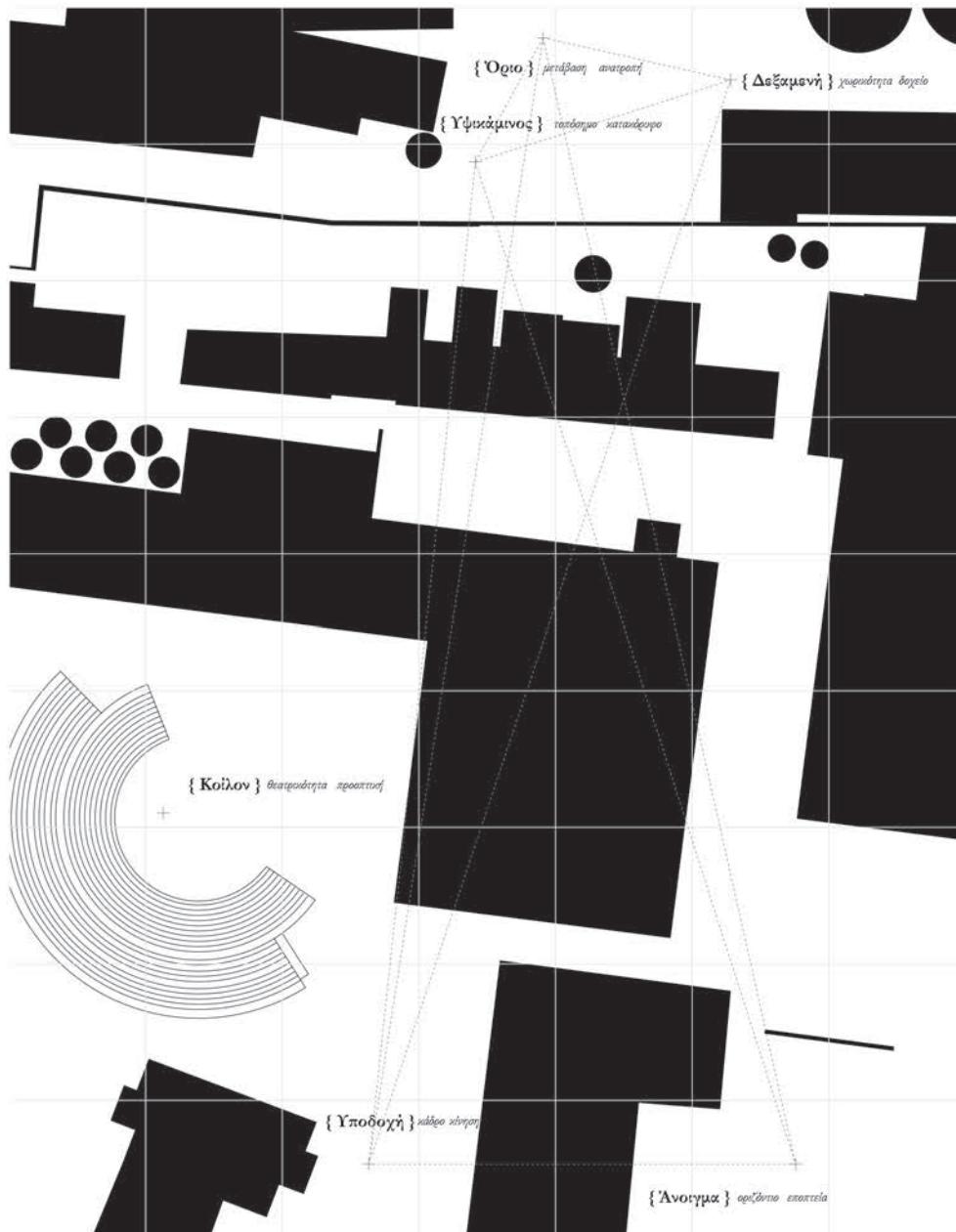
Ελαιοπεζίο (1906)

- 1. Λεβητοπόδιπο
- 2. Διαλογήριο θάλασσας
- 3. Μηχανογρείο
- 4. Κονιλιανογρείο
- 5. Ανελανογρείο
- 6. Μηχανοπόδιπο
- 7. Ξηραντήριο πυρήνων
- 8. Πλευριλανογρείο
- 9. Καθαριστήριο ελαίου
- 10. Καρυδελανογρείο
- 11. Σακονοπούσιο
- 12. Αποθήρη ραρής αποσύνη
- 13. Μονάδα κατήξης λιναλέθεων
- 14. Σικλογρείο
- 15. Χημείο
- 16. Κτίριο δούτσησης
- 17. Θυμωρείο
- 18. Υπόστριγο οχυρώσεων

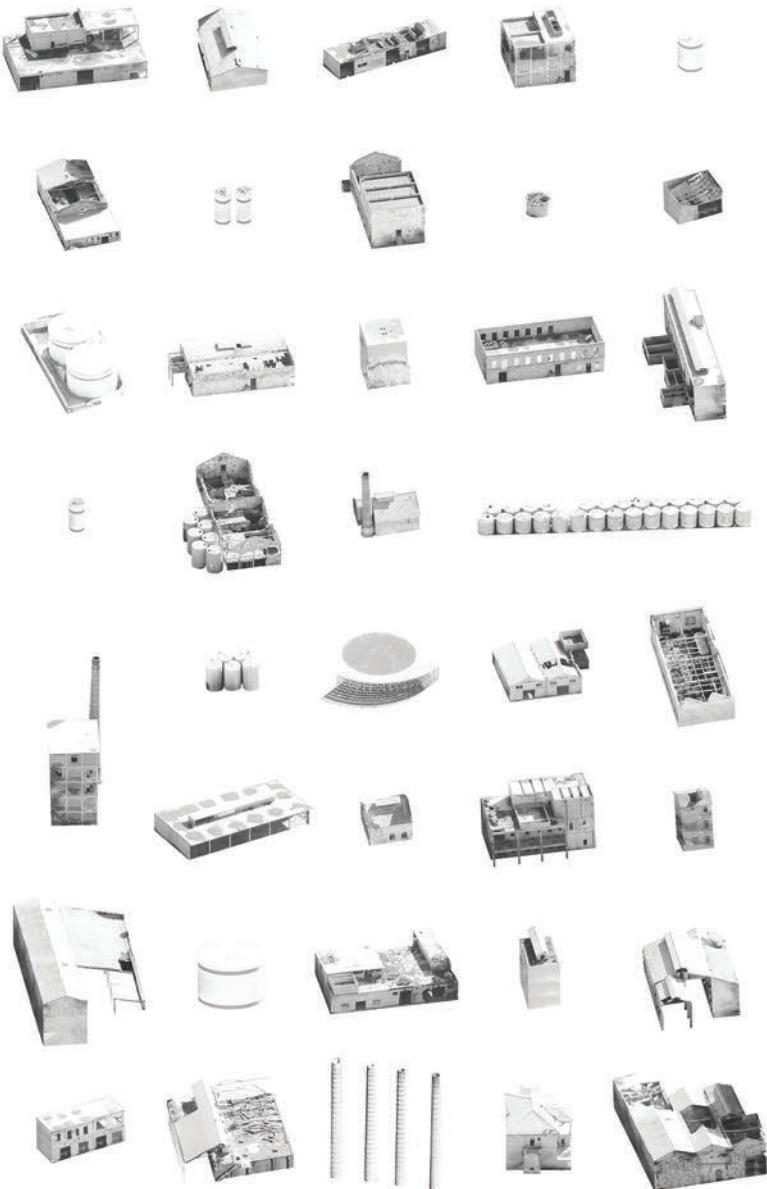

Εκεί, όπου ο Malraux συνάντησε την Περσεφόνη | Ένα μουσείο χωρίς τοίχους

Εκεί, όπου ο Malraux συνάντησε την Περσεφόνη | Ένα μουσείο χωρίς τοίχους

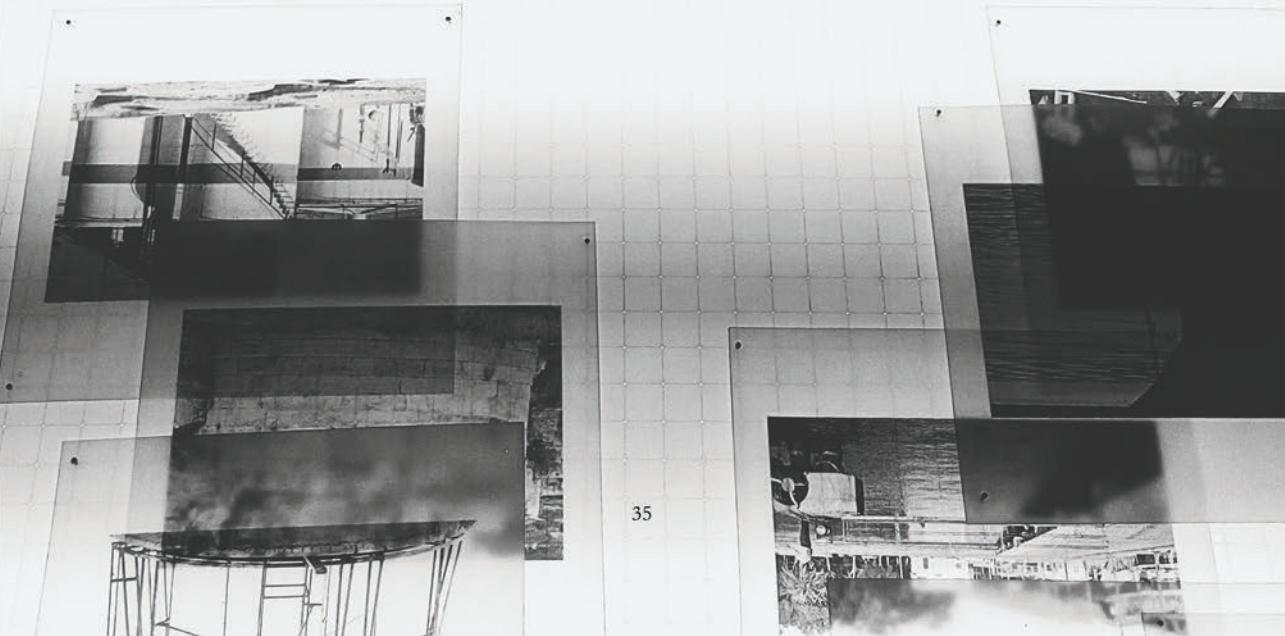
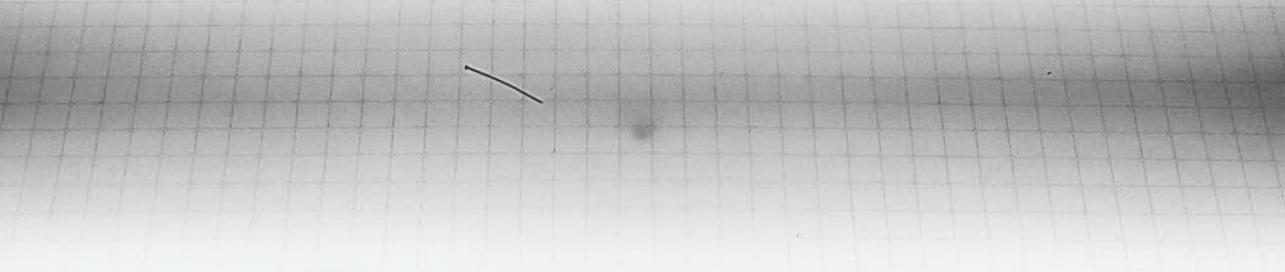
Εκεί, όπου ο Malraux συνάντησε την Περσεφόνη | Ένα μουσείο χωρίς τοίχους

André

alraux.

Εχει ίστον ο Malraux σώματος την Περούφωντα | Εγκαταστάθηκε το θέατρο

Το Φανταστικό της
Ελευσίνας

{

Αφορά την φωτογράφιση των τεσσάρων ενοτήτων, συμβόλων – Α,Β,Π,Θ – η οποία σκοπό είχε την ανάπτυξη μίας χωρικής και χρονικής εμπειρίας κατανόησης του τόπου, κριτικής σχέσης και ερμηνείας, συμβολισμού και νοηματοδότησης των εκθεμάτων.

Το μουσείο άλλοτε ήταν μια κατάφαση, το Φανταστικό Μουσείο είναι μια διερώτηση του σήμερα. Είναι εκείνο που μένει από την ανθρώπινη δημιουργία και ως τέτοιο είναι αποσπασματικό, φανταστικό, διανοητικό. Το Μουσείο θα ξαναβρεί την μορφή του μόνο όταν θα πάψει να συγχέει το έργο τέχνης μ' ένα οπουδήποτε αντικείμενο. Δεν είναι ένα αντικείμενο, είναι μια φωνή. Μία φωνή, η οποία παρά τις διανοητικές και ερμηνευτικές διαδικασίες που προκαλεί στο φυχολογικό συνειδητό και ασυνείδητο, αδυνατεί εμπράκτως να επιλύσει αρχιτεκτονικά ζητήματα του Πραγματικού χώρου και χρόνου. Για αυτό κρίνεται και Φανταστική, ένα μουσείο σε δισδιάστατη μορφή.

}

André Malraux

“...Ο Malraux ζητάει την αλήθεια στην τέχνη και τη λογοτεχνία.
Ο θεός και ο άνθρωπος είναι νευροί, τα μεγάλα σχέδια έχουν μετατεθεί.
Ο κόσμος επιβιώνει, χωρίς ουρά και κεφάλη, διαβρώνοντας το πάθμα του...
Αποζημιώνεις ίληρος, νευροφραγκός για το πλούτο.

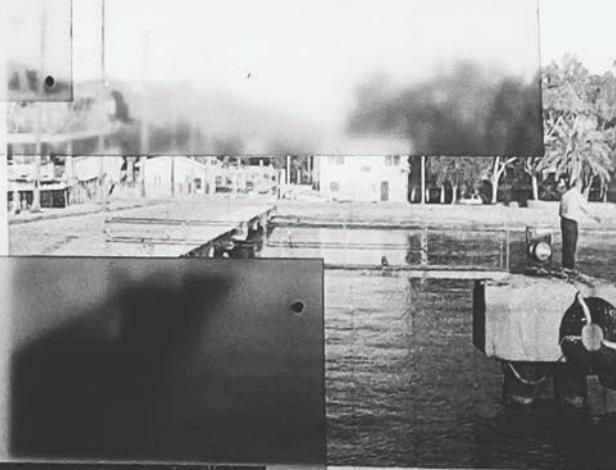
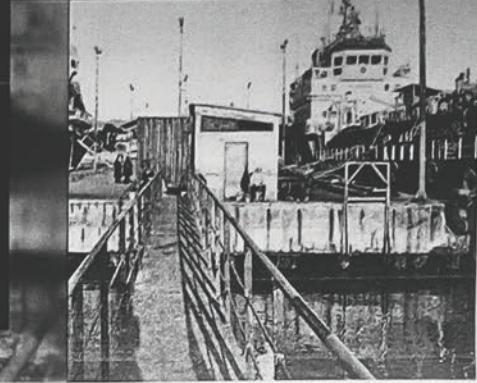
Μόνη επιστροφή στην αρδιαστική οικνηφά, μόνο αίνημα:
Τα έργα. Διέξοδοι όλων των εποχών, όλων των τόπων, πως μπορούν πάντα να μας κεραυνοβολούν με το στοιχειώδη τους;
Είναι τα ινωφά κουφά δούρατα των απόλυτου.

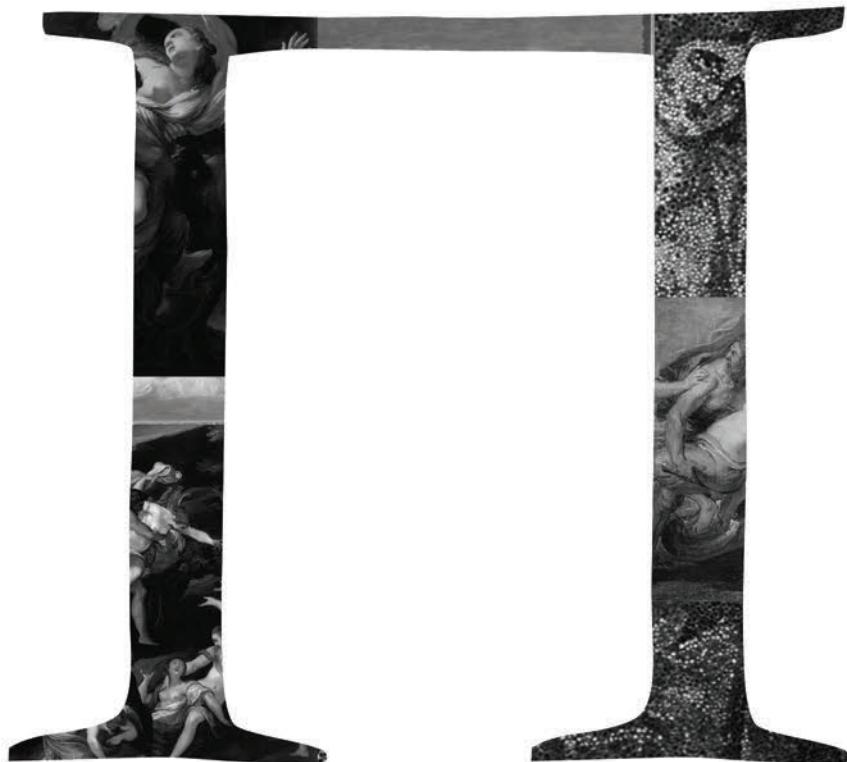
Μέσα στις εφευρεμένες από την αγορία μορφές, αυτό που ποτέ δεν απαντά και δεν αρριστεί ποτέ να ξερανεί,
κάνει να δονείται καμιά φορά, η άφονη αλήθεια...”

— Jean Francois Lyotard, *Chambre Sourde : L'Antiesthetique de Malraux*

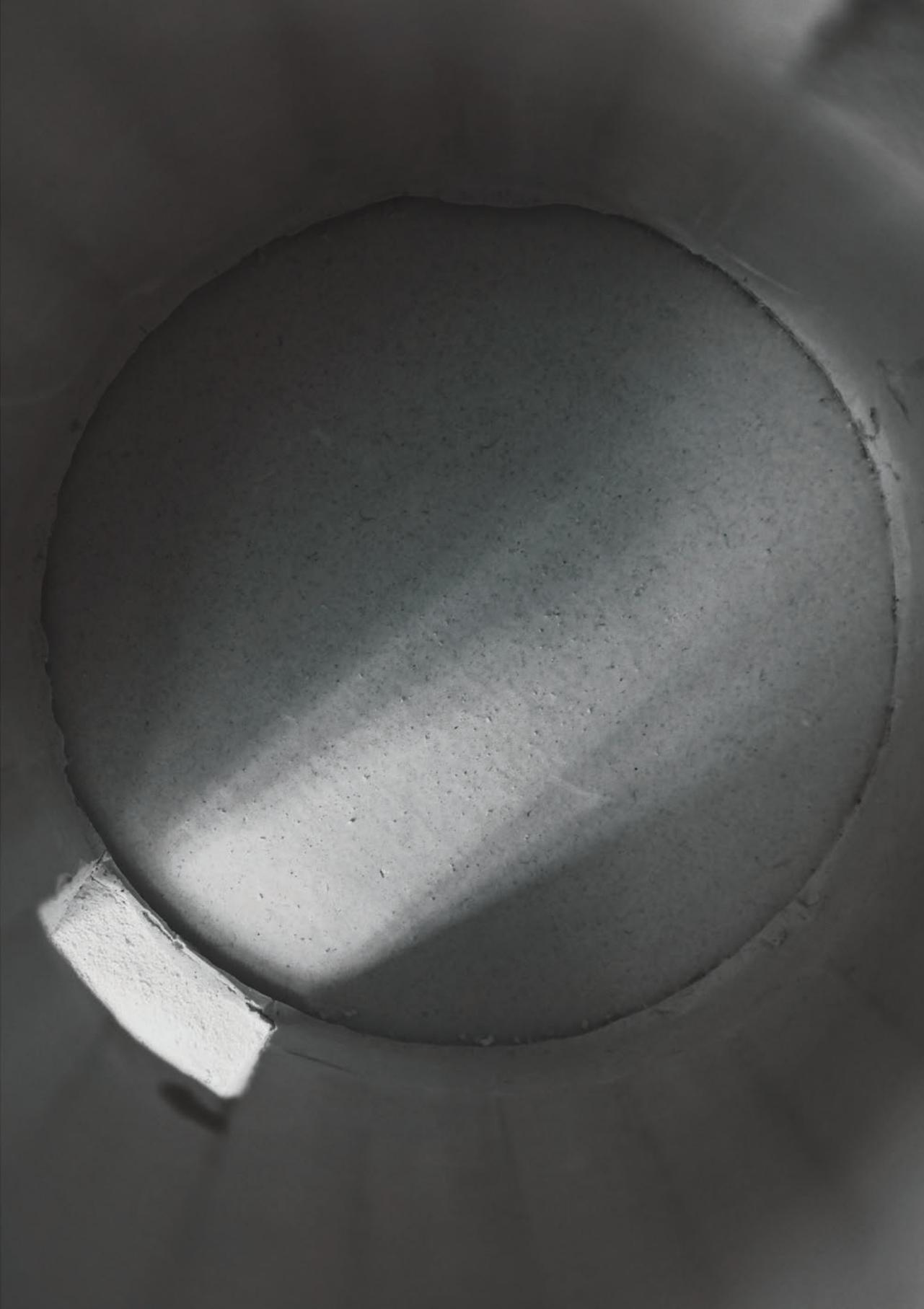
{
Ο Γάλλος πολιτικός και
συγγραφέας του 20ου
αιώνα, στο έργο του
συνέστησε δύο σημαντικές
παραμέτρους, την έννοια
του Μουσείου ως
Φανταστικό και την
διαδικασία προσέγγισής
του. Διαδικασία, η οποία
αφορά τη φωτογράφιση
έργων τέχνης,
διαφορετικών εποχών και
πολιτισμών και την
παράθεση και
επανατοποθέτηση τους, με
την προϋπόθεση πως, τα
έργα που πλέον έχουν
αποκοπεί από τον χώρο, το
χρόνο και τη λειτουργία
δημιουργίας τους, θα
ξαναβρούν μέσα από το
montage έναν
ακαταμάχητο διάλογο
ερμηνειών και αναβιώσεων.
}

ε ρ σ ε φ ó ν η .

7 πρόσωπα

Περσεφόνη

Νόμφες

Νάρκισσος

Αδής

Fata

Εκάτη

Δριμυτρα

[...] Μήτρας πάλι μεν, μου φαγες δταν βασισθείσας
κάτιο μάτου τροφή και δεν το λέω, και οι δύο να βρεθείς,
πέρι τη Γατή αν ως είχες απήρες από τον ακαπτό.
Άρη με και το μικρόνερο θε τα κερνάς κατέρα το
υπό τον Κρόνον, σ' αθάνατος δύνας σα τηγμένη. Αν
δυνας, όχι, μες στης γης τα βάθη ξαναγρύνοντας βα-
κανούς μας επογή από τις τεις του χρόνου. Σαν θάλλει η γης
κάθε λογής τα ευδογάρα, της δρεπής τα δινή τόξα και συ-
απ το ΠΥΚΝΟ ΣΩΤΑΪΟ θ' απεβαίνεις, μεγάλο
θάλα, στος θεούς και στους θυγατρός αιθρίωνος. Μα
με π άδολο σε γέλαιο ο κρατερός Πολιοδέτης." Τότε
αμερικανίζεις τον αγρέλωντα από την πατέρα της στηγαλέ-

Περσεφόνη: "Ολη η σίνη θα τηρ και μάνα
μου την αλήθεια. Σαν ο Ερεβίς έβεις το πατός σε μένα
αγγελιαράφος αυτήρες από τον πατέρα μου Κρονίδην και
τους δύνας τους επικυρώνοντας από το Ερεβός για να με
βγάλει έξο και σαν με δεις στα μάτια σου να πάψεις τη
χολή σου και τη σοδερή σου την οργή σ'όλους τους
αιθρίων τόνι πετάγματα και γινό από τη γηρά μου
επίναι. Όμως αυτός γλυκάνε τροφή μού δύσεις και άβελτο
μου ΟΠΟΙΟ ζΩδίοις" σημειώνει μου να φέν με το
θέα." [...]

[...]"Γίνως μ' αρκαδίαν την ίδια, με τον Κρονίδη την
οφερά πάτερα μου τη γην την παραδόσα, μ' έφερες
κάτω απ της γης με τα βάθη της βάθη ήλιας πατάς-

θα σου τα κινού, και τη σημερινή γέρα της πατέρας.

Εμεις λοιπόν δέλειμαν στο λαρνατό Λίμνη, λειτέσση μαζί και τη Φαν-

ώλη Ηλέκτρα και τη Ιανόπολη, τη Ιάγρη, τη Ρόδεια

καθώς και Καλλιθέη, τη Λαγκά, Μεράβοντας και τη φοδαλή

Ωλεσθή, τη Χερσοφή, τη Λαγκά, Ασσούντη και τη Αδρέατη, τη

Ροδόπη, τη Πλευρών, τη Καρπάσια, Πλούτη και τη Στράτη, τη

Ουρανία και τη αραπτή Καρπάσια και τη Παλλάδα, σουν

μάρκες φένεις από τη Αρτεμίδη, την οποία τοπούσεις, πατέρας

και ανθή την πετριά, πέρασε τα χέρια, ανθεκάνει σέρινο

τροφέρος νεύκλιο και αγαλλίες, μαρτυρίστανε εδώντας την

αποθέωσην, βάινει ποτό να τα βλέπεις,

Ναρκισσός, και της η πλειά φύρωσες δρόμο

με χρώμα. Κα δέως τον έπειτα οι οδόσαρη, **Άνωιξε Η**

γης

από κάτω, πετάγεται από το κρατερό. Άνας ο πολύδ

έκτης και με τραβά κάτιο από τη γη με το χρώμα του δόρα,

δύολο εγώ και ας πηγή θέλεια, και βέλος φυστική μεράλη. Όλα

αλήθεια στα λέοντανα και ασύρχονα στεναχόδα. "Έποι δηλ-

μέρεα έχοντας άδιθεον ήδη και οι δύο η μας της δίλλες την

καρδιά και την φυρή έστασαν αγέρα δύνοντας ταύτη

τον πόνο από τον γηράνερο και μεταξύ των δύο

έρεθος ήδη την παραδόσα της απελευθέρωσης του Άλ-

μέρους απόδειξε την παραδόση του Ολύμπου και από-

και το Ράσσοντα βίβεις πέρι αυτή, που κατέστη ο μαστός

της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της παραδόσης της πα-

ραδόσης της παραδόσης τη

χαρακτήρας	ιδιότητες	ενοιολογικός	χωρικές
		συσχετισμός	αναλογίες
Κόρη	φεύγοντα	σπόρος/έμβρυο	άνοδος/κάθοδος
κόρες	παιχνίδι	λιβάδι	σήμα
άνθος	δόλος	νερό	επιφάνεια
Σύζυγος	θάνατος	σπηλιά	σκοτάδι
ορίγμα	αρπαγή	τομή	σχισμή
ακόλουθος	ενδιάμεσο	ουρανός	φως
		μή	
Μητέρα	γέννηση	κοιλότητα	μητρικός
		γῆς	χώρος

Επιτελεστήρια

Εκεί, όπου ο Malraux συνάντησε την Περσεφόνη | Ένα μουσείο χωρίς τοίχους

μυέω-ώ

> μύω

initia

> *principia*

μυστικό

> μύστον

τελέω-ώ

> τελείν / δραν

μάργαρος
δεν πρέπει να μάθει,
κρεάζεται να πάθει

ταπετσαρία
ταπετσαρία

περιήγηση
περιήγηση

να κεριάζει σε μία
κατάσταση,

κατά πολλή
πολλή

προσεργάτης
προσεργάτης και και
διατεθήναι..”

“...Γιατί ανάμεσα στους εξαιρετούς και πράγματι θείους θεομούς που η Αθήνα σας έχει γεννήσει και φέρει στην ανθρωπότητα, καμία, πατά τη γνώμη μου, δεν είναι καλύτερη από αυτά τα Μυστήρια. Γιατί μέσω αυτών αποβάλλαμε το βάρβαρο και άγριο τρόπο ζωής και μορφωθήκαμε και εκπολιτιστήκαμε. Και “μύλοις” καθός αποκαλείται, πράγματι μάθαμε τις απαρχές της ζωής και αποκτήσαμε τη δύναμη όχι μόνο να ζούμε ευτυχισμένοι, αλλά και να πεθαίνουμε με μια καλύτερη ελπίδα...”

— Κιλέφων, Περι νέον

9 Μέρες Πομπή

1η ημέρα συνέθεση των ρυμάτων. Μεταφορά υερών συμβόλων από την Ελευσίνα στο Ελευσίνο της Αράδοπος της Αθήνας. Εμφάνιση του Ιεροφάντη και Δακούχου, προσκομιδή των υερών συμβόλων σε ώντες (καλάθου). Η πομπή των υερεών με τις κάτιστες έρθεινε στους Ρεττούς (σημερινή λίμνη Κουρουνοβόλειου).

Η προεπάντηση της πομπής από το σύνολο της πόλης περνά από το Διτύλι.

2η ημέρα Αγρυπνίας – πρόσφερσης πρόσωπης συμμετοχής από τους εκπροσώπους Αθηναίων Ευμελιδών, Κρελήτων στην Ποινή στην παρουσία ιεροφάντη και δακούχου. Αγνερός – εικοπέρα.

3η ημέρα Τηρίτη ημέρα οι μύστες πήγαιναν στη βάλανα – άλιευση έλαστη.

4η ημέρα Καλάθου κάθισδος, γυνάκες χρωτώνται μωσαϊκές κάθιστες περούζισαν θύσιες.

5η ημέρα Μόνηση καβυντερηρέμνων Επιδαύρεων ή Ασπιδηπεία, δαδούχοι οδηγούσιν τους ρυμάτες στο Ναό της Μητρέας στην Ελευσίνα.

6η ημέρα Μετέφεραν από τον Κεραμεύο στην Ελευσίνα το μήραν των ρυμάτων Ταύρου. Στην πέρασμα τους από τον αθηναϊκό Κρηπούς των ποτούλων τους ελευσίνοι με αριστομάρτα τα οποία ανεμόστησαν προφρούρια. Στους Ρεττούς πήγαν ταπεις από βραχίαν και το πόδι κάθισαν με αριστονταράντα. Στην Ελευσίνα, από την πόλη η ίδιαν υποφορή – τακτοποιητική αριστονταράντας πώς ωμοτά πάντα καλλιρρόεις φέρεια με κατεύθυνση προς το μεγάλων άνου διατηρετέοντας παραπάντη εργασία, το πλευρικό επάνω της Μητρώης. Στροφή χορού στα καταίσχυτα φοραρ δύλια στα μεγάλα προπτεύτα. Άλλη τη γρατεία ο μύρος αποκαλύπτει την επεξεργασία.

Μέση γέρα – πάραν με γάλακτον, ρινάκια, φρεσκάζει απριγή πρόσθιση παραδιδόμενη και από δημιουργία τελετών παραπομπής. Πάντοτε σε αναγράμμα τρεις προσαλούσαν φύσιον και φόρο (Κλεψύδρη, Αλεξανδρέα).

7η ημέρα πληρώμα από το σύνολο των αρχείων των προπονητών στην Ελευσίνα και αποστέλλει της την πρώτη μύρο προερευνήσεως. Το πιο πρόσφατο μετα-την πατέτη *frontal of interpretation* από την την Κερενή, παρέρει κάτια της πεδινής των μελισσών. Μάλιστα με περιπλοκή των γράμμων της πρώτης μύρου (Αλεξανδρέα-Δέσδη) (Πτεροερευνή-Δέσδη) αφορά γάρ οι οποίοι αναπαστάταν στη γενετρόδινη ψευραμάρτη των φύλων πατέτες και συμβόλων των ρυμάτων ένων των μυητών με μή βέδα. Βιβλίο Φατε Η την εργάση του εισβολισμένου στάρχου, σύμβολο της δημιουργήσεις δυνάμεων της μητρούς γης. Η αύρια την πρόσληση σφραγίδων που συμβολίζουν την κάθισδο στο υποχέντρο κατώπιν των Αθηνών. Κατά άλλους την επιφάνεια της Περσεφόνης, την ένωση της με τη Μητρέα της που αναπτύσσει ίσους κεντρισμούς.

— Βάνα Ξένου, Υπόστη για την Ελευσίνα

Το Μυθολόγημα Μητέρας και Κόρης

Ο Έλεινος Ομηρικός Ύμνος αποκαλύπτει πως τα Μυστήρια, αφορούν στο συμβολικό θάνατο και την αναγέννηση του μόστη και την επιστροφή του στις πρωταρχικές αρχές της ζωής. Η “πτώση” στα χθόνια έγκατα της γης και η “επάνοδος” στην επίγεια ζωή, συμβολίστηκε με τη λατρεία της γενεσιούργου φύσης και συνδέθηκε με το σύμβολο του σπόρου, ο οποίος βιθιζόμενος στο έδαφος, με τον παροδικό θάνατο και την επάνοδό του, εξέρρασαν την σχέση θανάτου-γέννησης, σπόρου-γης, Κόρης και Μητέρας. Αυτή, η κατανόηση της κυκλικής φύσης βρίσκεται ακριβώς στην χωρική θεώρηση του Μύθου, κατά την οποία μέσα στα έγκατα της γης, ως “η κοιλιά ἡ ο τάφος των παιδιών της”, η στα σπλάχνα της μητέρας δημιουργείται η πρώτη σωματική της γη, προετοιμάζονται όλα, μέσα στο χώμα δηλαδή στην εγκυρυπτόμενη φύση συμβαίνει η αποκάλυψη του κόσμου του νοητού.” Ο σπόρος και η γη, καταδείκνυουν την απαρχή της ζωής, καθώς το έμβρυο, ως άλλος σπόρος, εν δυνάμει ζωντανό ἡ νεαρό, προστατευμένο στους κόλπους της μητέρας, “το πλάσμα αυτό, υγρό ἡ στερεό, ἐρπει, κολυμπά, γλιστρά και πάλλεται”, έρχεται στη ζωή αποκαλύπτοντας στον ἀνθρώπο το μεγαλύτερο Μυστήριο.

Τη γέννηση.

}

Μύησις
Τέλεσις
Εποπτεία

{

Μύησις, η αρχή των Ελευσινών Μυστηρίων. Η λέξη προέρχεται από το ωρίμα μιέω, που δηλώνει μια μυστική πραγματικότητα, η οποία διαφυλάσσεται κρυφή και κοινωνείται δια της μυήσεως που αποκαλύπτει το θείο. Ο όρος Τ ελεσις προέρχεται από το ωρίμα τελώ, που αποκαλύπτει μια τελείωσις ή μία αρχή και τη συσχέτιση του ανθρώπου με την ιδέα του θανάτου και της γέννησης. Κατά το τελείν, η τελειοποίηση δια της μυήσεως, αφορά στην διαφύλαξη των οικουμενικών συμβόλων και την κοινωνία των πνευματικών αξιών, μέσω μίας ενεργητικής μετοχής και μεταβολής. Αυτή η μεταβολή, αφορά στο πέρασμα, από τον κόσμο της τάξης, στη σφαίρα της πνευματικής νόησης, στη δυνατότητα να βρίσκεται κανείς σε μία ενδιάμεση κατάσταση, εν μέσω χώρου και χρόνου, η οποία ως τελετουργική πομπή καθιστά τον μύστη, ένθεο. Αυτή η διαδικασία μετοχής σώματος και πνεύματος, έχει συκοπό την Εποπτεία, ως τρόπο σύλληψης ενός φαντασιακού κόσμου, όπου αποκαλύπτεται η ένωση του ορατού και του νοητού. Είναι, και η ταύτιση του ανθρώπου με έναν πανάρχαιο αρχετυπικό συμβολισμό, ο οποίος “ου λέγει, ου κρύπτει, αλλά σημαίνει.”

}

Αγγείο
Δεξαμενή
Δοχείο

{

Η Κόρη καταδεικνύει τον τόπο ως Μητρικό. Η εγκατάσταση ενός Μουσείου, ως ενδιάμεσου χώρου δεν επαρκεί για τον τόπο της Ελευσίνας. Ένα Φανταστικό Μουσείο είναι παντού. Η θεμελίωση ενός μουσείου θα απαιτούσε τη διάνοιξη της γης και τη συμβολική είσοδο του ανθρώπου εντός της κατά αναλογία της ανόδου και της καθόδου της Περσεφόνης. Δύο φωτογραφίες στάθηκαν η αφροδιμή για τη σύλληψη ενός Μουσείου χωρίς Τοίχους. Το μητρικό στοιχείο, το οποίο αναδύθηκε από το μυθιστόρημα μητέρας και κόρης και από την Ελευσίνια τελετουργία στο Ιερό Τελεστήριο της Δήμητρος και της Περσεφόνης, υπάρχει *in situ*. Πρόκειται για την ποιητική αλληγορία του τόπου ως ενδιάμεσου χώρου, δοχείου, μήτρας, γης, δεξαμενής και αγγείου. Το αγγείο χρησιμοποιήθηκε ως χρηστικό αντικείμενο αποθήκευσης του σπόρου της ελιάς, του σίτου και της αμπέλου, κατ αναλογία του σύγχρονου δοχείου αποθήκευσης της δεξαμενής. Οι σπόροι ως σύμβολα της τροφής και της συνέχειας της ζωής, περιήλθαν στο εσωτερικό ενώ στα δοχεία κατά τους εγχυτρισμούς θάβονταν τα νεκρά νεογέννητα παιδιά προς ελπίδα αναγεννήσεως. Κατά αναλογία, οι δεξαμενές των βιομηχανιών κτιρίων μπορούν να χρησιμοποιήθούν ως χώροι συμβολής με την έννοια του οργανιστού σύμβαλλω που σημαίνει θέτω κάτι μαζί. Ο σύμβολος αυτούς ή ως μητρικά δάση του οημάτος δεκ – δέκομη μάναται να δεχθούν την εσωτερική του κοιλότηταν ως ρόλο ληρός φαντασίας κόρης τένυντος. Εδώ ως ανθρωπότερου με την παντεχοή τρόπο της στοιχειώδης αντικείμενα, τα νεκρικά και τρυπαλεότερα, τα σύμβολα της ανθράκας και της φύσης, το δεντρό, το νεκρό ανθρώπινο σώμα του παρελθόντος ως άγαλμα της το οημετρημένο κρυπτικό υποκείμενο ως τέματα, σύμβολο της ανθρωπότητας.

Είναι πωρολιθικός την Περούφονη | Ένα μουσείο χωρίς τοίχους

αρχαιότητα

βιομηχανία

+ { αποθηκευτική δομή θούνας } +

+ +

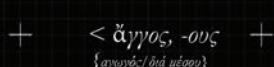

19ος - 20ος αι.
μουσείο

ανταστροφή^ρ
εκπομπή / εκπομπάση

μετατροπή^ρ
ενδιάμεσου
δοχείου

εκθέμα

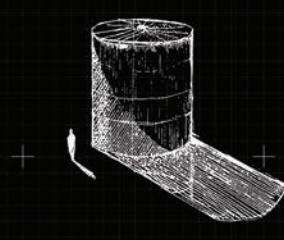
+ < δέξι, δέξομαι
{ δοχείο }

ανταστροφή^ρ
εκπομπή / εκπομπάση

μετατροπή^ρ
ενδιάμεσου
δοχείου

εκθέμα

a

éva

φ

ουσείο χωρίς τοίχους

ρ

έ

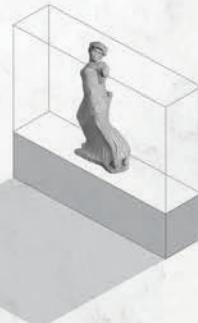
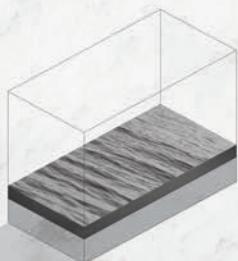
κ

θ

ε

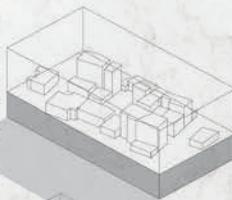
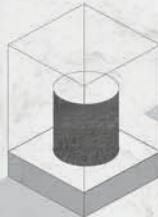
Ένα μουσείο
χωρίς τοίχους

μ

Το μουσείο καταφεγί άλες τις προσωπογραφίες, τα μοντέλα, ενώ συγχρόνως αφαιρεί από τα έργα τέχνης ή από αυτά ποιον ονομάσαμε έργα τέχνης, την λειτουργικότητά τους. Δεν γνωρίζει ούτε παλάτια ούτε Αγίους, ίσως ακόμη ούτε αντί κείμενα λατρείας. Οι θεοί και οι πρόδυοντοι είναι πια γλυπτά για χάρη του δικού μας κόσμου της τέχνης, εγκαταλείποντας τον κόσμο για τον οποίο είχαν δημιουργηθεί. Τελικά το μουσείο μας θεμελιώθηκε στο γεγονός στις μεταμορφώσεις τα έργα που διαφυλάττει.

υ

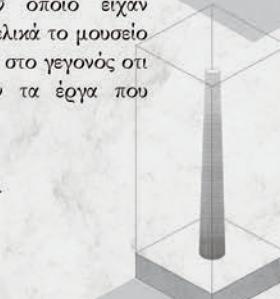

ο

}

ά

ω

ν

π

ο

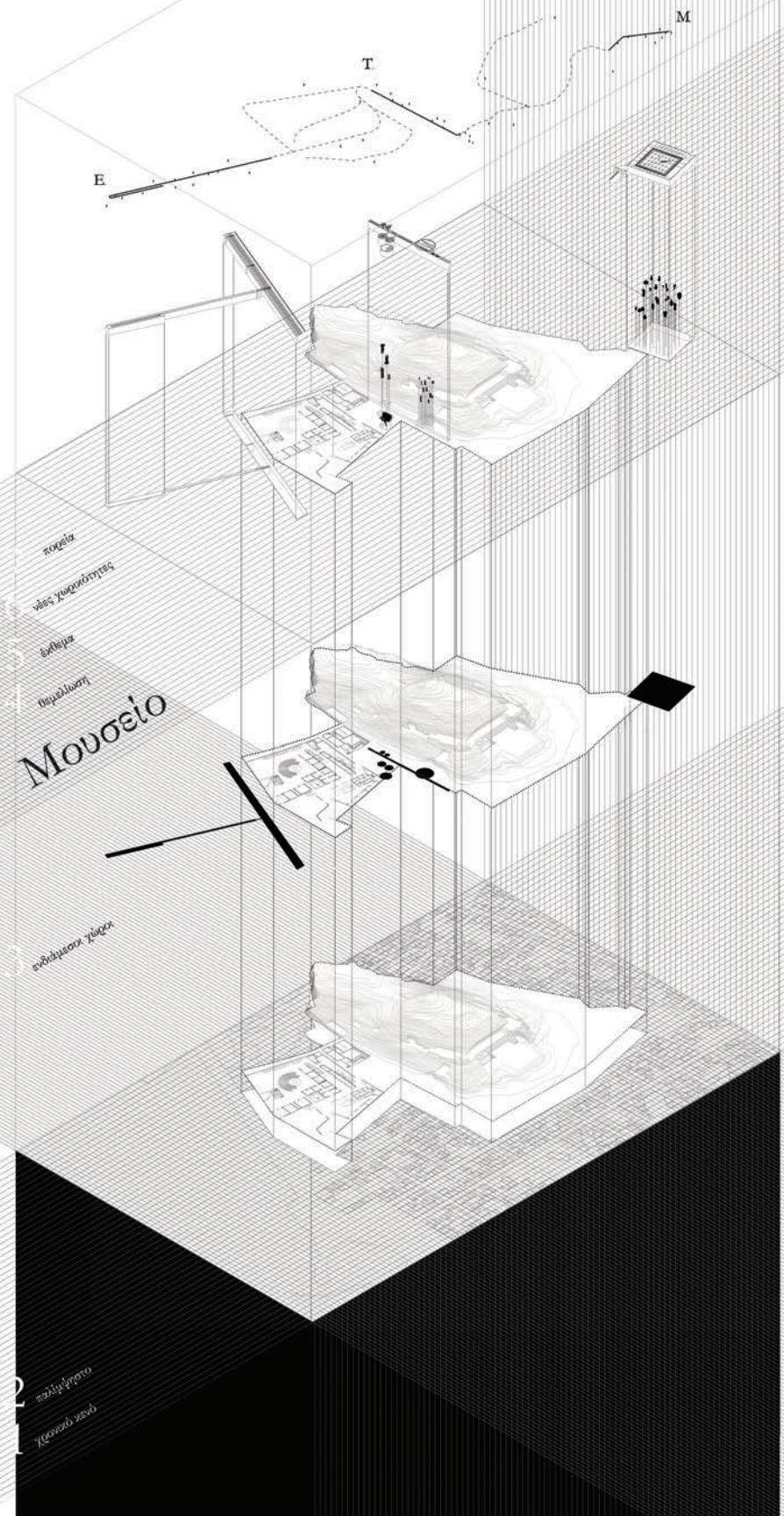
ζ

Ένα Μουσείο Χωρίς Τοίχους

{

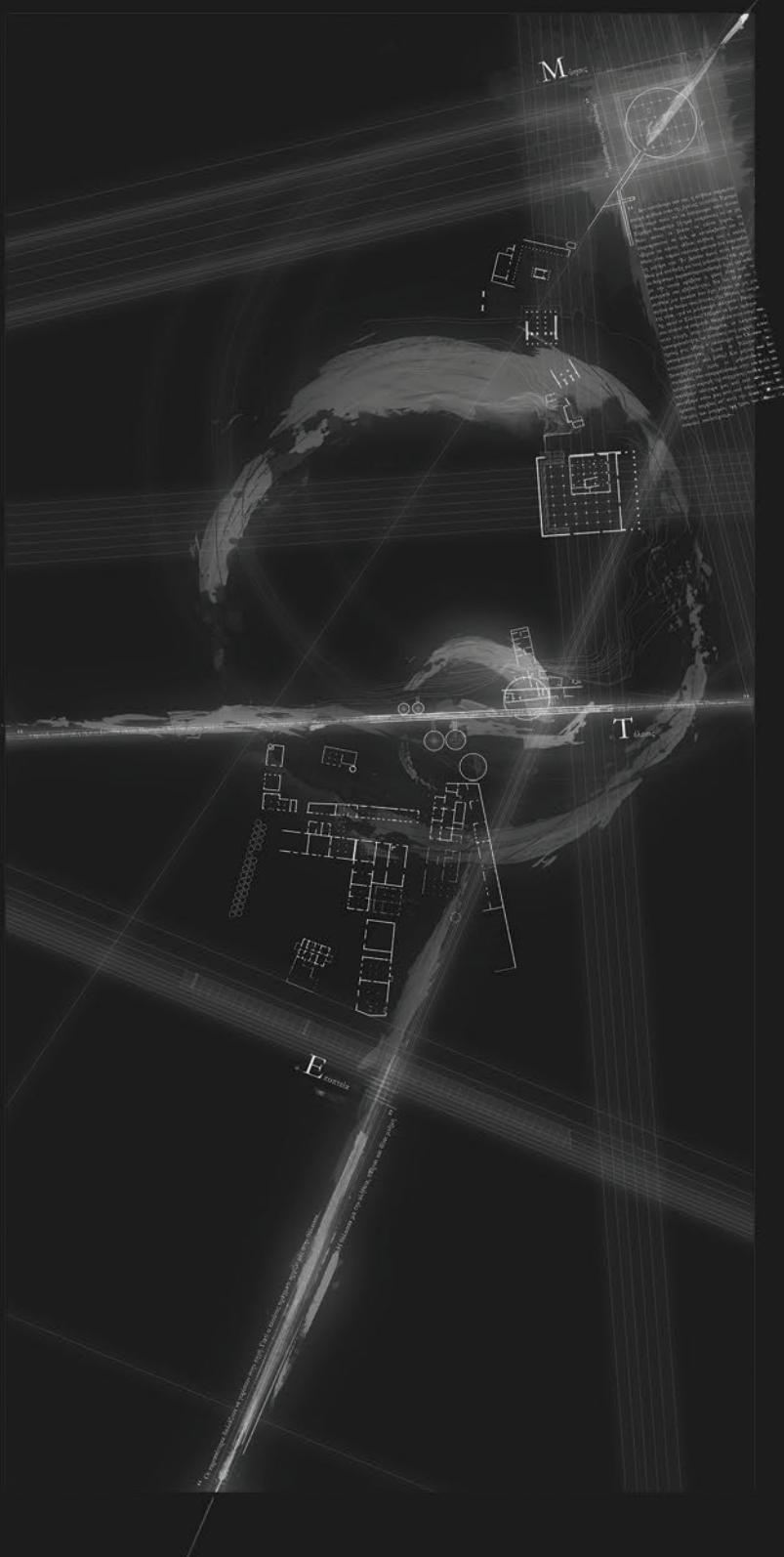
Εντός αυτού του τόπου, αναδύονται 3 χώροι, μεταξύ των περιοχών –Α,Β,Π,Θ– του ελευσίνιου παλιμφηστού, η Πλατεία Ηρώων, το Όριο Αρχαιολογικού και Βιομηχανικού Χώρου και ο Αμερικανικός Προβλήτας. Ως ανοιχτοί δημόσιοι χώροι στο επίπεδο της σύγχρονης πόλης δύνανται, να αποκαταστήσουν τη συγκρουσιακή σχέση των συνισταμένων χωροχρονικών δυνάμεων του παρελθόντος και μέλλοντος, οι οποίες συγκρούονται στο όριο-ρήγμα μεταξύ των ενοτήτων –Α,Β,Π,Θ–, να συστήσουν τις απαραίτητες συνθήκες συρραφής και μετάβασης μεταξύ των χωροχρονικών θραύσμάτων για την ανάδειξη του όλου ως ένα υπαίθριο ανοιχτό Μουσείο με ή χωρίς τοίχους και να επαναδιαπραγματευθούν μία νέα πραγματικότητα για την εμπειρία του δημόσιου χώρου της σύγχρονης Ελευσίνας και του νέου Μουσείου αυτής. Ως υπόγειοι χώροι, δοχεία ενός Μουσείου εντός της γης, δύνανται, να αξιοποιηθούν ως χώροι συμβολής με την έννοια των ρήματος συμβάλλω που σημαίνει θέτω κάτι μαζί και να εμπεριέχουν αρχιτεκτονικά αρχαιολογικά ή βιομηχανικά θραύσματα, αγγεία, τελετουργικά εργαλεία, ταφικά και λατρευτικά αντικείμενα, αγάλματα και εκθέματα, σύμβολα ενός παρελθόντος, τα οποία έρχονται στο παρόν να αποκαλύψουν την αλήθεια της ύπαρξης τους ως όλον. Ως σύγχρονοι μητρικοί χώροι δύνανται να εμπεριέχουν τον άνθρωπο, ως σώμα σύμβολο και ως δημιουργικό κριτικό πνεύμα αλλαγής προς μία κατεύθυνση διερώτησης, καθώς το Φανταστικό Μουσείο είναι μια διερώτηση του σήμερα. Είναι εκείνο που μένει από την ανθρώπινη δημιουργία και ως τέτοιο είναι αποσπασματικό, φανταστικό, διανοητικό. Το Μουσείο θα ξαναβρεί την μορφή του μόνο όταν θα πάφει να συγχέει το έργο τέχνης μ' ένα οπουδήποτε αντικείμενο. Δεν είναι ένα αντικείμενο, είναι μια φωνή.

}

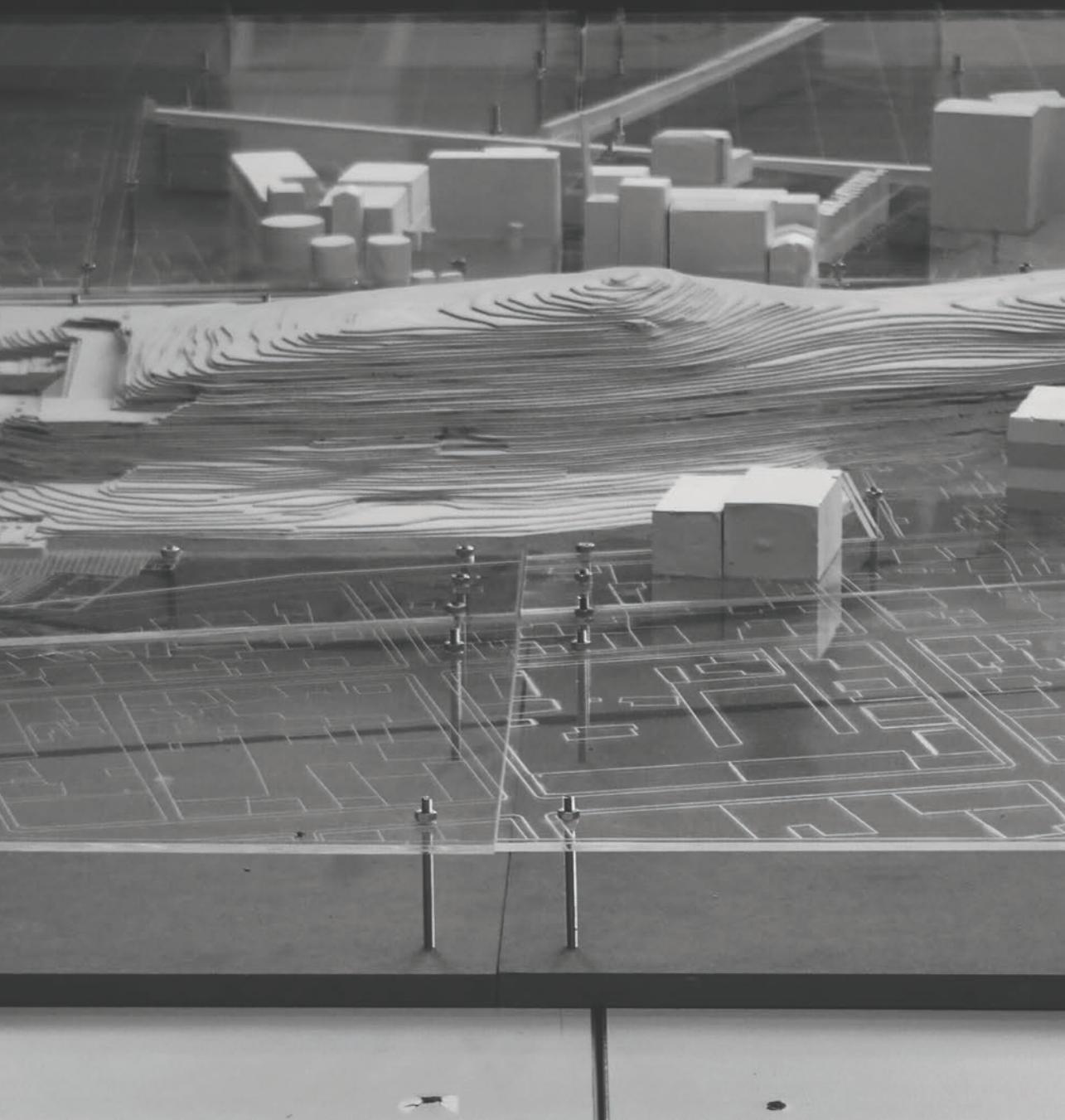

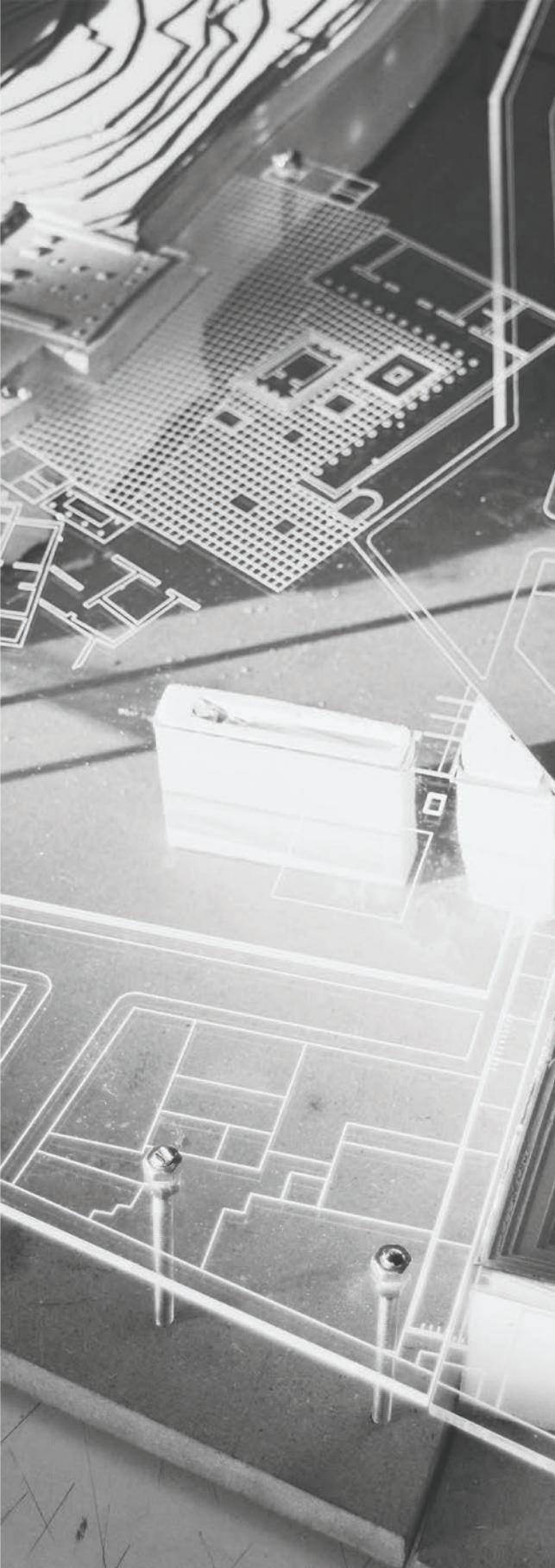

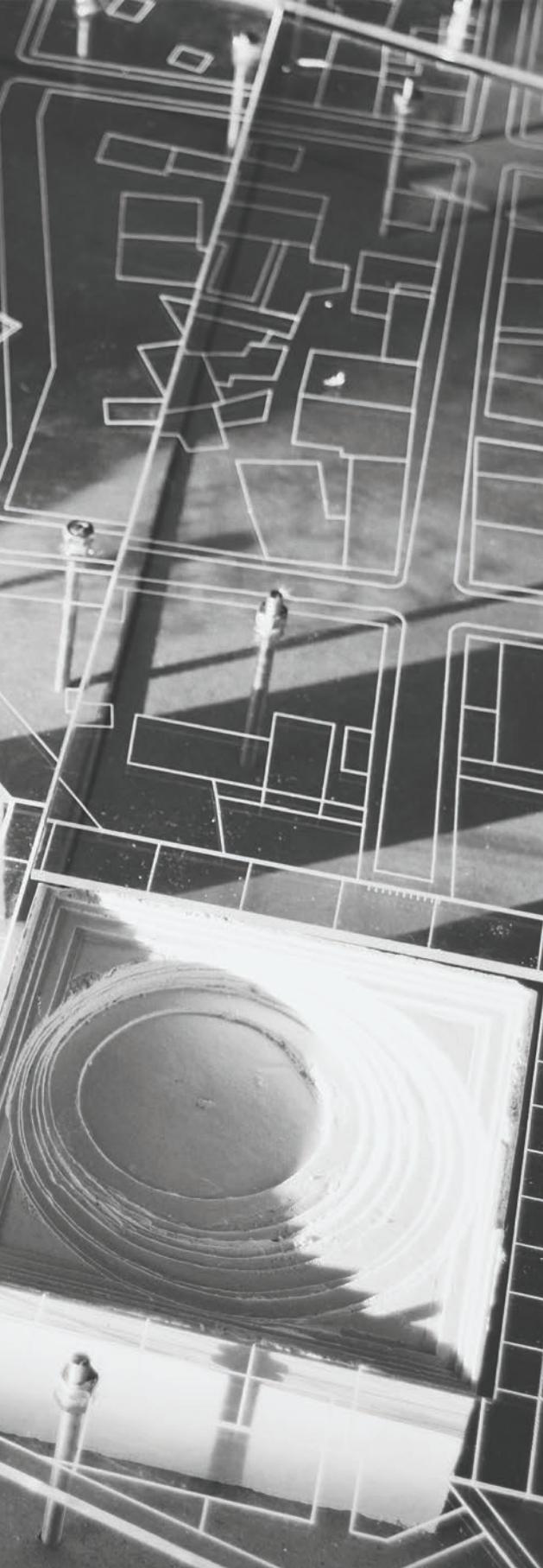

M.
υησις

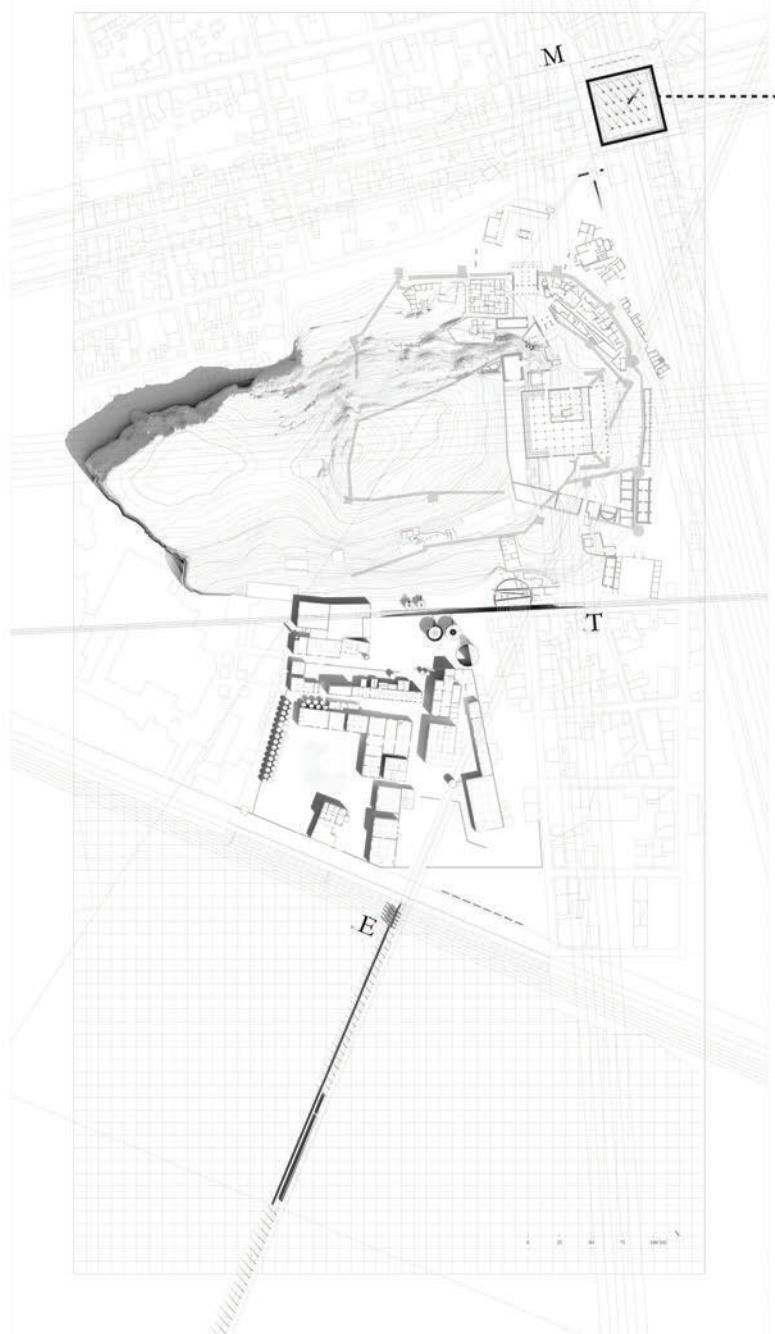

A black and white aerial photograph of a city. The urban layout is characterized by a grid pattern of streets and buildings. In the lower-left quadrant, there is a prominent, large stadium or arena with a distinctive circular design, surrounded by concentric rings. The surrounding area shows a mix of residential and commercial buildings. The sky above the city is clear.

{πόλη}

{αρχαιότητα}

Εκεί, όπου ο Malraux συνάντησε την Περσεφόνη | Ένα μουσείο χωρίς τοίχους

Πλατεία Ηρώων

{

Η αρχαία πόλη της Ελευσίνας εγκαταλείφθηκε και περικλείστηκε από τη νέα πόλη του σύγχρονου κόσμου. Η γειτνίαση αυτή μάλλον αφύσικη και αμήχανα γεννημένη δεν φέρει καμία ενθύμηση της εισόδου, φυσικής και πνευματικής. Ο αρχαιολογικός χώρος και δη η Αυλή της αρχαίας Ελευσίνας στέκει ορατή μεν, αλλά στερημένη από την ζωή της νέας πόλης.

Δίπλα στα φυσικά όρια του αρχαιολογικού χώρου, μια δημόσια πλατεία – τετράγωνη στο σχήμα σχεδόν των ακοντιάς. Η πλατεία Ηρώων φέροντας το νοητό τέλος του άξονα της Ιεράς Οδού και με αναλογίες παρόμοιες των Τελεστηρίου δίνει τη δυνατότητα για την αρπαγή από την μία Ελευσίνα και τη Μύηνη σε μια άλλη, συστήνοντας μια νέα διάρθρωση παρελθόντος και μέλλοντος σε δύο στάθμες.

Μια νέα Αυλή για την Ελευσίνα.

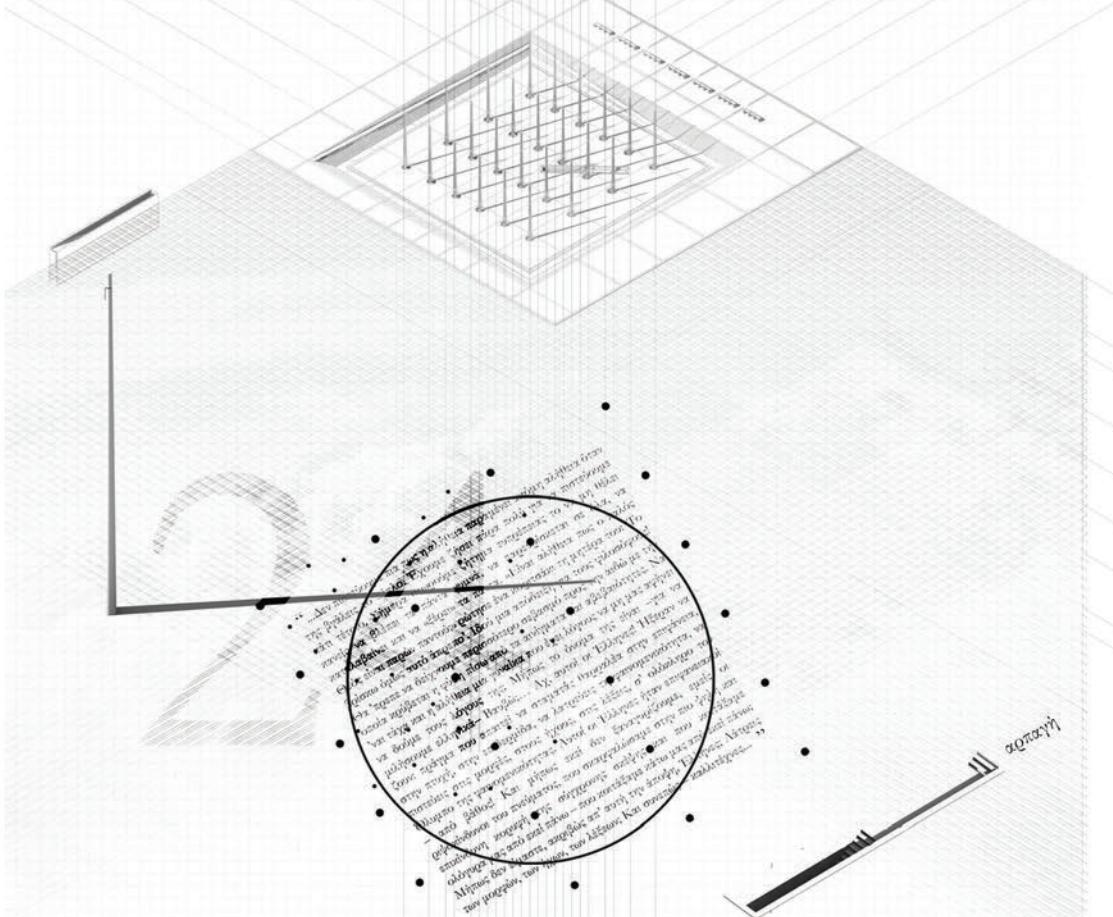
}

το σημείο

“...Η γη είναι το φυσικό περιβάλλον, που, ως φόρτο ενός γηινπού ή ενός αρχτεκτονικού έργου το υποβαστάξει ακαταπόνητα και το διαδώξει περιπλείστας το μέσα στους μητρικούς των ιδαλπονιών... Η γη είναι αυτή που φέρει υπηρετώντας, αυτή που καρποφορεί ανθίζοντας... Οι θητοί κατοικούν στον βαθμό που οδύζονται, που κρατάνε τη γη, κρατάνε με την αρχαιοελληνική σημασία τον σώζω, τον διατηρώ, δεν αφήνω κάτι να περιπέσει σε αχρηστία, σε λήθη. Το κράτημα δεν απαλλάσσει μόνο από έναν κίνδυνο, κρατάμε σημαίνει στην πραγματικότητα αφήνουμε κάτι ελεύθερο στην ονοία του... Η γη είναι αυτό μέσα στο οποίο το αναφένεται επαναφέρει και συγνωνεύει κάθε τι αναφυόμενο, και μάλιστα σαν τέτοιο...”

— Martin Heidegger, Η Τέχνη και ο Χόδος

Μόνας

μιατούρο κυριώθ
διοικητέλο
κονιζόν
αποκεκλιμένο
άγηστα
λήση
ιερό

Νέσσιον Πεδίο
Περιφέρονη
Νέσσιος
24 Νόμης
Ρήγας
Γρία
Ρέα
Δήμητρας

κερδό^η
συντονίζει
επιτάνεια
κοινότητα
αντασθούντη

τρωτινό σήματα
σχηματίζει
αναδύομενο
καταδύομενο

μήτρα
γη

απλαγή
Περιφέρονη
Μήτρενος
αποκεκλιμένος
νεαταγή
περιπλανηση
πορεία
βίωμα

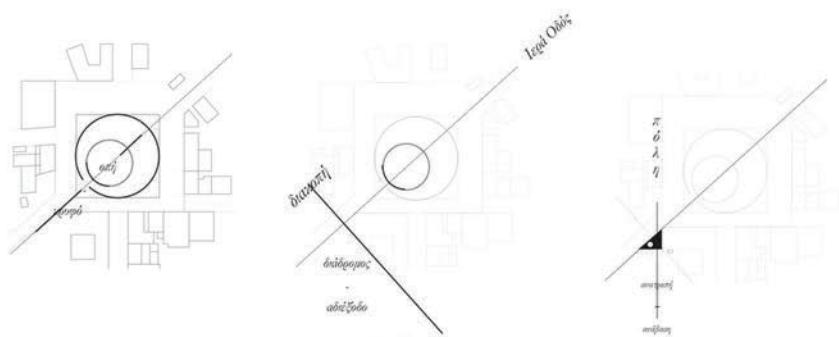
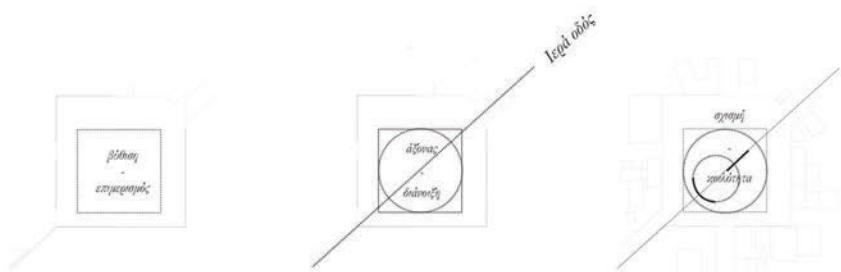
πόλη
πλατειακό
πέδιονα
υποδοχή
έκθεμα
αρχαιολογικός

θεραπεία
εμπειρία
επιλεκτικότητα
εμπλεκόμενη

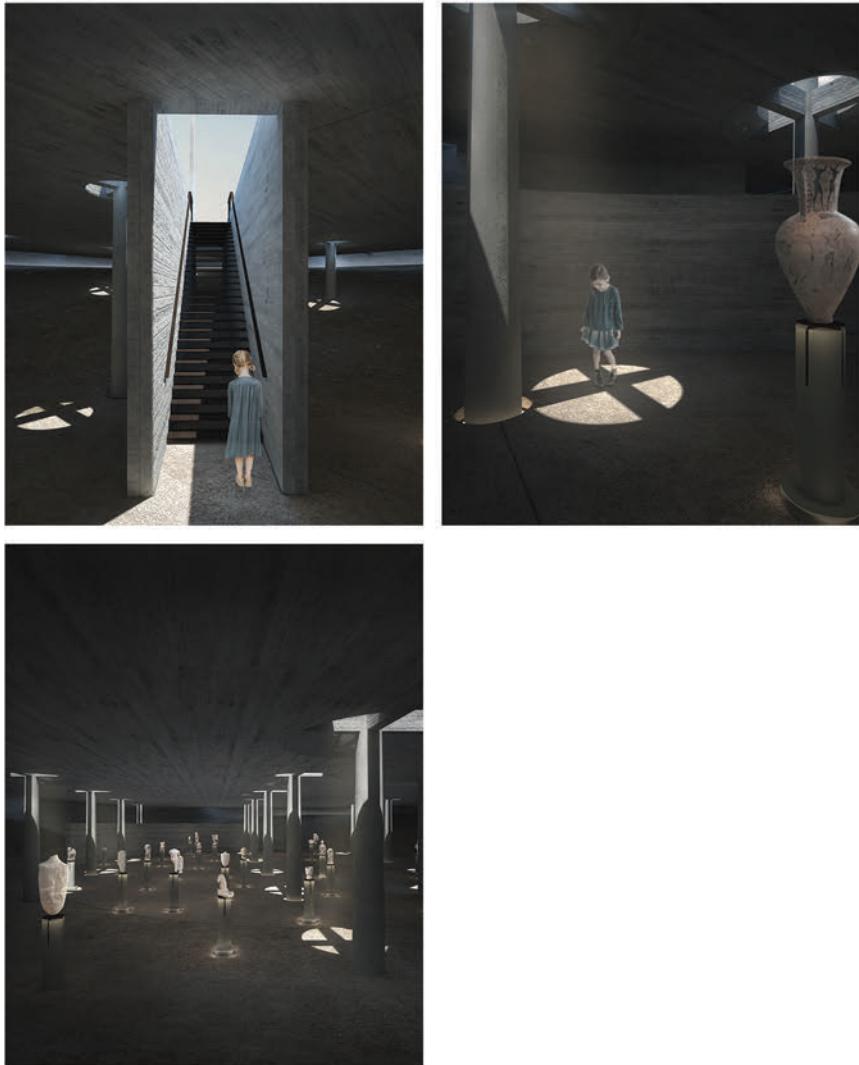
Εκεί, όπου ο Malraux συνάντησε την Περσεφόνη | Ένα μουσείο χωρίς τοίχους

Εκεί, όπου ο Malraux συνάντησε την Περσεφόνη | Ένα μουσείο χωρίς τοίχους

Εκεί, όπου ο Malraux συνάντησε την Περσεφόνη | Ένα μουσείο χωρίς τοίχους

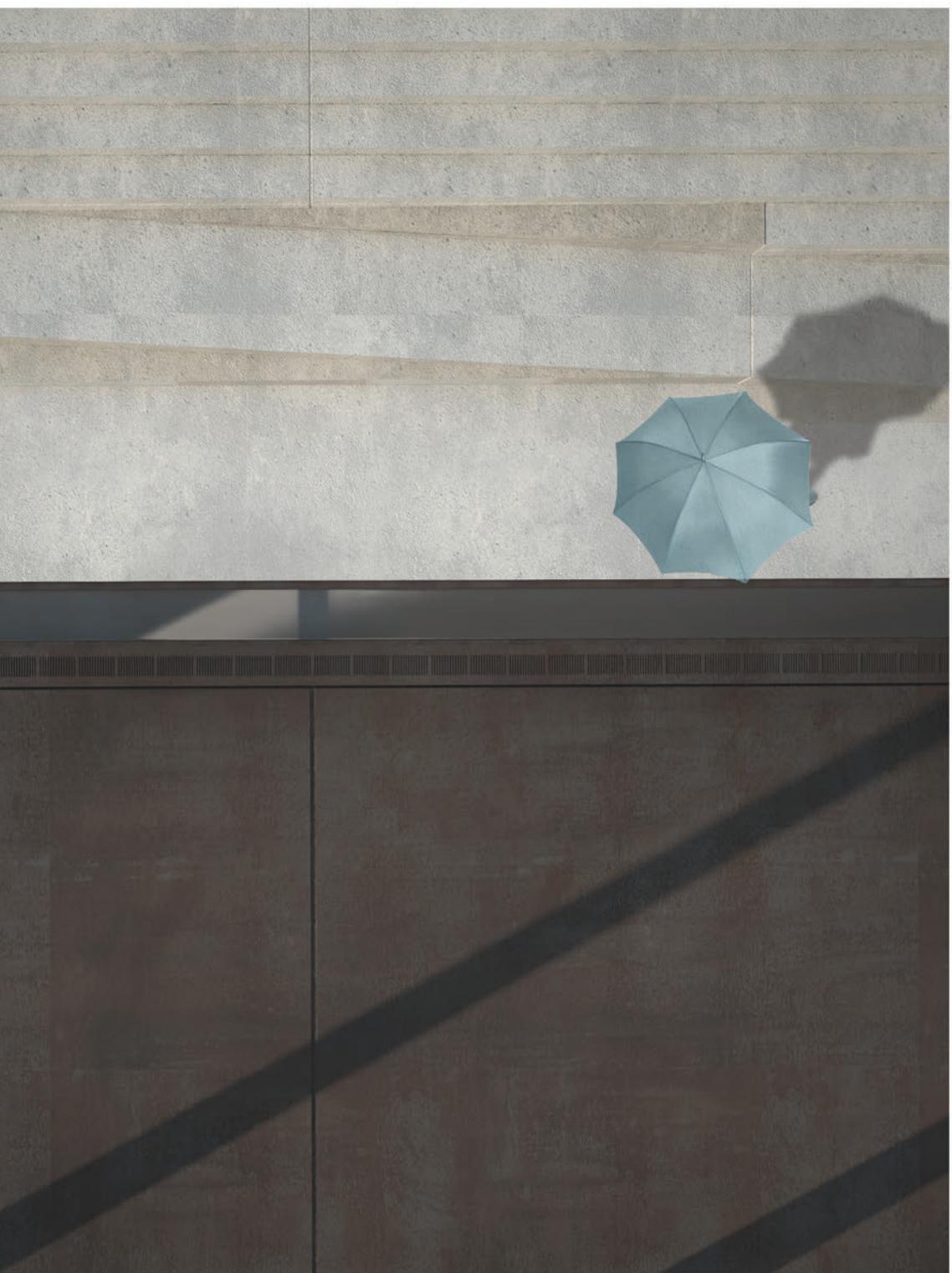
Εκεί, όπου ο Malraux συνάντησε την Περσεφόνη | Ένα μουσείο χωρίς τοίχους

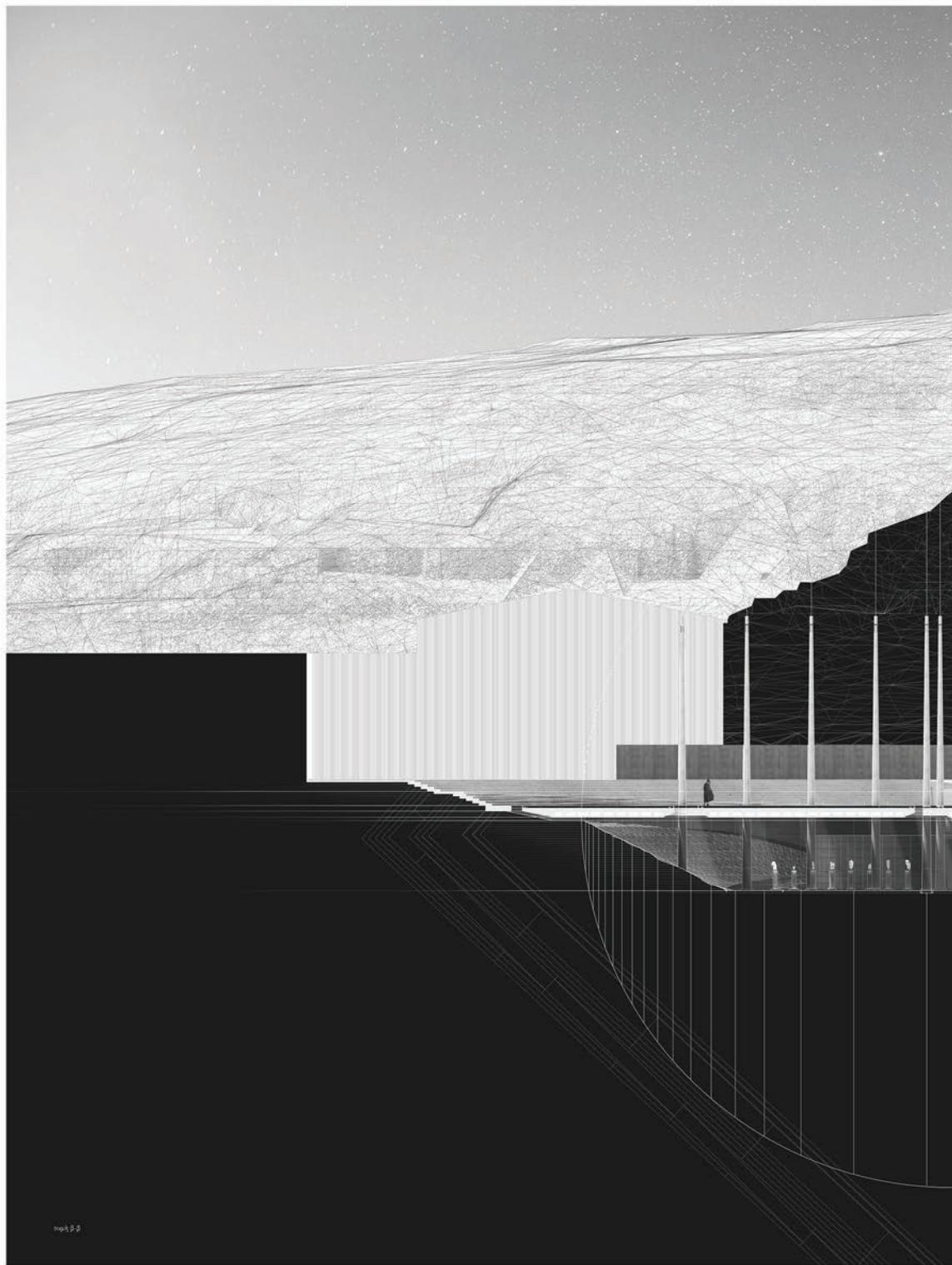

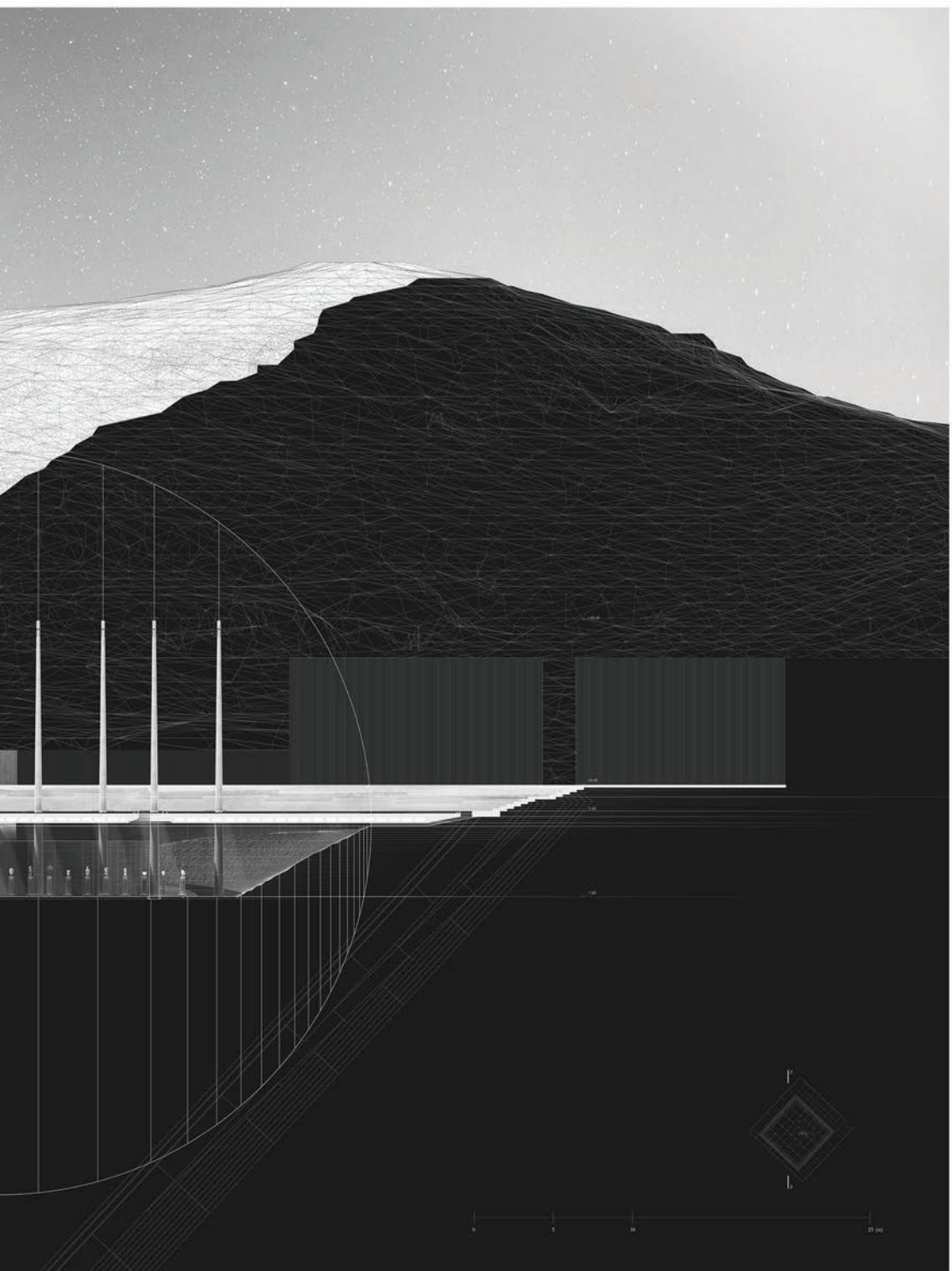
Εκεί, όπου ο Malraux συνάντησε την Περσεφόνη | Ένα μουσείο χωρίς τοίχους

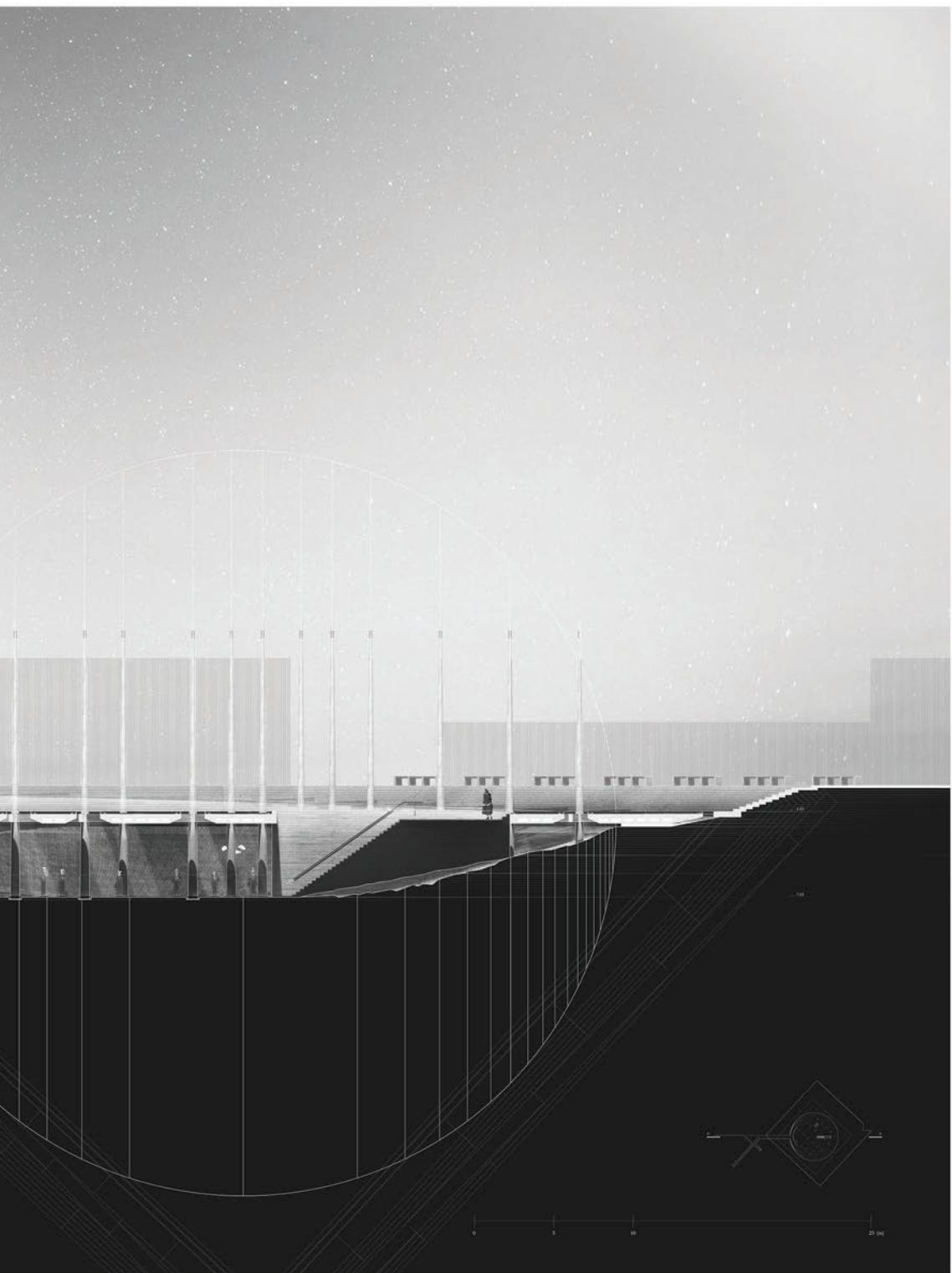

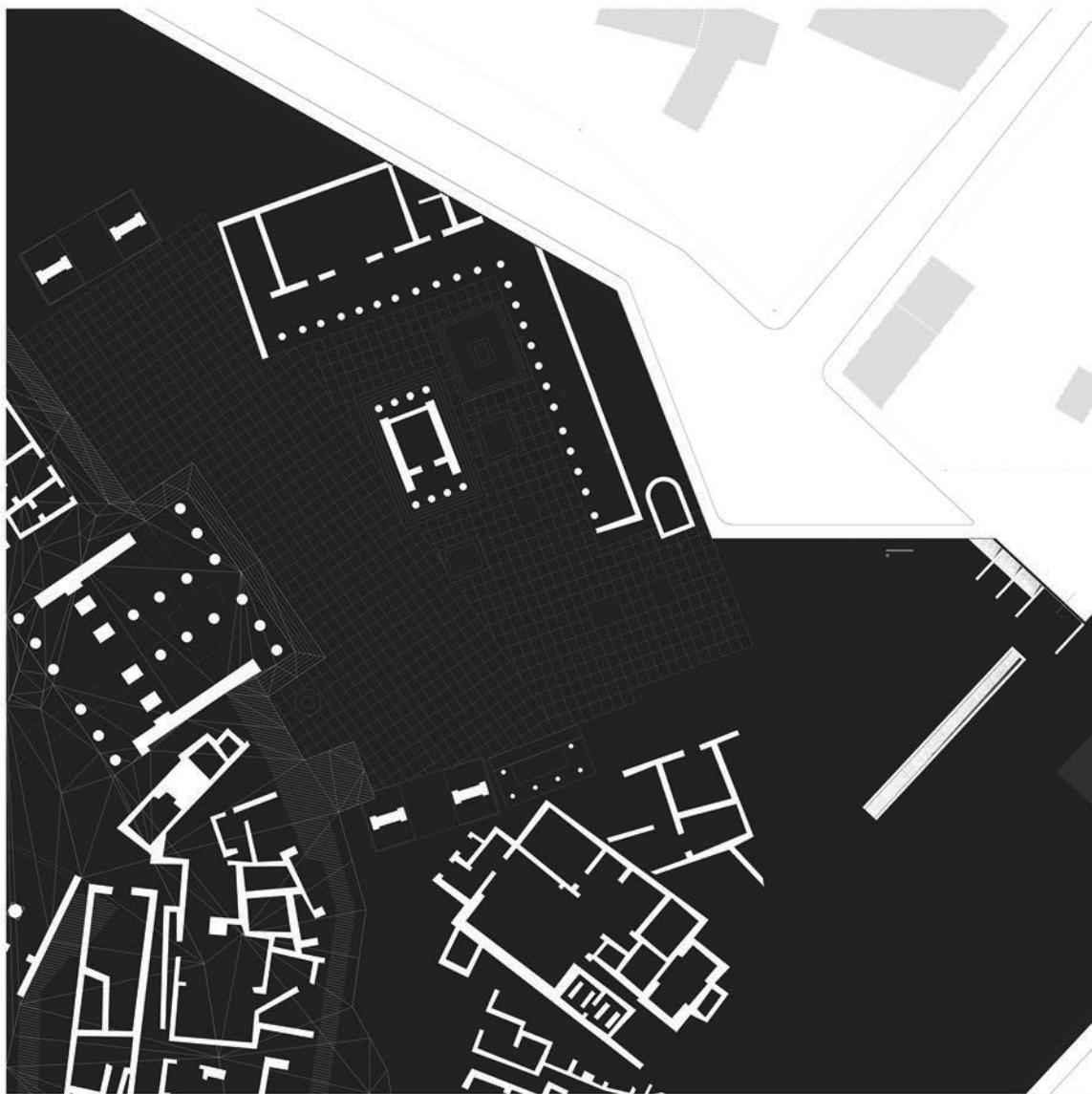

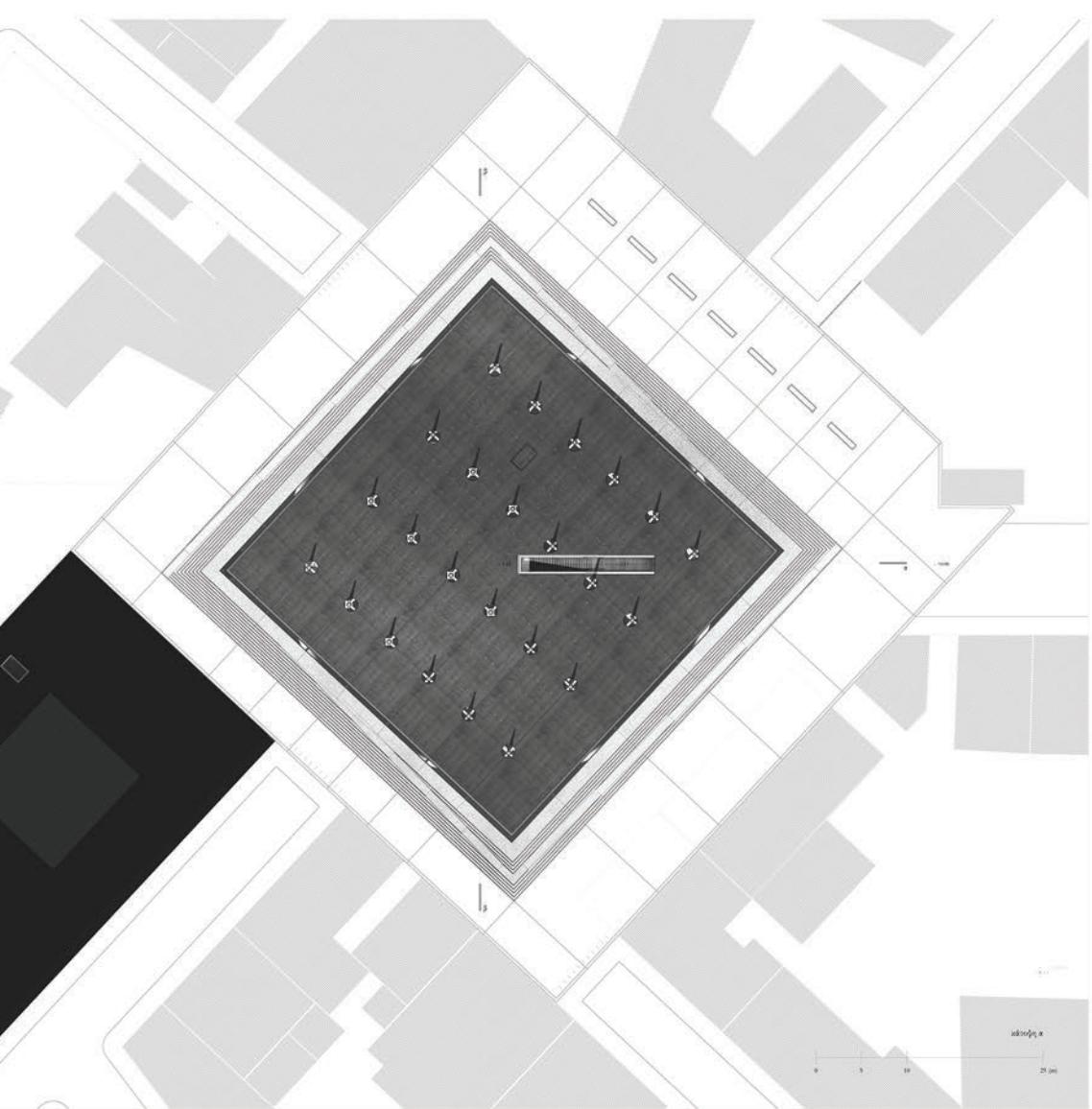

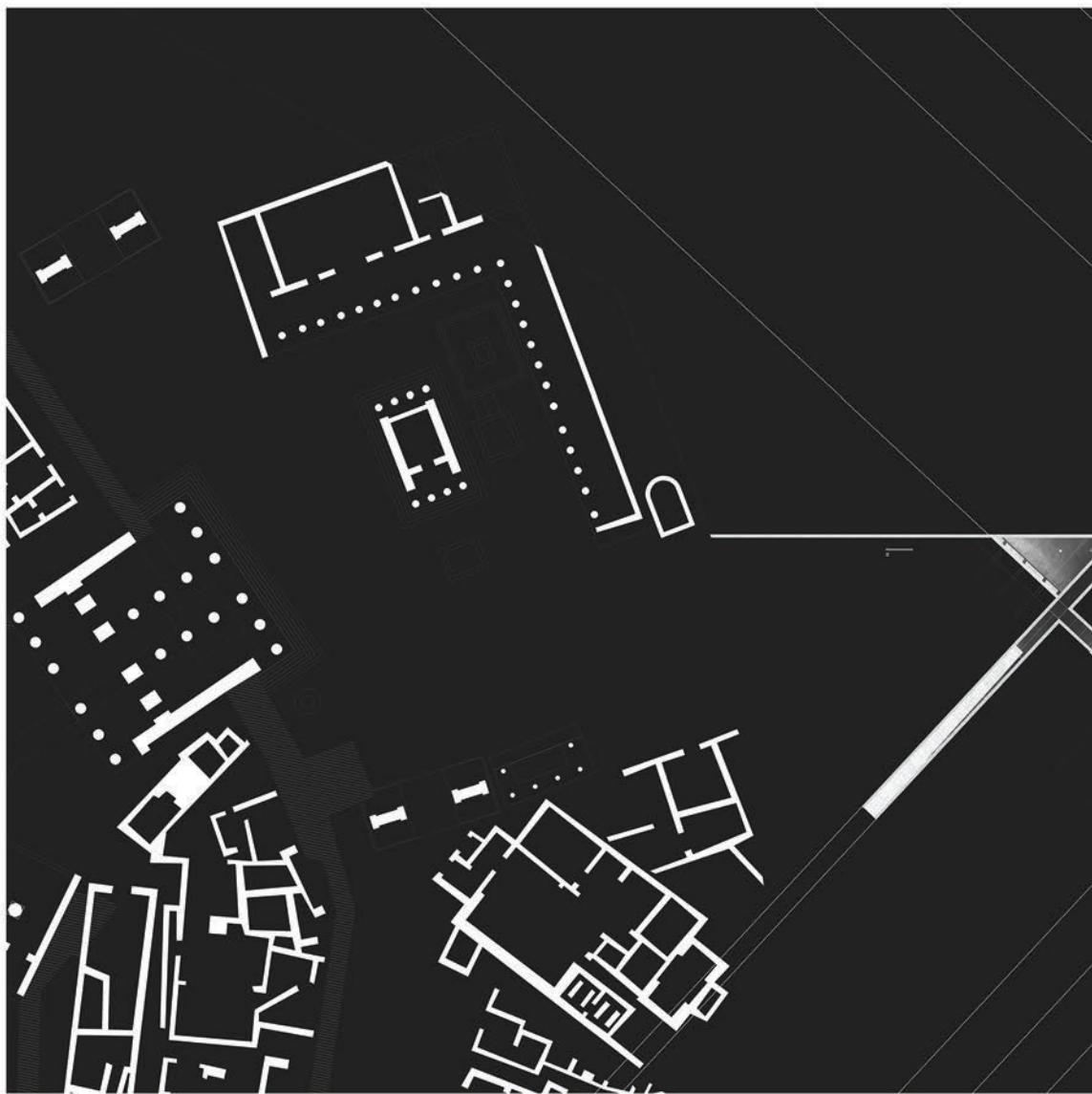

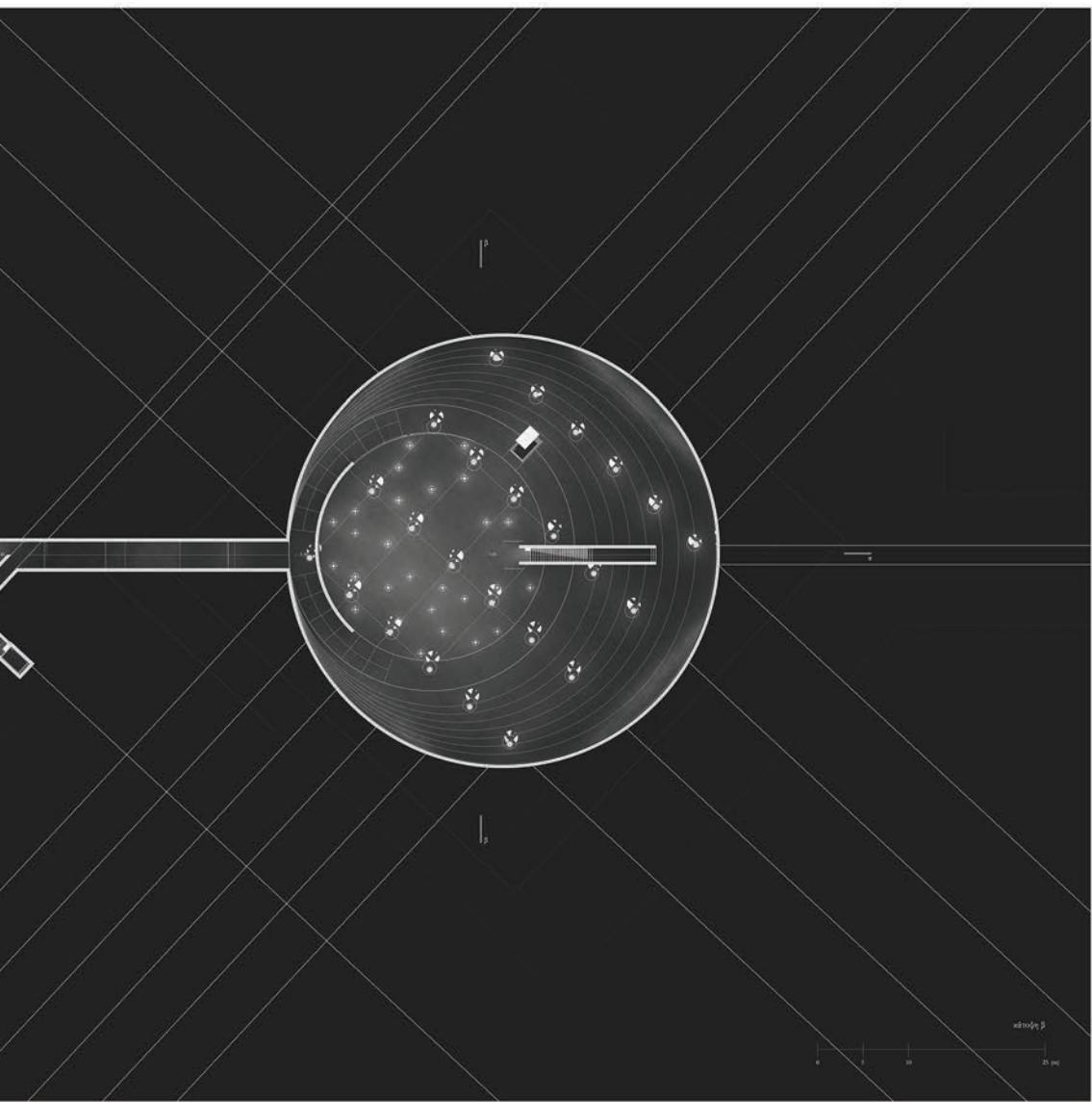
top left a

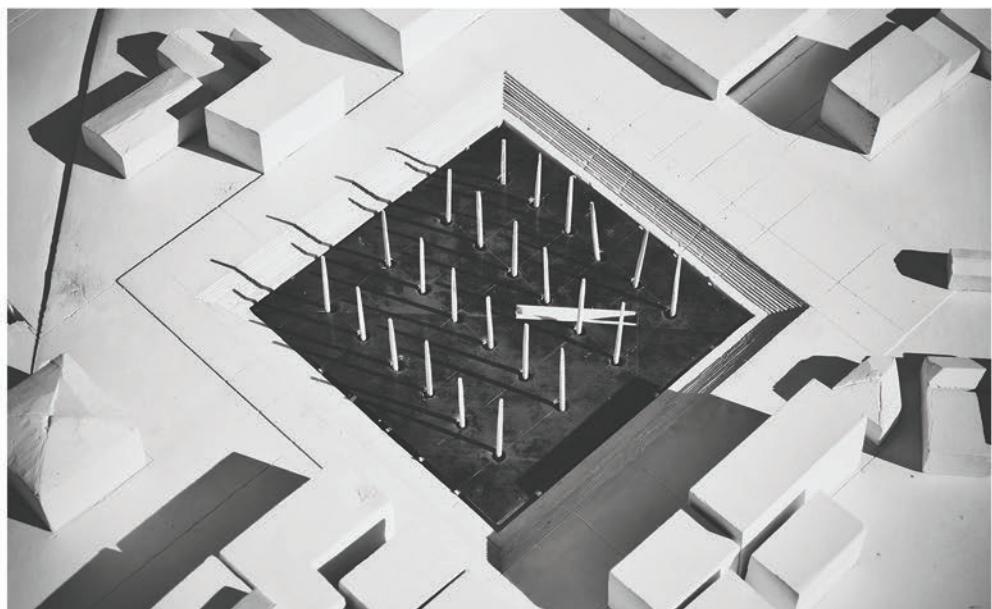

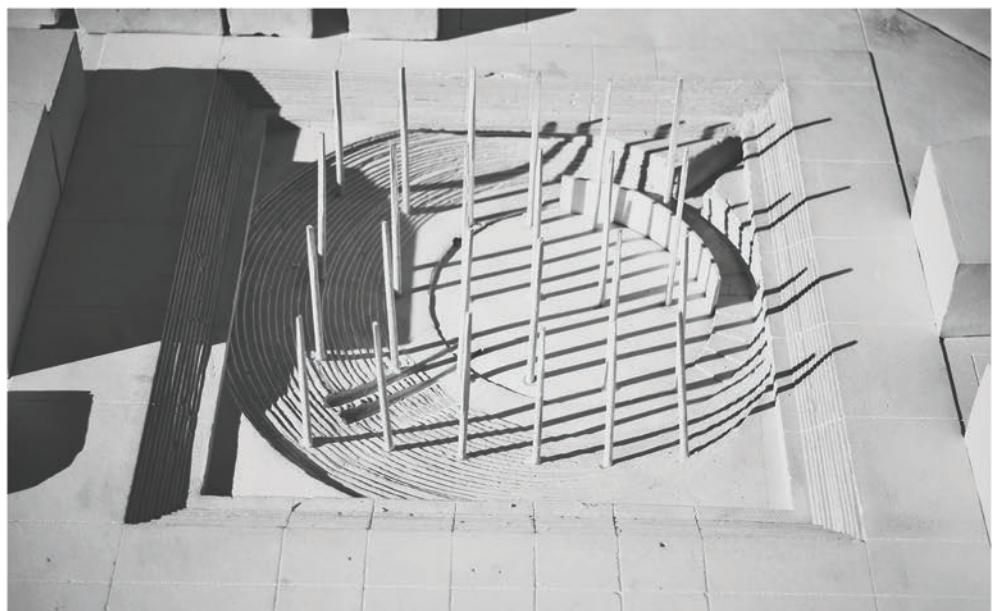

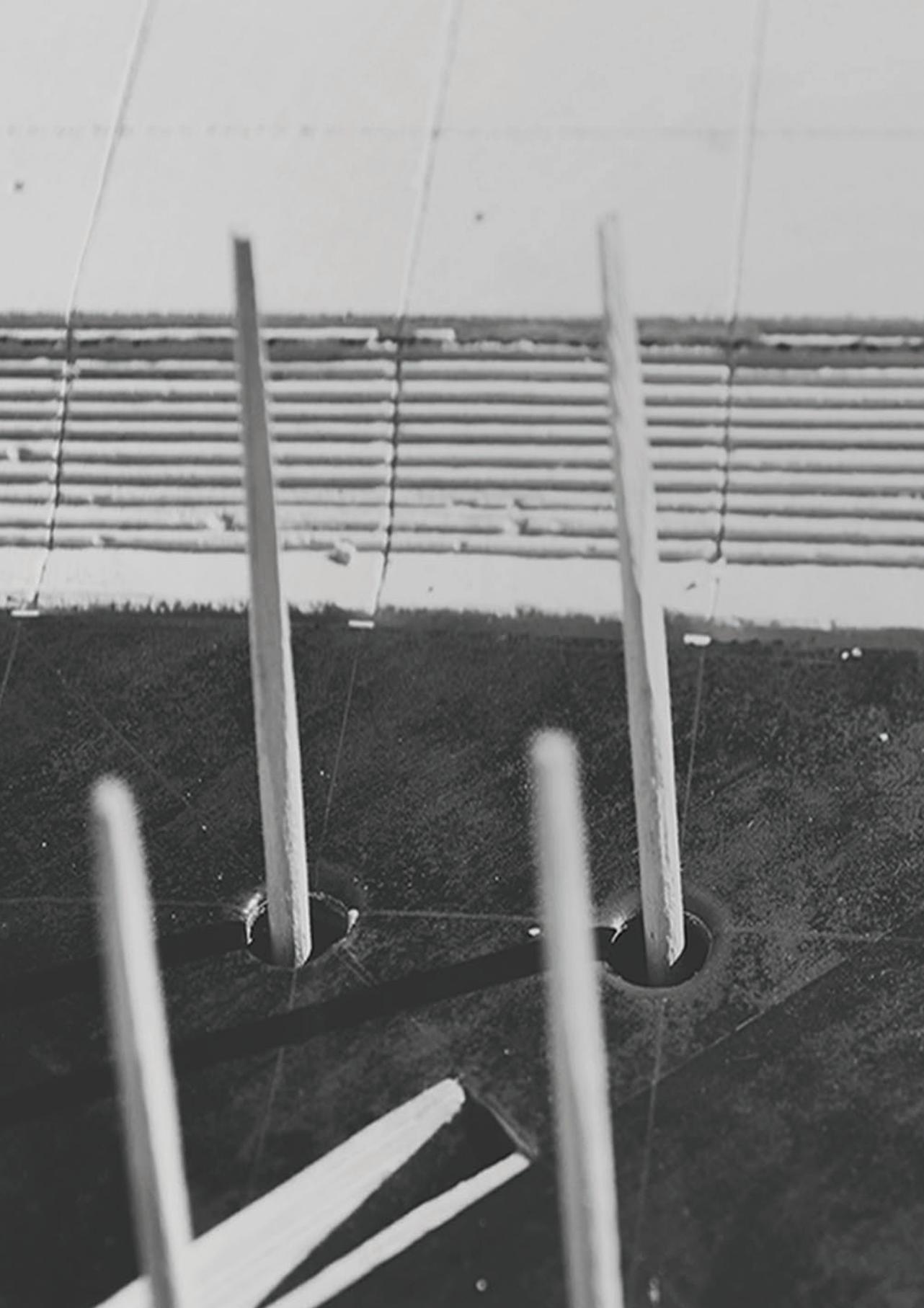

Εκεί, όπου ο Malraux συνάντησε την Περσεφόνη | Ένα μουσείο χωρίς τοίχους

Εκεί, όπου ο Malraux συνάντησε την Περσεφόνη | Ένα μουσείο χωρίς τοίχους

T.
έλεσις

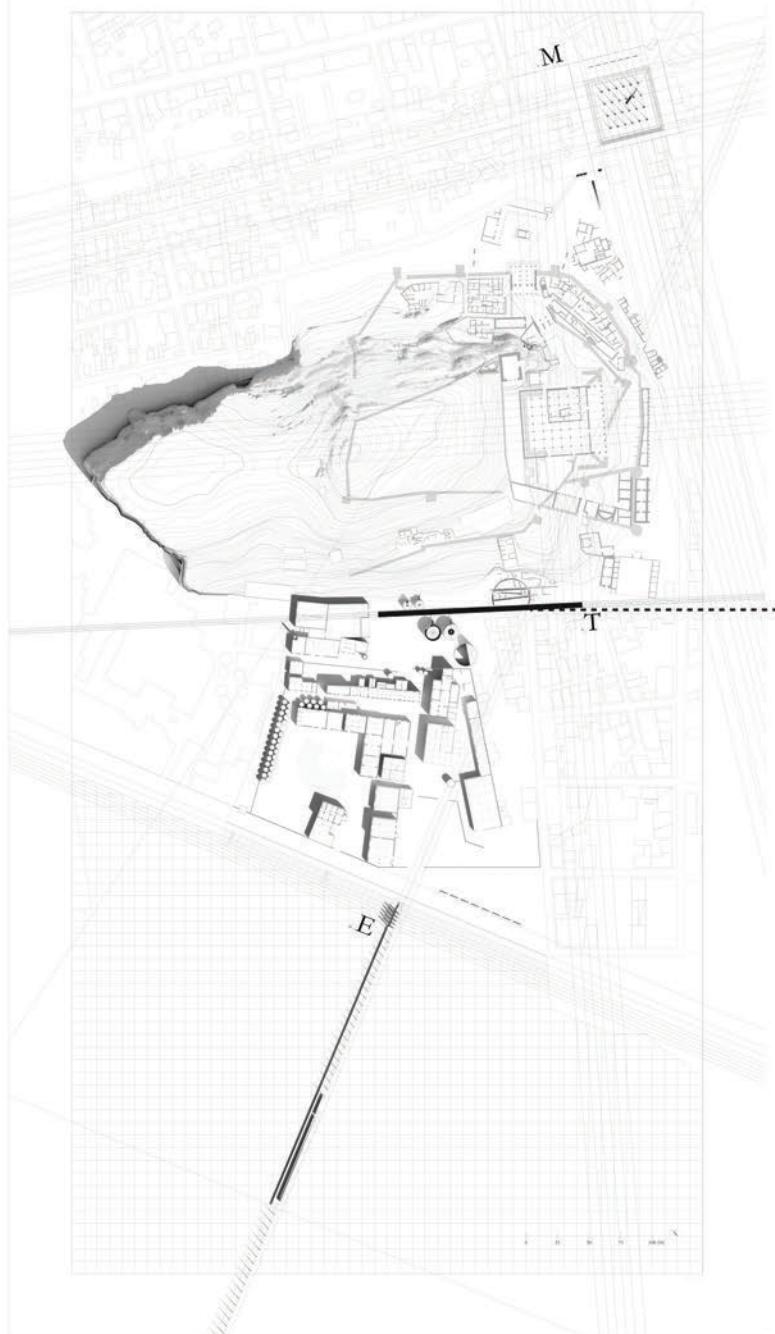

{αρχαιότητα}

{βιομηχανία}

Εκεί, όπου ο Malraux συνάντησε την Περσεφόνη | Ένα μουσείο χωρίς τοίχους

{

Φιάνοντας στο χώρο του αρχαίου Τελεστηρίου μια νέα όψη της Ελευσίνας αποκαλύπτεται. Αυτή τη φορά τραχιά και εκπορευόμενη από τις μηχανές, φαντάζει στο βάθος της περίπλοκη και χαώδης. Στον ουρανό ξεχωρίζουν οι υψηλάμινοι και οι δεξαμενές – σήμα κατατεθέν της λειτουργίας ενώ στο φόντο των βρίσκεται η θάλασσα. Στη γη, ο λόφος δίχως να προλάβει να χαθεί στο οριζόντιο έδαφος προσκρούει πάνω στο τοίχωμα των βιομηχανιών ερειπίων.

όριο αρχαιολογικού χώρου - Βότρους

Το όριο αυτό, γραμμικό και σκληρό αντικρούει στους όρους του βλέμματος και της κίνησης προς την βιομηχανική κληρονομιά. Διαρρηγνύεται έτσι το ίδιο σκληρά, ακολουθώντας ωτόσο τη χάραξη του. Η ρωγμή που ανοίγεται δημιουργεί το πέρασμα από το αρχαίο παρελθόν της Ελευσίνας στο βιομηχανικό. Η πορεία σε αυτή, μοναχική, κατηφορική και έπειτα ανοδική, περιπλανώμενη μέσα στο έδαφος και σε χώρους – αρχέτυπα δύναται να αναζητήσει ζητήματα εκ φύσεως αντικρουόμενα.

Φως – σκοτάδι, Ουρανός – Γη,
Γέννηση – Θάνατος.

}

το σημείο

„Η συρρή είναι πεδίο μάχης όπου συγρρέονται ανψεταζ των ο δυνάμεις παρελθόντων και μέλλοντος. Ανήμερα των βρύσουμε των άνθρωπων [...] ο απόρος εάν θέλει να αντισταθεί, οφείλει να δώσει μάχη και με τη δύο δυνάμεις [...] ο αγόνας εν γένει μοιάζει να οφείλεται αποτελεσματικά στην παρουσία των ανθρώπων, χωρίς τον οποίο οι δυνάμεις παρελθόντων και μέλλοντος [...] Ή αι είχαν ουδετεροποιηθεί ή κατατρέψει η μία την άλλη εδώ και τα ρό...”

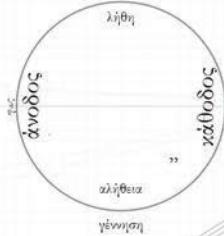
— Hannah Arendt, Μεταξύ Παρελθόντος
και Μέλλοντος

Τέλεσις

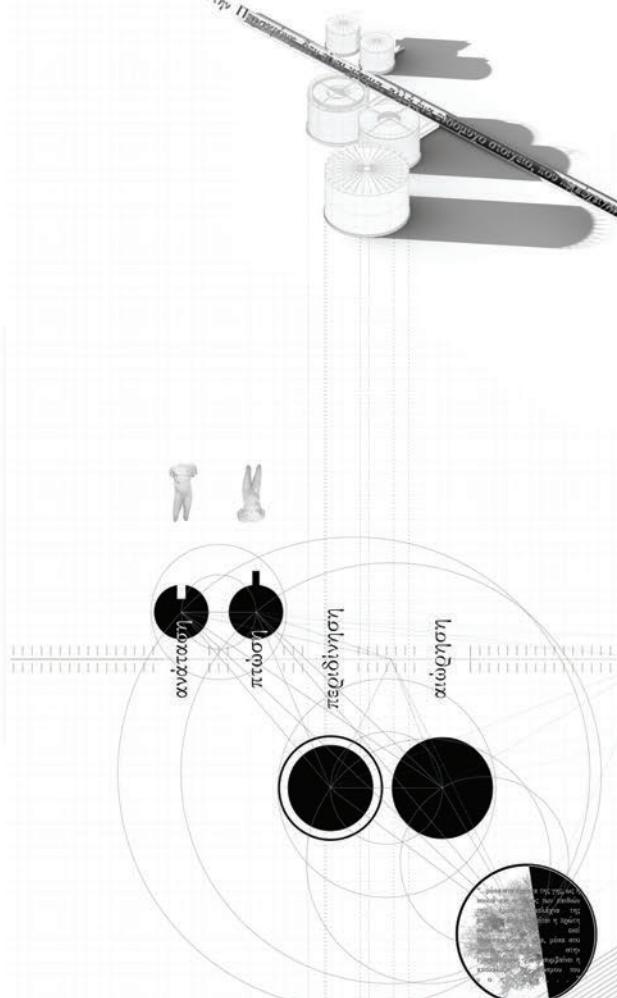
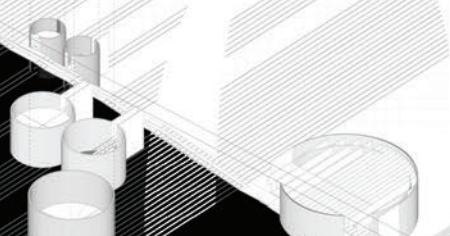
θάνατος

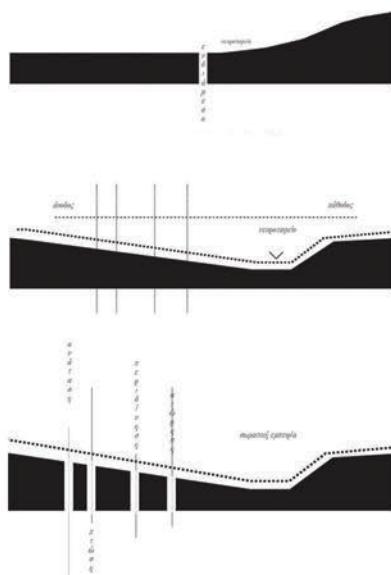
λίθη

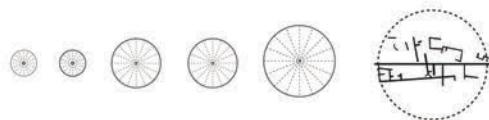

“...η καρκινή ενορατική περιποτή των Ελευθερίου Μωσαγόρων τοποθετούσε το θίνατο στο βάθος των κέντρων και των παιδός, όχι δύος δώδους ως νεκρό σημείο, απεντάπλια συνδυαμένο με την καρκινώση και ταλιγγενετική δύνημη του σεκτά, ώς το πιο βαθύ και πλούσιο μωσαγόρωδε ορμητήριο, για την πλέον κατανόηση και πραγμάτωση του πιο μεγάλου και ενδύναμου αιτίωματος της ζωής...”

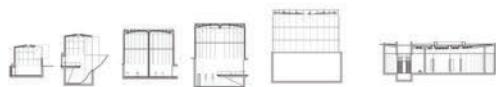
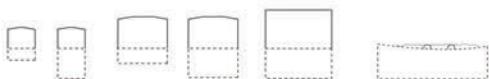
—Αγγελος Σπελιωτης,
Ελευθερία Διαθήση

ε. ανάταση δ.πτύσιση γ.περιθώνη β.αιώρηση στ.το σήμβολο α.νεγκροταρείο

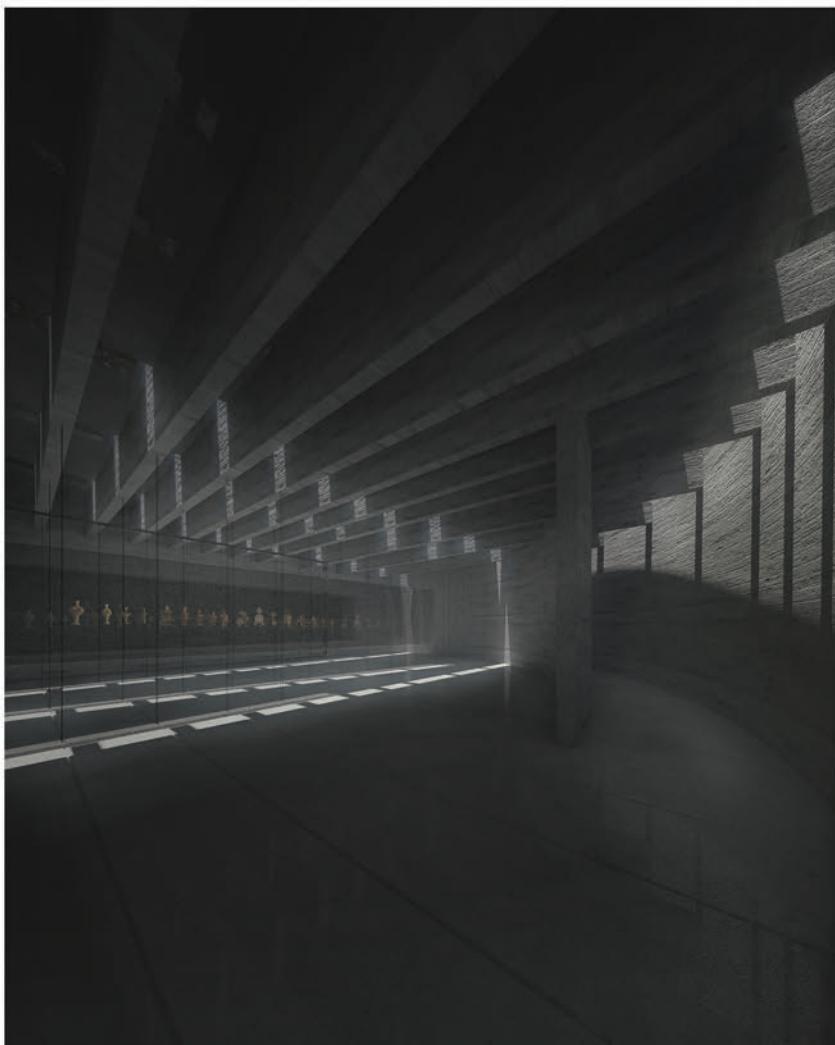

Εκεί, όπου ο Malraux συνάντησε την Περσεφόνη | Ένα μουσείο χωρίς τοίχους

Εκεί, όπου ο Malraux συνάντησε την Περσεφόνη | Ένα μουσείο χωρίς τοίχους

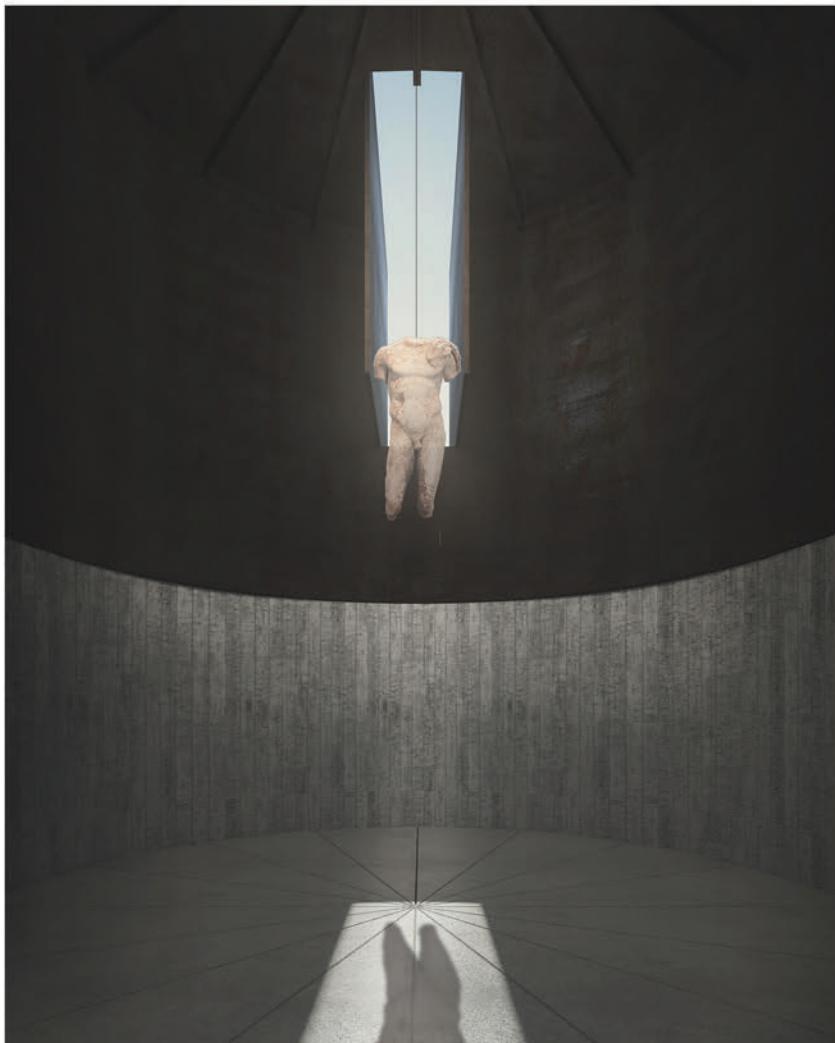
Εκεί, όπου ο Malraux συνάντησε την Περσεφόνη | Ένα μουσείο χωρίς τοίχους

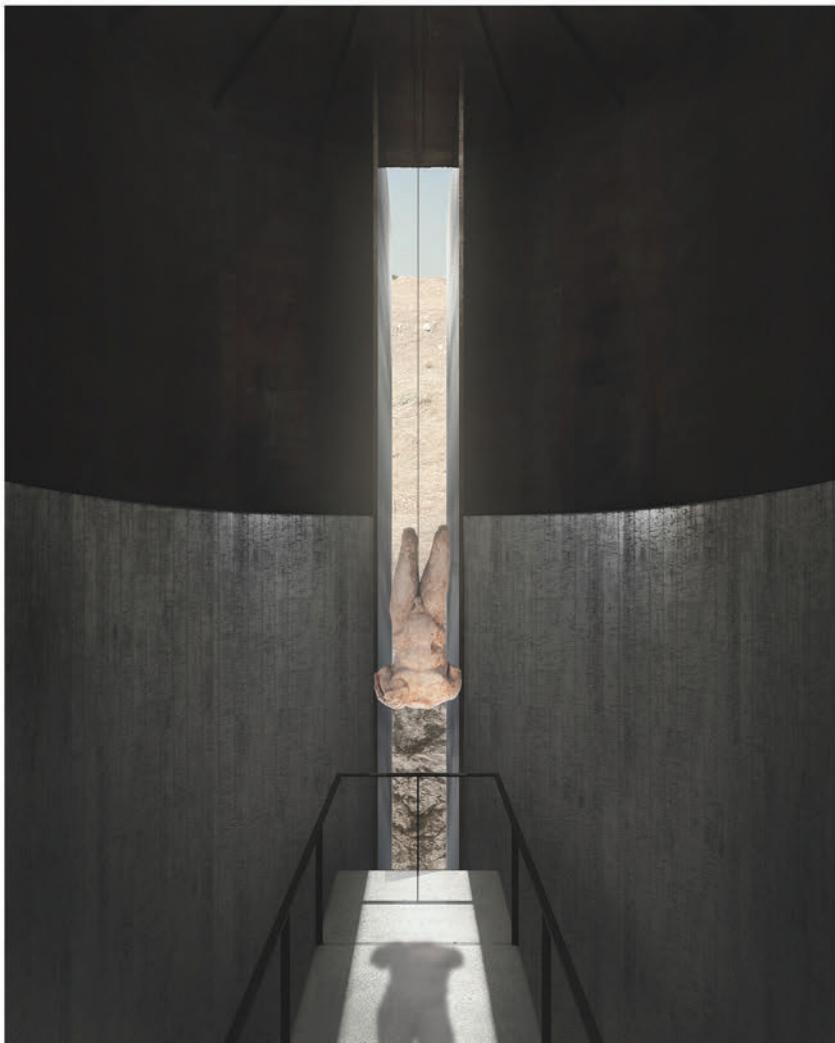
Εκεί, όπου ο Malraux συνάντησε την Περσεφόνη | Ένα μουσείο χωρίς τοίχους

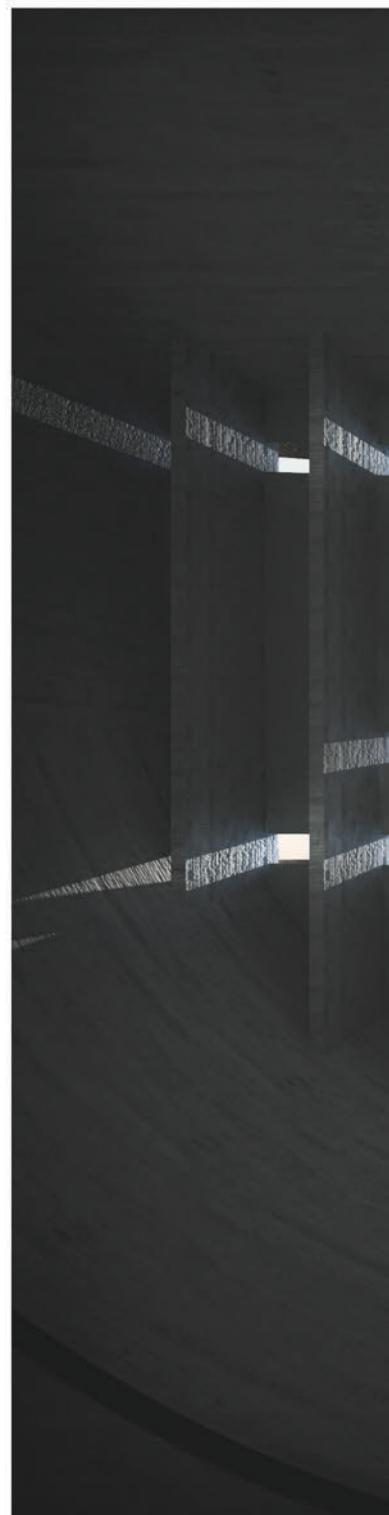

Εκεί, όπου ο Malraux συνάντησε την Περσεφόνη | Ένα μουσείο χωρίς τοίχους

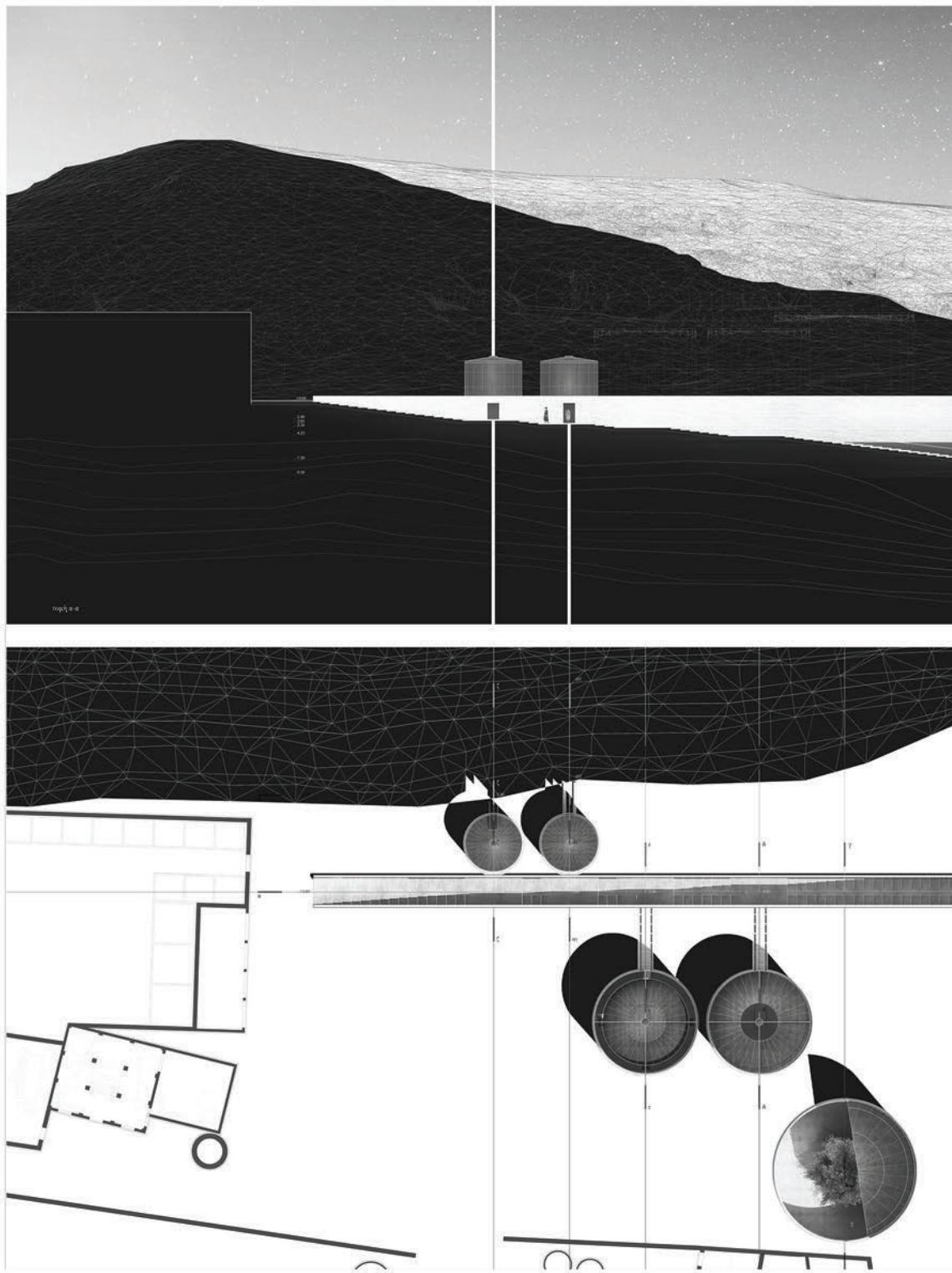

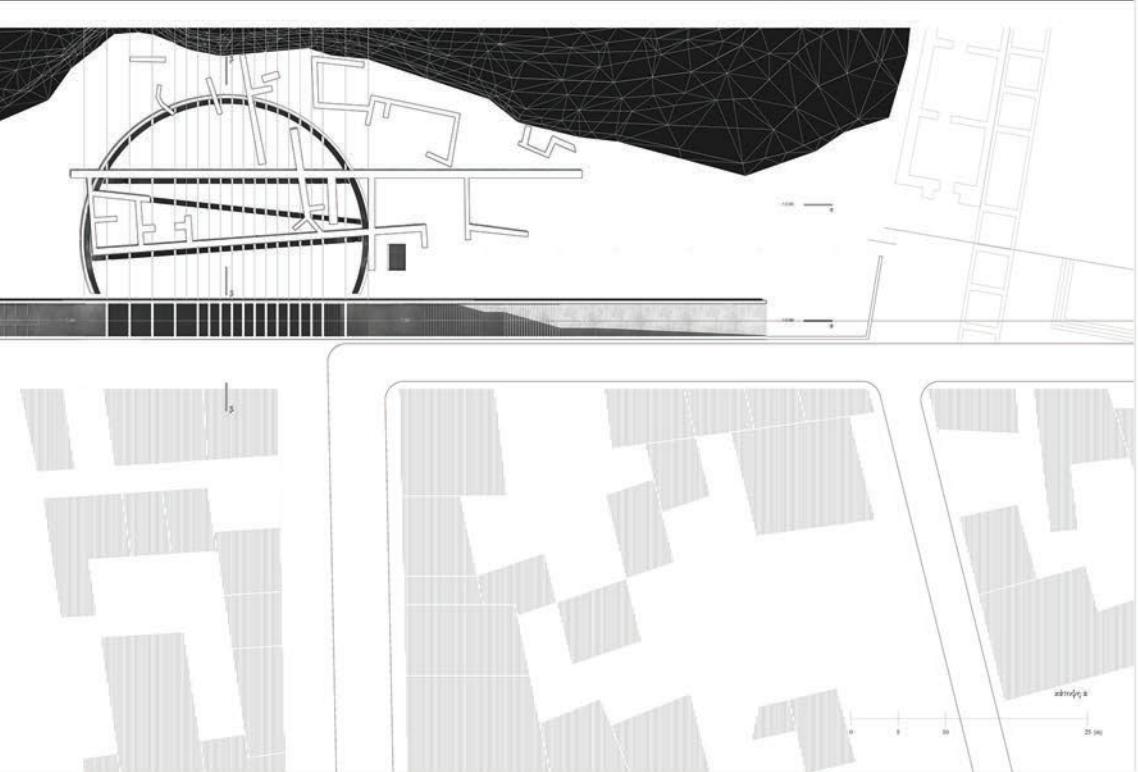
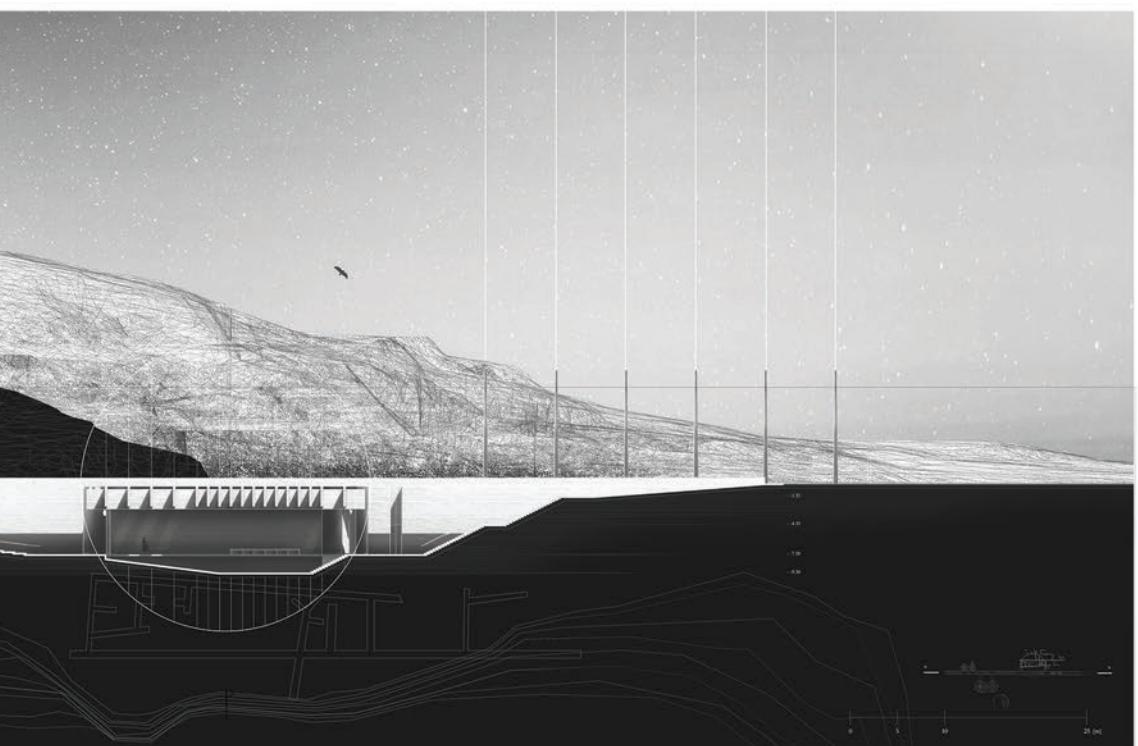
Εκεί, όπου ο Malraux συνάντησε την Περσεφόνη | Ένα μουσείο χωρίς τοίχους

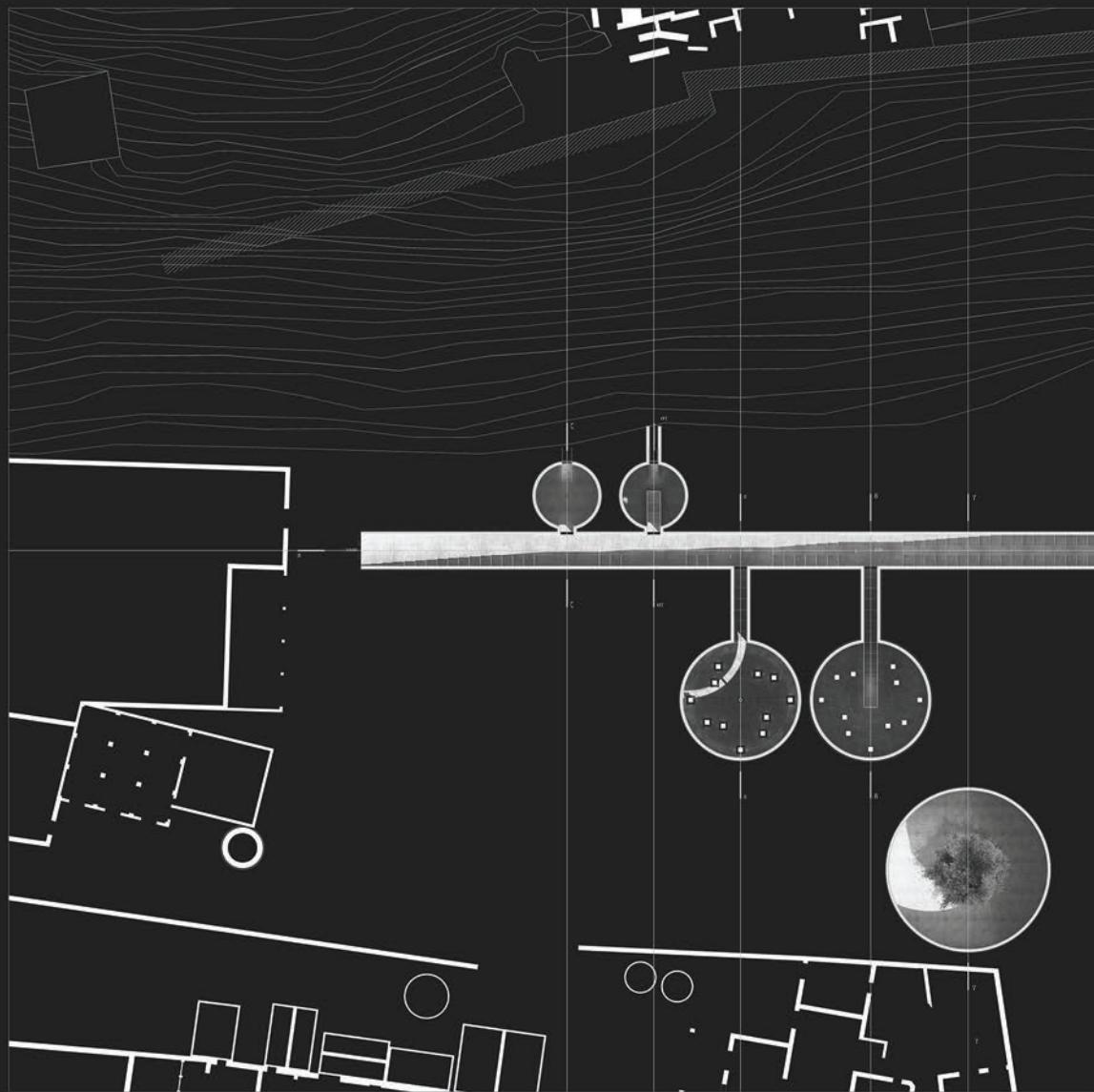

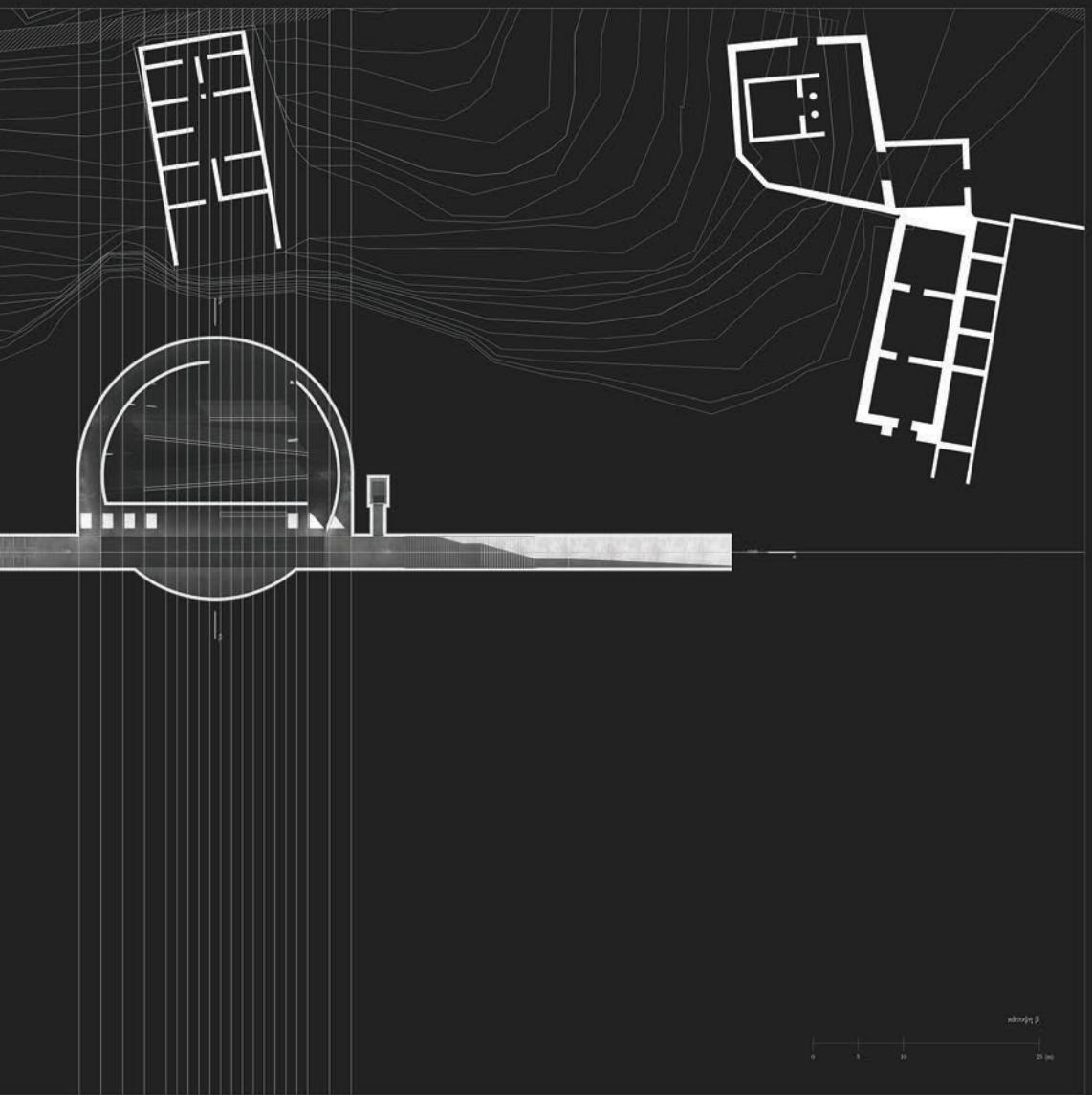

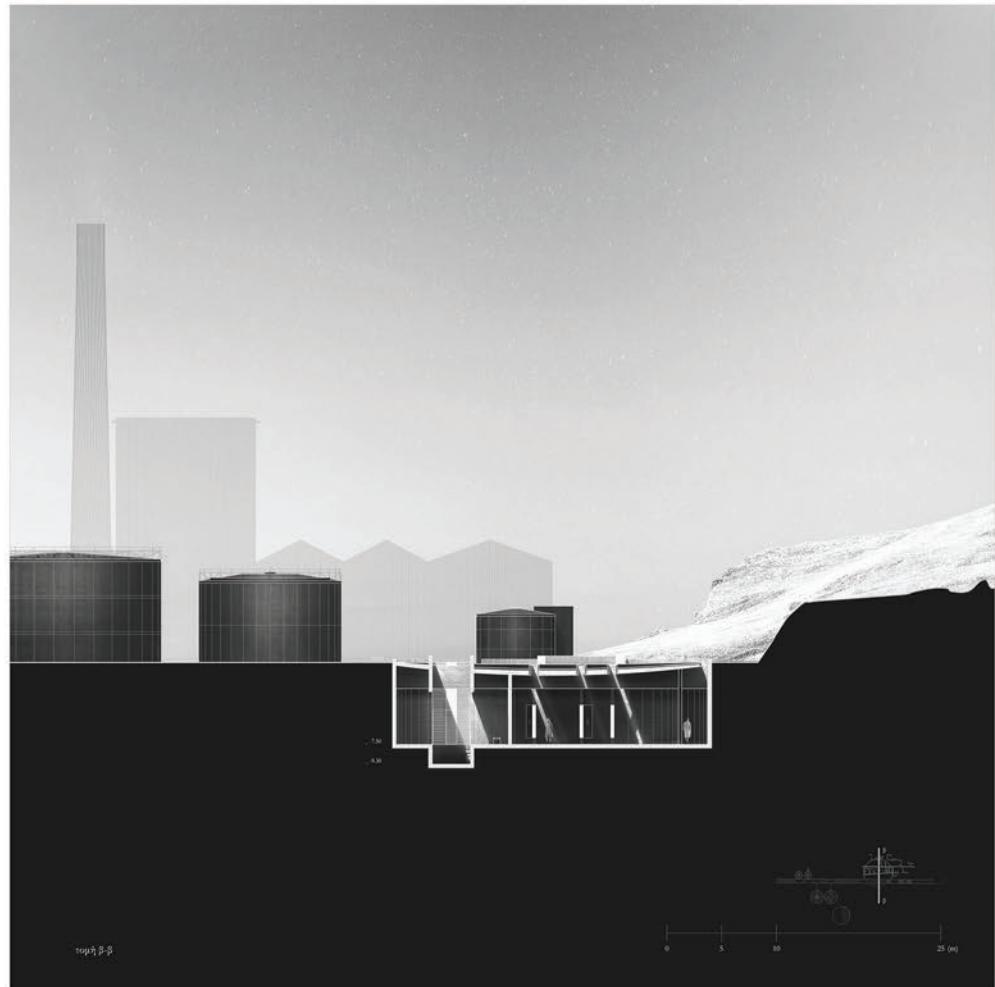

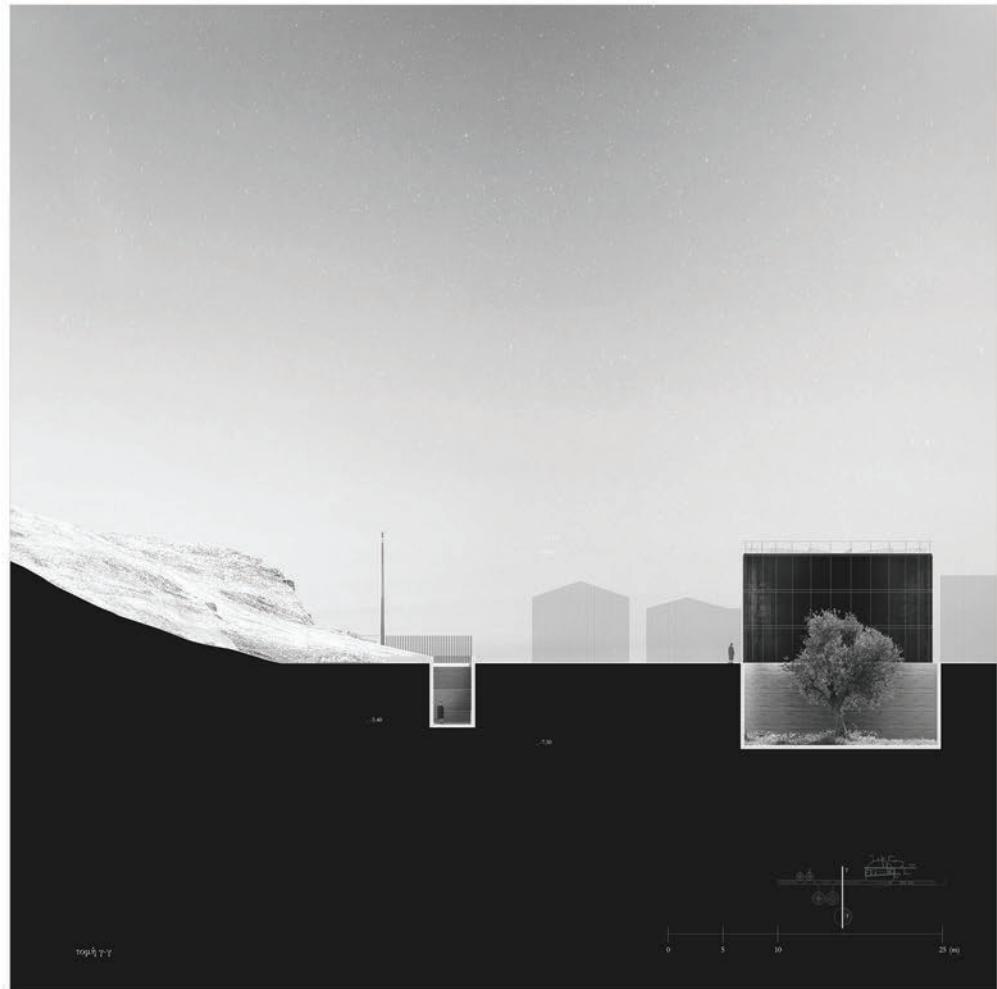

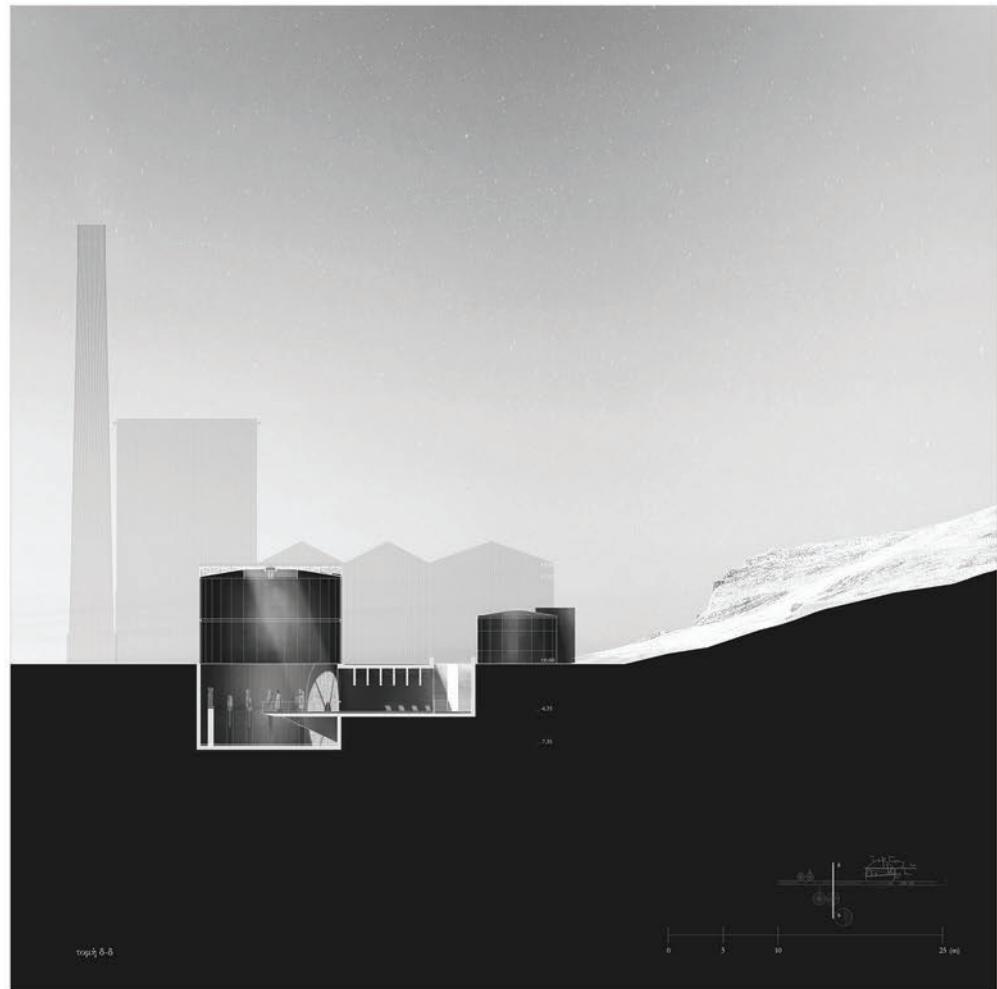

Εκεί, όπου ο Malraux συνάντησε την Περσεφόνη | Ένα μουσείο χωρίς τοίχους

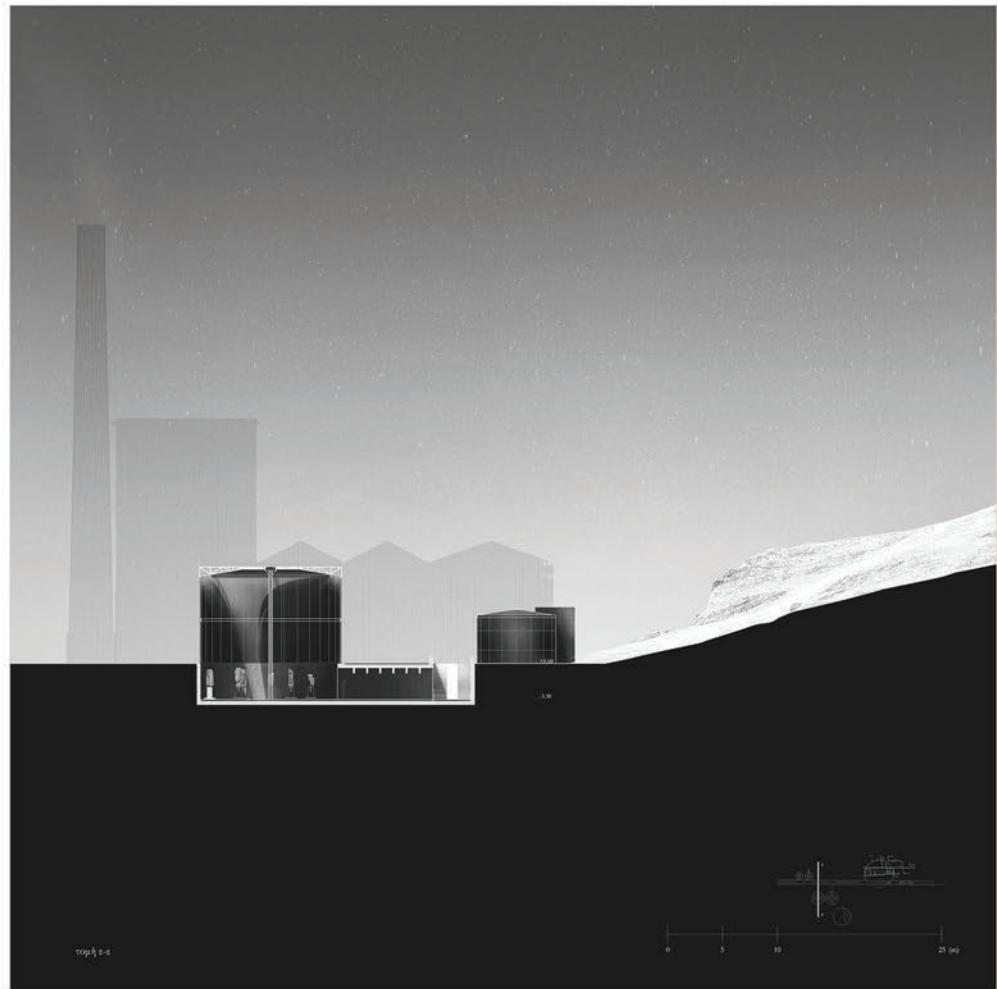

Εκεί, όπου ο Malraux συνάντησε την Περσεφόνη | Ένα μουσείο χωρίς τοίχους

Εκεί, όπου ο Malraux συνάντησε την Περσεφόνη | Ένα μουσείο χωρίς τοίχους

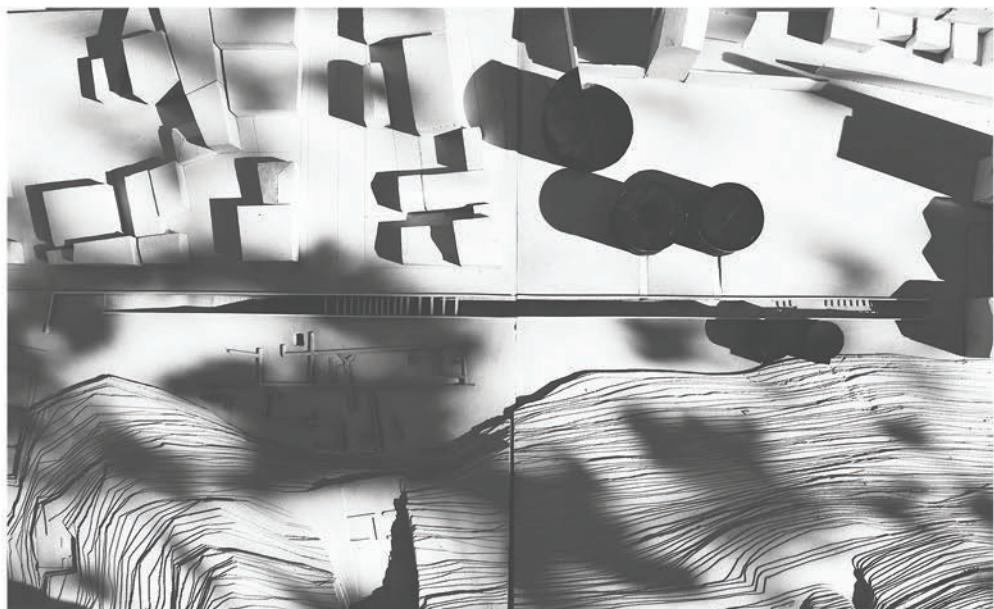

Εκεί, όπου ο Malraux συνάντησε την Περσεφόνη | Ένα μουσείο χωρίς τοίχους

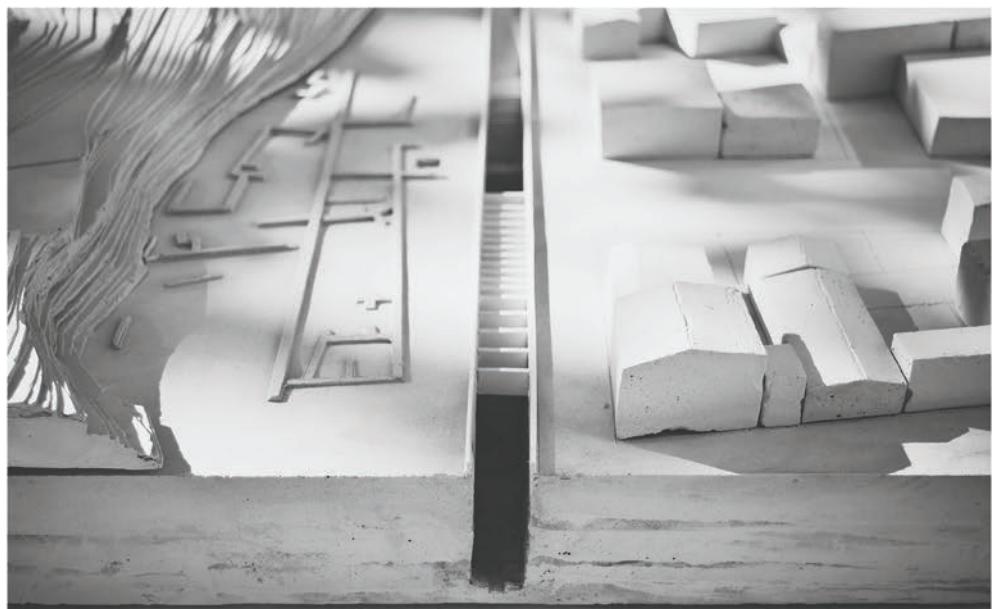

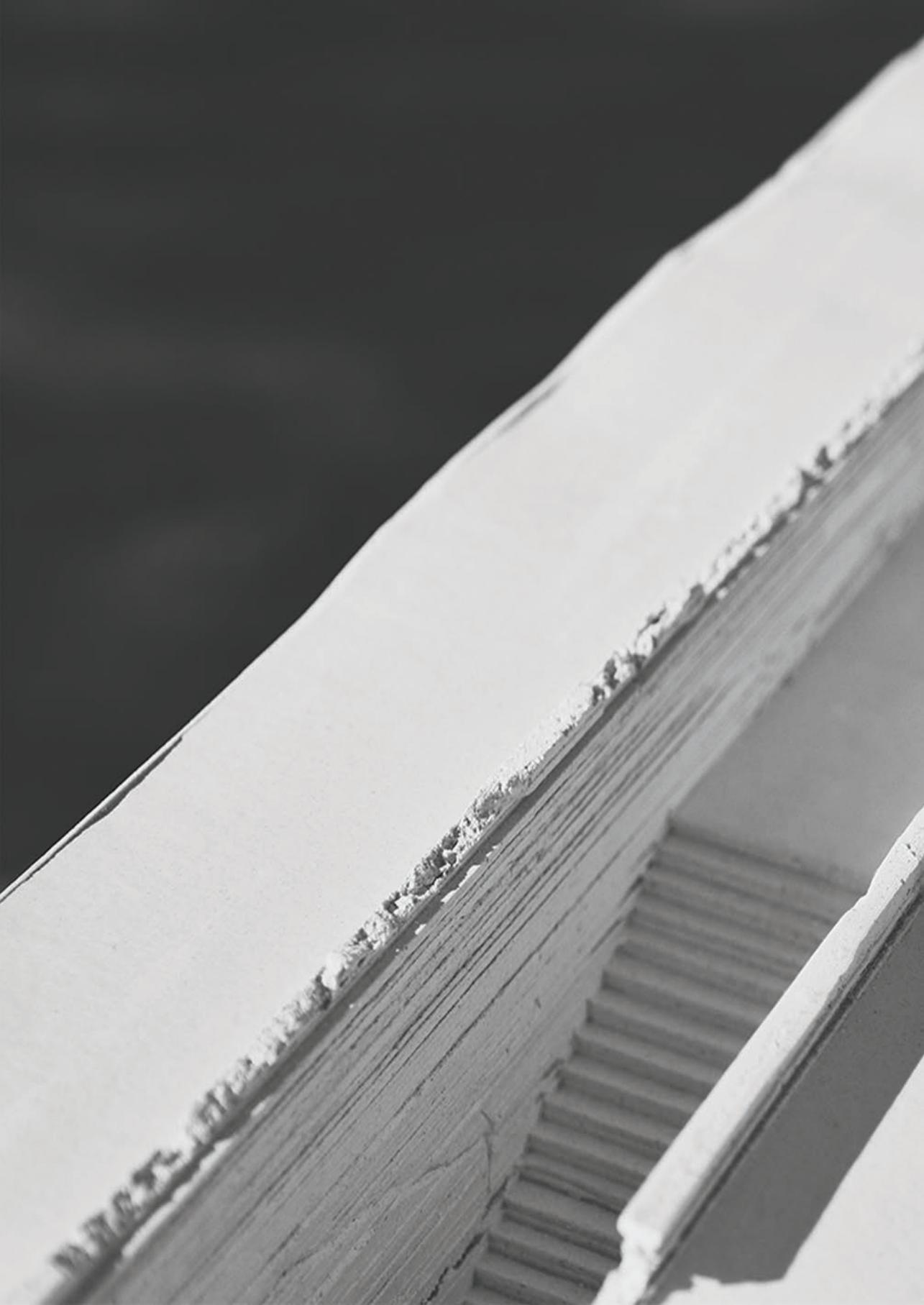

Εκεί, όπου ο Malraux συνάντησε την Περσεφόνη | Ένα μουσείο χωρίς τοίχους

Εκεί, όπου ο Malraux συνάντησε την Περσεφόνη | Ένα μουσείο χωρίς τοίχους

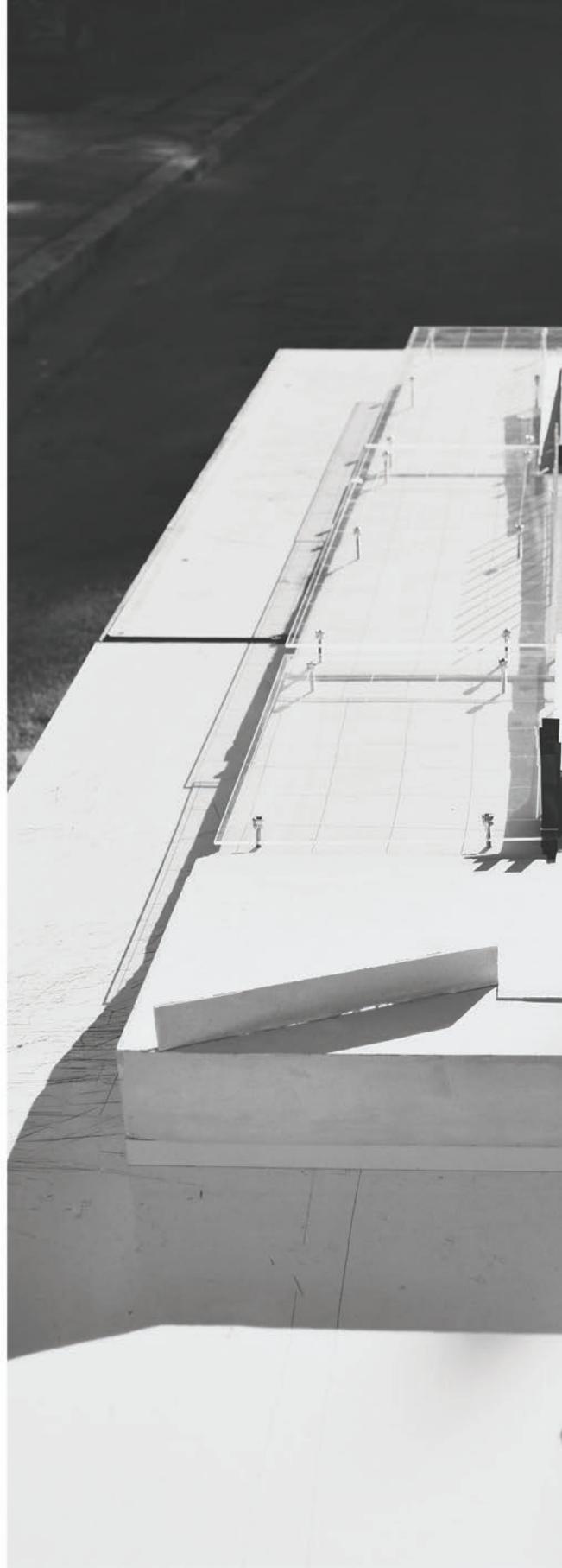

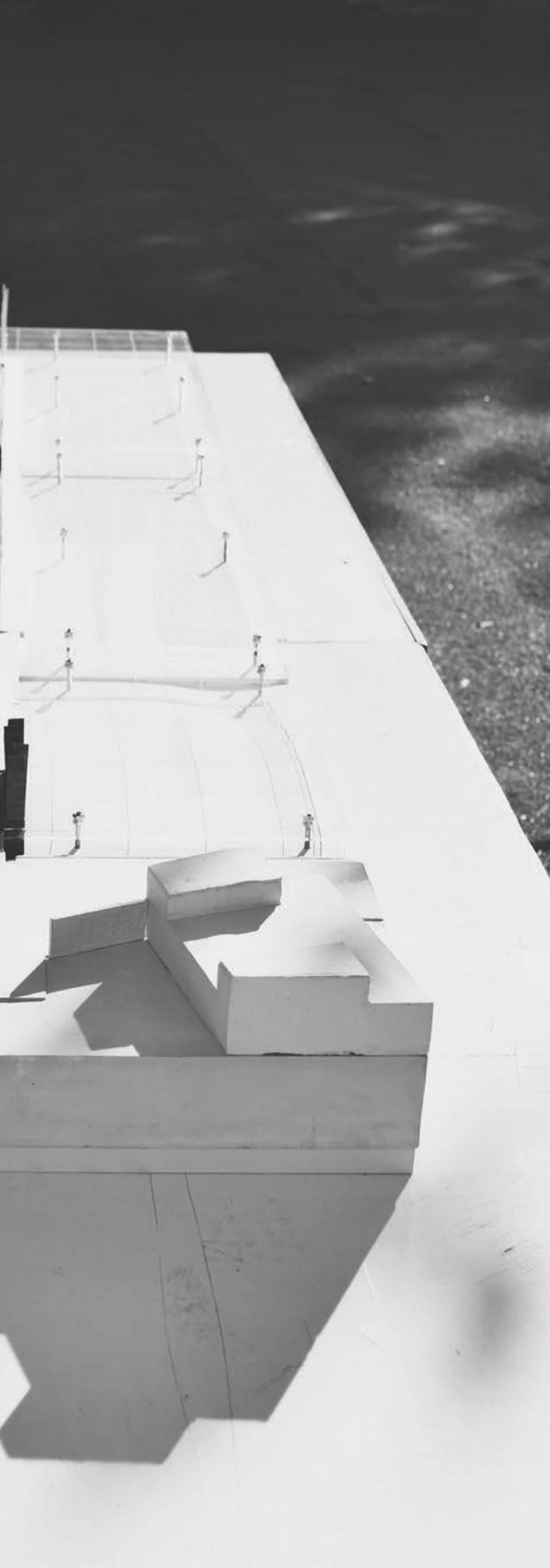

E.

ποπτεία

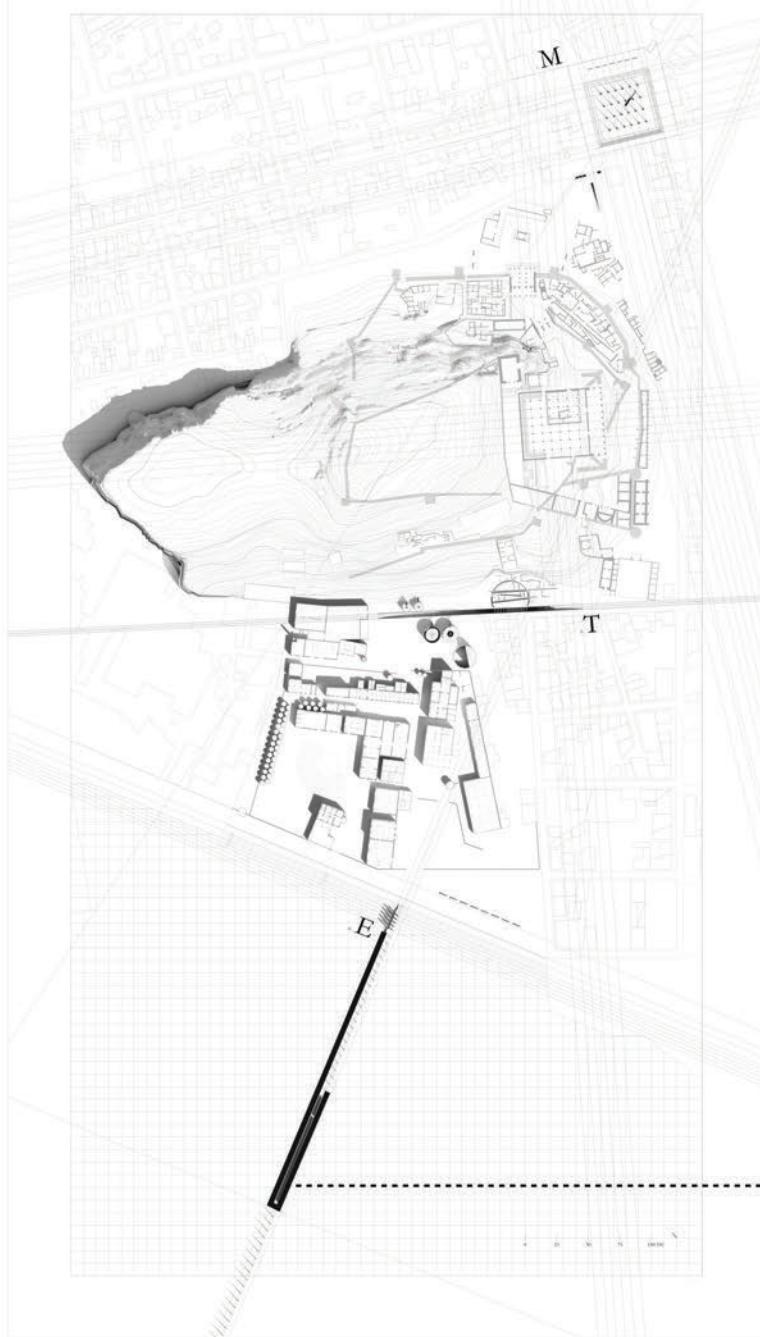

{βιομηχανία}

{θάλασσα}

Εκεί, όπου ο Malraux συνάντησε την Περσεφόνη | Ένα μουσείο χωρίς τοίχους

{

Σε οριζόντιο έδαφος πια, η περιπλάνηση στους ερειπωμένους βιομηχανικούς χώρους του Ελαιουργείου και του Βότρους αποκτά οπική διάδραση από και προς τον εσωτερικό και εξωτερικό χώρο. Τα γερασμένα κελύφη, οι οπές στο έδαφος, τα παράθυρα, η προοπτική – αλλά και άλλες αισθήσεις μαρτυρούν σταδιακά αυτό το ενδιάμεσο ανάμεσα στον λόφο και τη θάλασσα.

Η θάλασσα απρόσατη χάνεται κάτω από τα τεχνητά αναχώματα που στηρίζουν τον παραλιακό δρόμο. Μονοδική διέξοδος προς αυτήν, ο Αμερικανικός προβλήτας που φαίνεται να εισχωρεί προς τον ορίζοντα. Το πέρασμα προς τη θάλασσα, διττό καθώς υποδηλώνει το ενδιάμεσο γης και νερού, κάνει εξίσου πρόδηλες τις δύο κατευθύνσεις του ανθρώπου, ο προορισμός του και η καταγωγή. Το πέρασμα αυτό, καταληγά σε μεν, αποτελεί μία νέα αρχή για τον επισκέπτη καθώς επιστρέφει πίσω στην πόλη.

Μία αποκάλυψη του βιωμένου χώρου.

Αμερικανικός προβλήτας

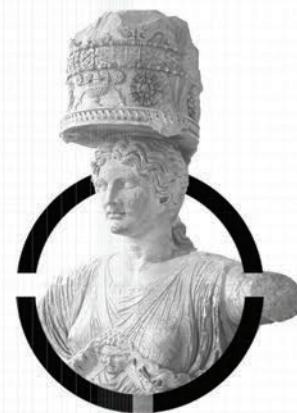
το σημείο

“...Αυτός ο ουρανός που σκεπάζει αντά τα ερείπια σήμερα είναι ο ίδιος μ’ αυτόν που χαμογελούσε πάνω από αυτό το συγχλονιστικό θρησκευτικό κέντρο. Η περιοχή της Ελενούνας με τις μάζες των ερειπίων επικονιγραφεί τις ιδιοτροπίες του ανθρώπινου μναλού και την καταστροφή που προκαλείται από τις ανθρώπινες σκέψεις και πλοτεις. Εδώ φαίνεται το θιβερό πεπλωμένο της ανθρώπινης ύπαρξης να αγωνίζεται, να κοπιάζει και να δημιουργεί αυτό που οι απόρονοι σε μια άλλη εποχή φτάνουν να καταστρέψουν και να το καταργήσουν. Όταν σταθόμε ανάμεσα στις σπασμένες κολόνες και τους γιρεμούμενους τοίχους μόλις και μετά βλας μπορούμε να φανταστούμε το θάρβος που χαρακτηρίζει αυτό το παγανιστικό κέντρο. Η οιωπή, που οαν ένας βραχός ουρανός σκεπάζει αυτή την περίβολο σήμερα δε μας δίνει κανένα σημάδι από τον πανάρα που έσπαξε κάποτε τους αιθέρες και άργιζε τους ουρανούς. Οι βράχοι της Σαλαμίνας και της Πάρνηθας είναι το ίδιο έδαφος που χωρίζει τους πιστούς των αρχαίων χρόνων, όμως οι ίδιες έχουν αλλάξει και αυτή η αλλαγή μεταμόρφωσε το υπέροχο και ζωντανό τέμενος της γης σε απέραντη έκταση βουβών ερειπίων...”

— Γεώργιος Μυλωνάς, Έλενονας και Ελευσίνα Μυστήρια

Ελαιουργείο

βιομηχανία
λεβάντωνθος
εργατική ηφή
ερείπια
θρύσιμα
μαρασμός;
νοσταλγία
νέοια_ελλήνων
έργωνται στην πατρίδα_έδανος
έλευση_ανάσταση
απογευμάτων_αναστάση
θεήρως
παρελθόν

Δήμητρα

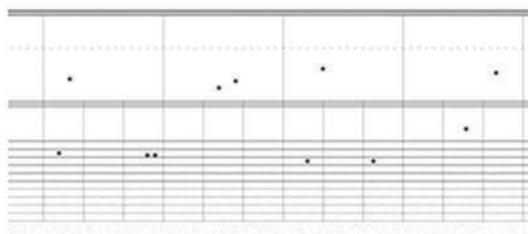
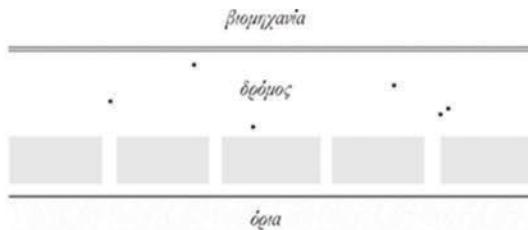
συμβολίωση
Αϋδονεύς

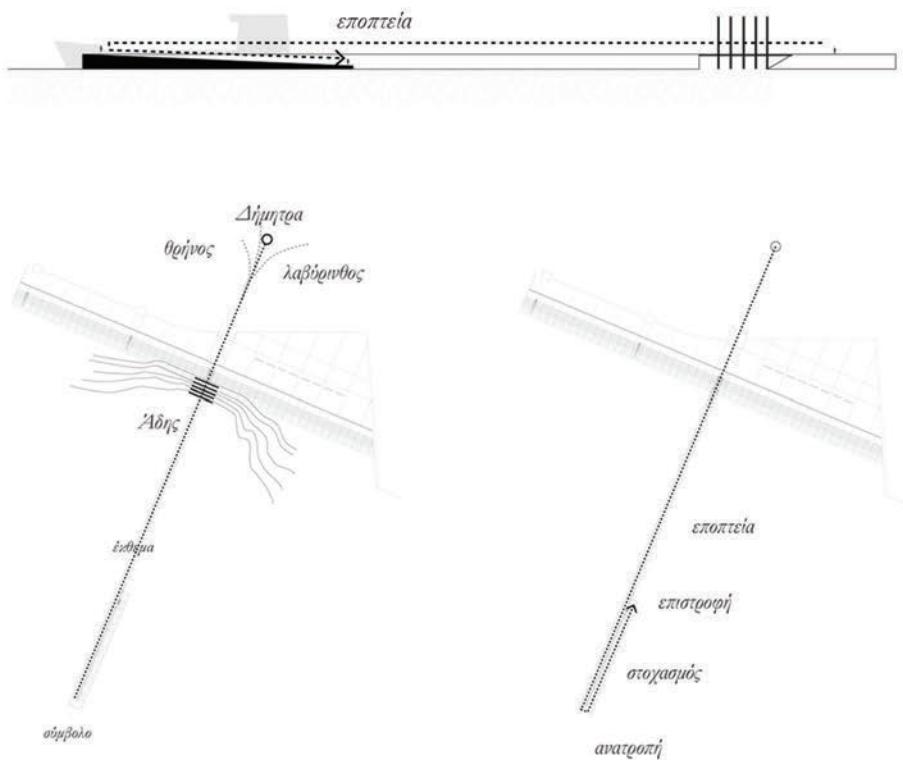
Ενατένιση

Θάλασσα
λήθη | μνήμη

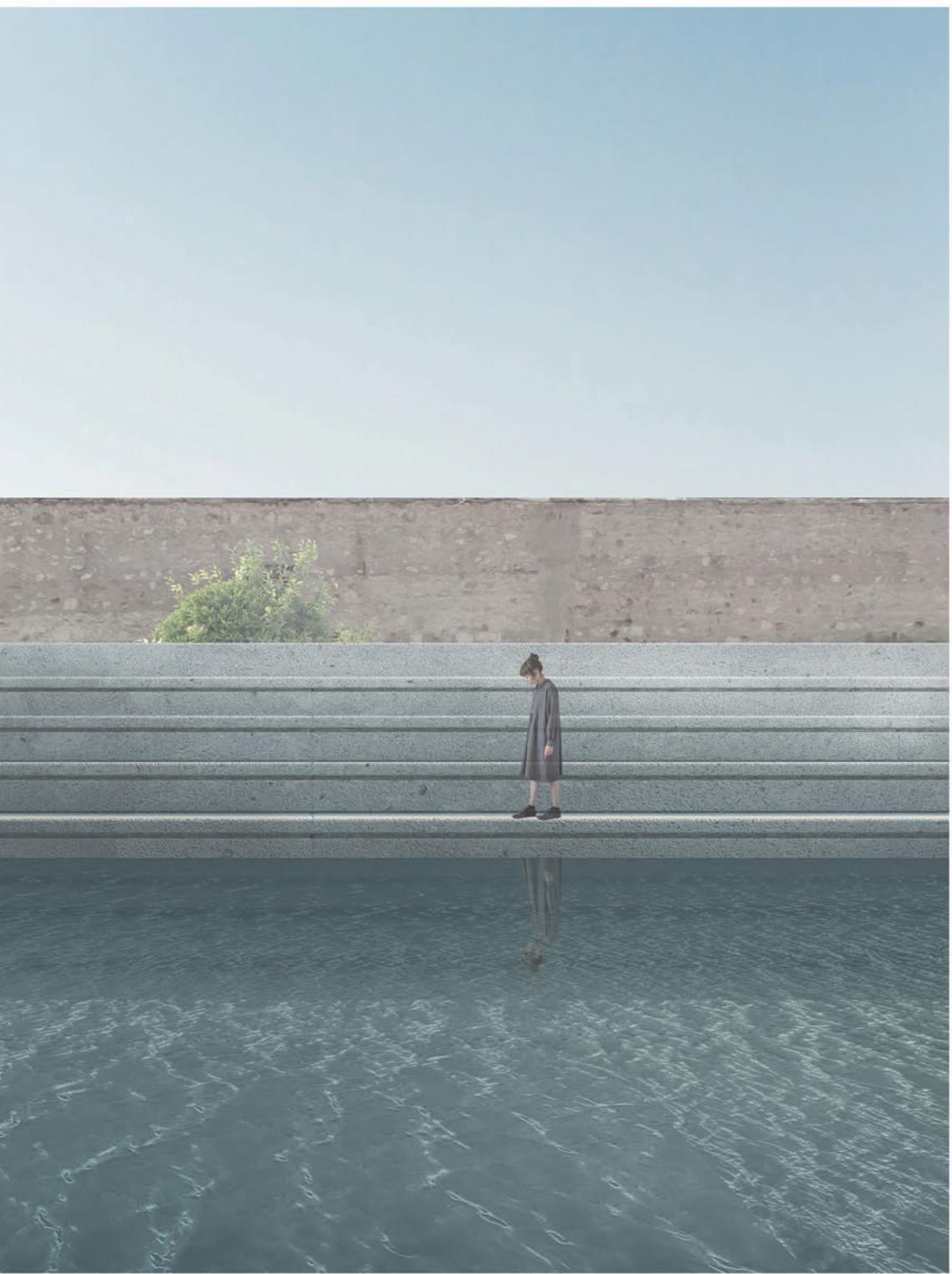
Εποπτεία

παρελθόν
πόλη
αρχαιότητα
βιομηχανία

Εκεί, όπου ο Malraux συνάντησε την Περσεφόνη | Ένα μουσείο χωρίς τοίχους

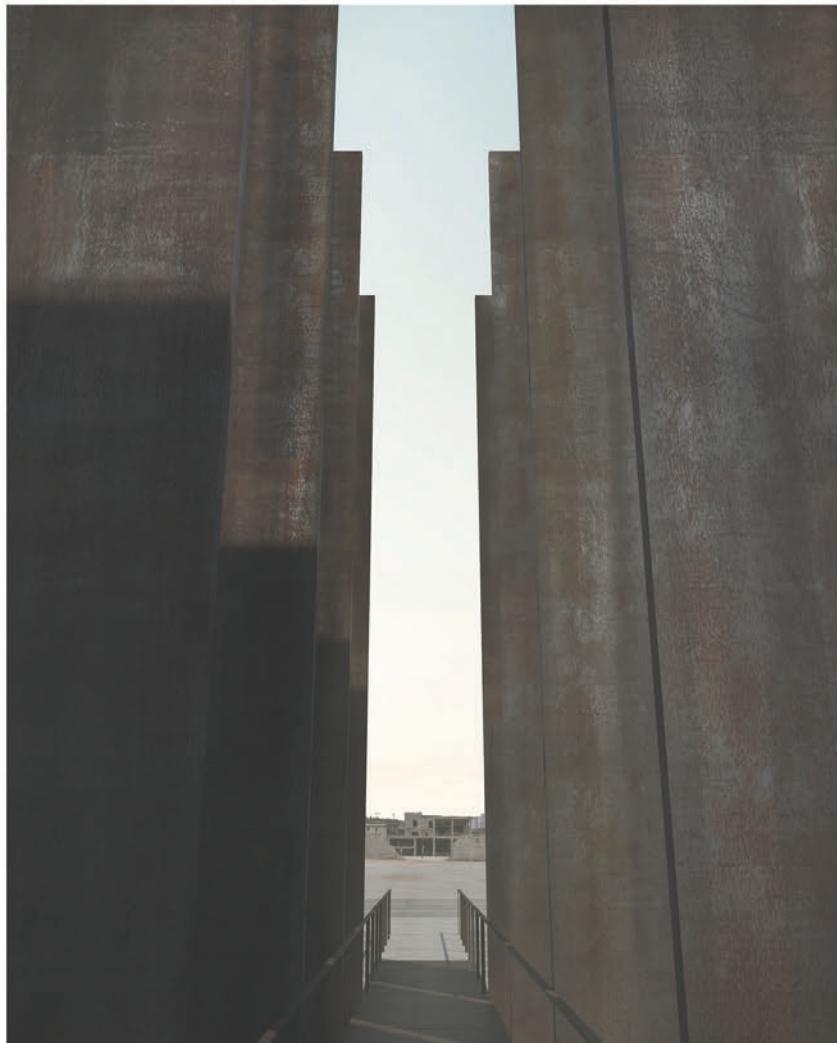
Εκεί, όπου ο Malraux συνάντησε την Περσεφόνη | Ένα μουσείο χωρίς τοίχους

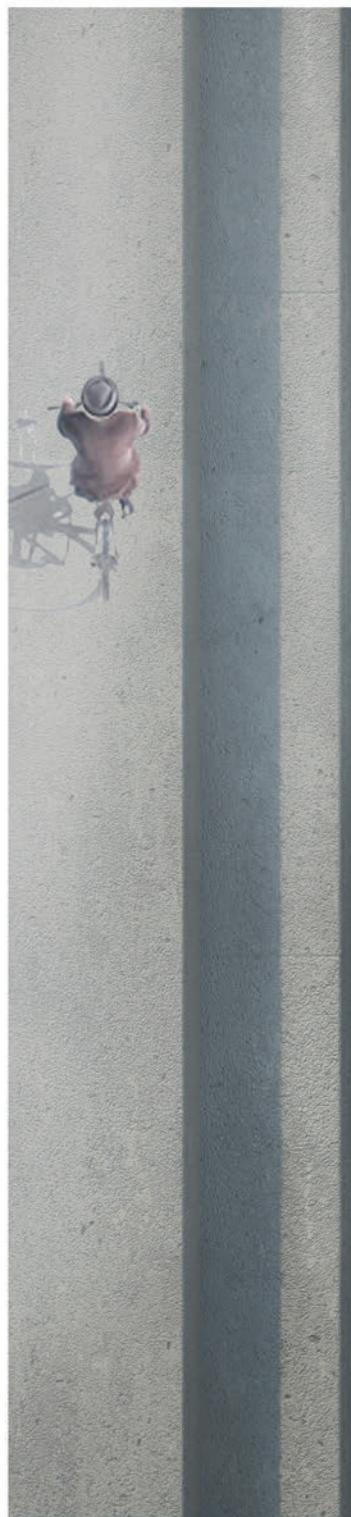

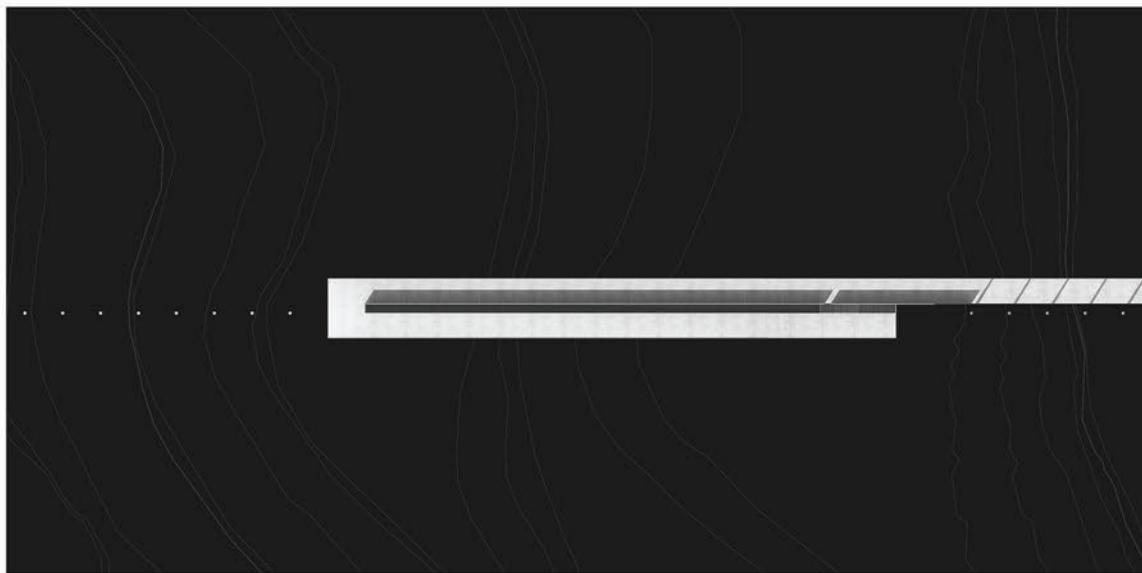
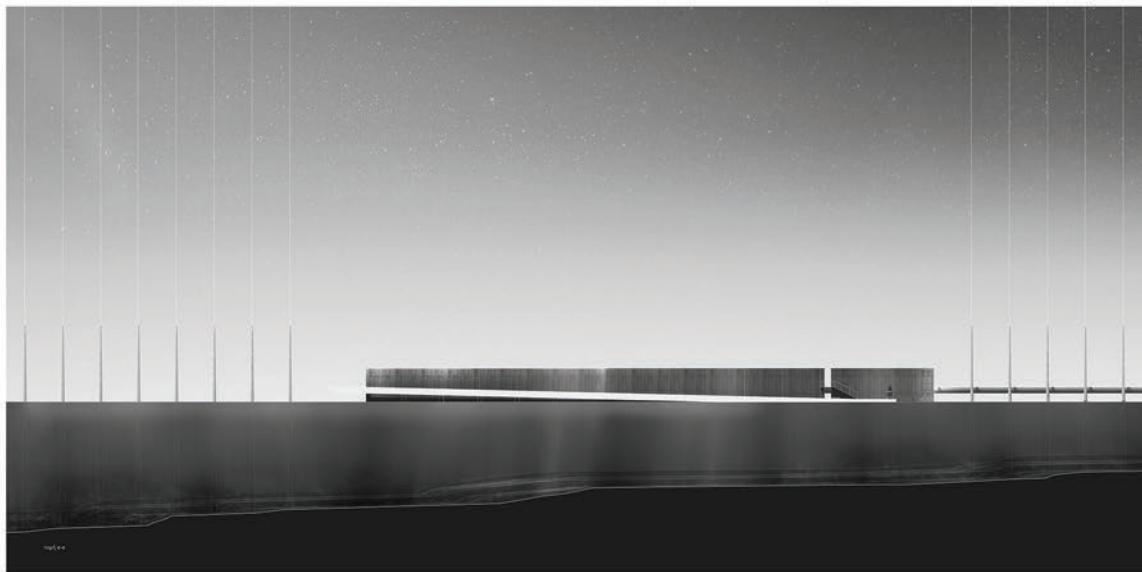
Εκεί, όπου ο Malraux συνάντησε την Περσεφόνη | Ένα μουσείο χωρίς τοίχους

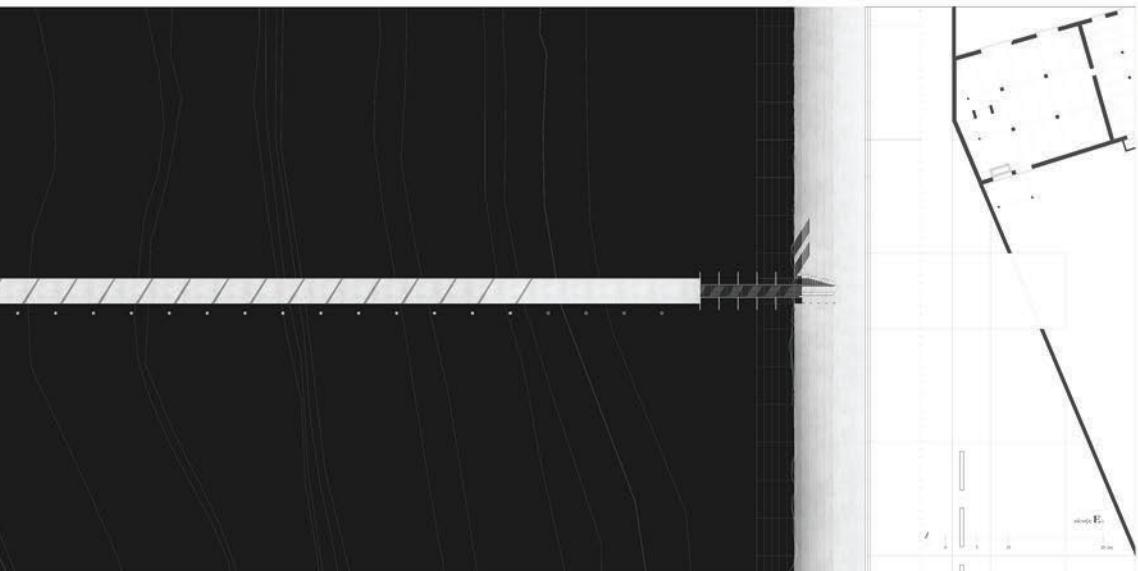
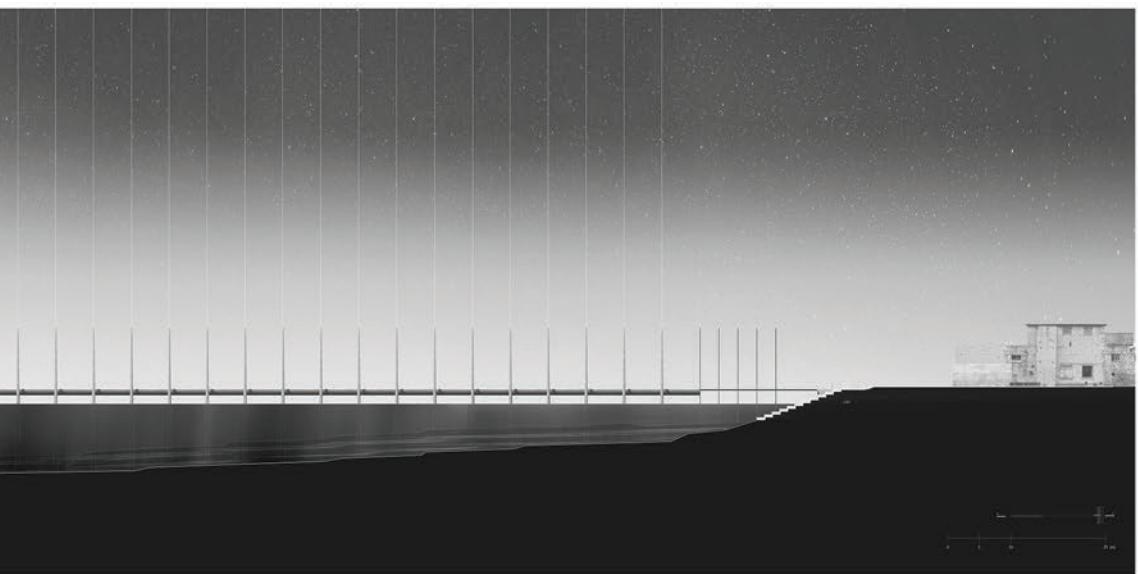

Εκεί, όπου ο Malraux συνάντησε την Περσεφόνη | Ένα μουσείο χωρίς τοίχους

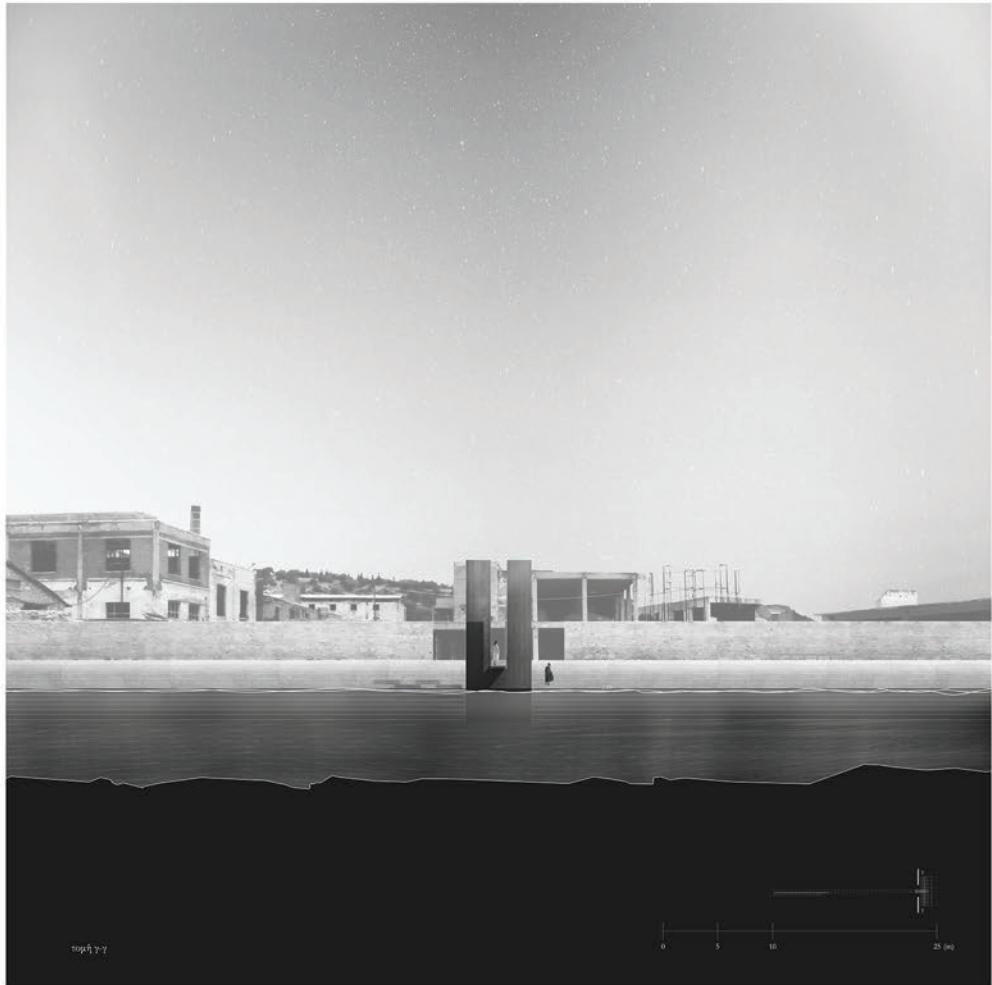

Εκεί, όπου ο Malraux συνάντησε την Περσεφόνη | Ένα μουσείο χωρίς τοίχους

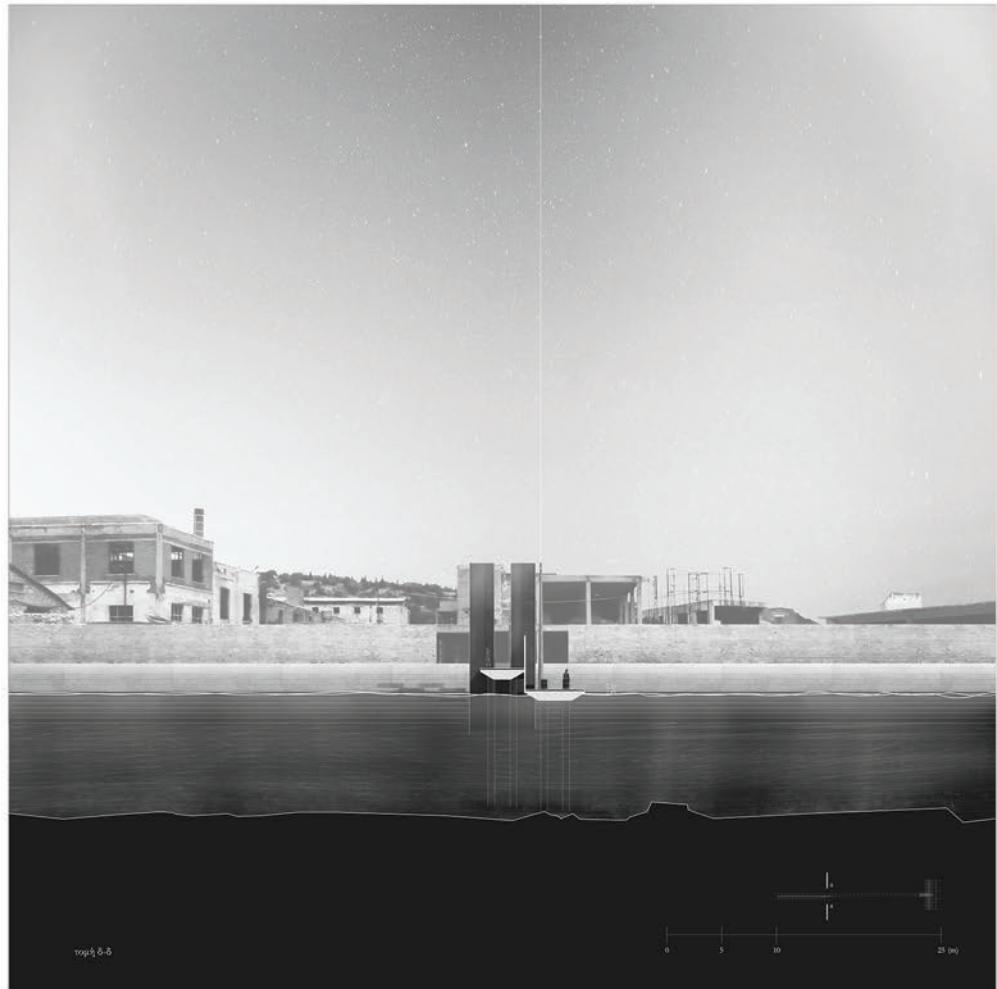
Εκεί, όπου ο Malraux συνάντησε την Περσεφόνη | Ένα μουσείο χωρίς τοίχους

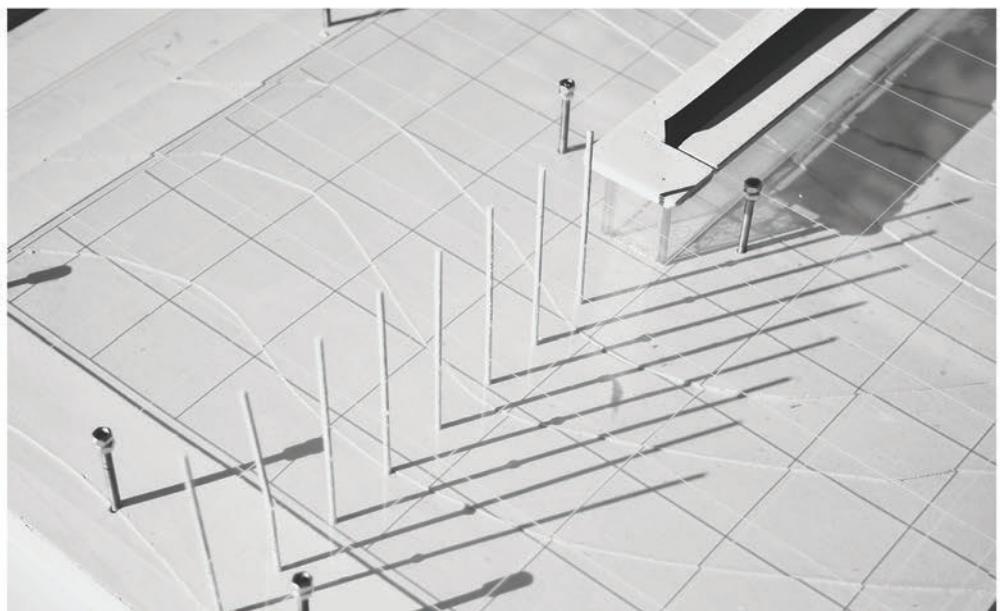
Εκεί, όπου ο Malraux συνάντησε την Περσεφόνη | Ένα μουσείο χωρίς τοίχους

Εκεί, όπου ο Malraux συνάντησε την Περσεφόνη | Ένα μουσείο χωρίς τοίχους

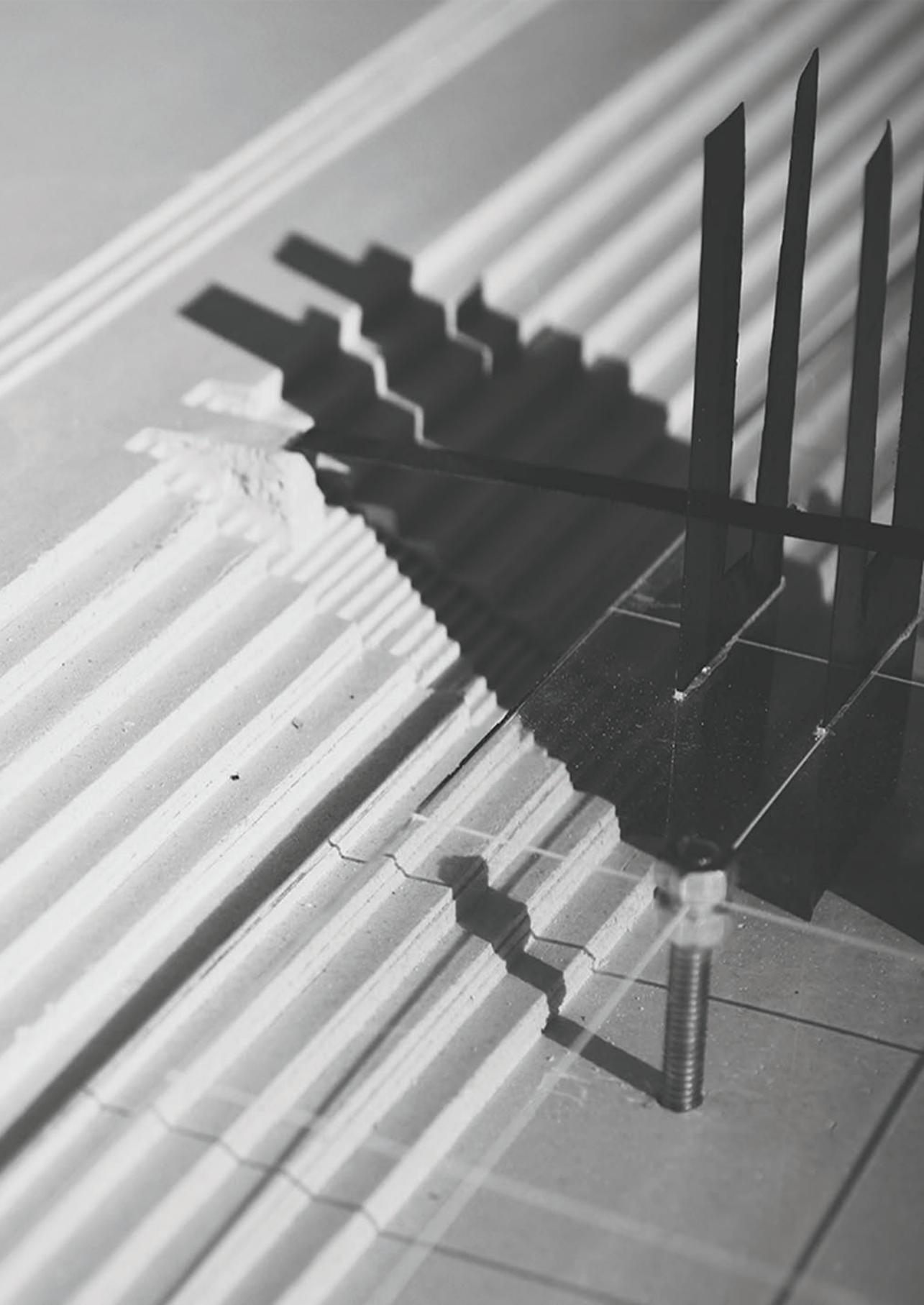
Έχει, όπου ο Malraux συνάντησε την Περσεφόνη | Ένα μουσείο χωρίς τοίχους

Εκεί, όπου ο Malraux συνάντησε την Περσεφόνη | Ένα μουσείο χωρίς τοίχους

Βιβλιογραφία

- Andreas Huyssen (2003), Present Pasts Urban Palimpsests and the Politics of Memory, University Press Stanford*
- Carl Kerenyi (2008), Eleusis, Archetypal Image of Mother and Daughter, Αθήνα, Ιδυβλήχος*
- Carl Kerenyi-Carl Jung (2008), Η εποιήη της Μυθολογίας, Αθήνα, Ιδυβλήχος*
- Christian Norberg Schulz (1971), Existence, Space, Architecture, London, Studio Vista*
- Christian Norberg Schulz (2009), Genius Loci, Το Πνέυμα των Τόπων, Αθήνα, Πανεπιστημιακές Εκδόσεις Ε.Μ.Π.*
- Claude Levi-Strauss, Μύθος και Νόμη, Αθήνα, Α.Καρδαμίτος*
- Frances A. Yates (2012), Η Τέχνη της Μνήμης, Αθήνα, Μορφωτικό Τόρυμα Εθνικής Τραπέζης*
- Gaston Bachelard (2014), Η Ποιητική του Χώρου, Αθήνα, Εκδόσεις Χατζηνικολή*
- Georges Bataille, Ο Ερωτισμός, Αθήνα, Τνδιπτος*
- Georges Devereux (1997), Βανδώ, Το Μυθικό Αιδοίο, Αθήνα, Ολκάς*
- Hannah Arendt (1996), Μεταξύ παρελθόντος και μέλλοντος, Αθήνα, Λεβιάθαν*
- Jacques Derrida (1995), Η έννοια των αρχείου, Αθήνα, Εκαφερμές*
- Luc Benoist (1992), Σημεία, Σύμβολα και Μύθοι, Αθήνα, Ινιτιότο του Βιβλίου, Α.Καρδαμίτος*
- Ludwig Wittgenstein, Γλώσσα, Μαγεία, Τελετουργία, Αθήνα, Α.Καρδαμίτος*
- Martin Heidegger, Η Τέχνη και ο Χώρος, Αθήνα, Τνδιπτος*
- Martin Heidegger (2004), Ποιητική κατοικούς ο άνθρωπος, Αθήνα, Πλέθρον*
- Martin Heidegger (2006), Χτίζοντες, Κατοικούμε, Στοχαζόμαστε, Αθήνα, Πλέθρον*
- Maurice Merleau Ponty (1945), Phenomenologie de la perception, Paris, Editions Gallimard*
- Michel Foucault (1987), Η αρχαιολογία της γνώσης, Αθήνα, Εξάντας*
- Michel Foucault, Επεργοτήσεις, Αθήνα, Πλέθρον*
- Mircea Eliade (1999), Πραγματεία πάνω στην Ιστορία των Θρησκειών, Αθήνα, Εκδόσεις Χατζηνικολή*
- Paul Valery (2013), Η Φιλοσοφία του Χορού, Principia, Αθήνα*
- Paul Valery (1996), Ευπαλίνος ή ο Αρχιτέκτων, Άργα, Αθήνα*
- Philip Sherrard (1994), Το Ιερό στην Ζωή και στην Τέχνη, Αγρίτας, Αθήνα,*
- Sigmund Freud (2013), Η δυσφορία μέσα στον πολιτισμό, Πλέθρον, Αθήνα*
- Tanizaki Junichiro (2016), Το Εγκάδιμο της Σκάσης, Αθήνα, Άργα*
- Αγγελος Σικελιανός, Πεζός Λόρος V, Αθήνα, Εκδόσεις Τκαρος,*
- Βάρα Ξένου (2010), Προσεγγίσεις στον Αρχαιολογικό Χώρο της Ακροπόλεως των Αθηνών, Αθήνα, Ε.Μ.Π.*
- Γ.Μπαμπινιώτης, Λεξικό της Νέας Ελληνικής Γλώσσας, Β' Έκδοση*
- Γιάννης Χαμηλάνης, Το έθνος και τα ερείπια του, Αθήνα, Εκδόσεις του Εικοστού Πρώτου*
- Ελευθερία Κουρούπη (1999), Χορός, Σάμα, Κίνηση, Αθήνα, Νεφέλη*
- Παναγιώτης Μιχελής (2002), Η Αρχιτεκτονική της Τέχνη, Αθήνα, Τόρυμα Μιχελή*
- Παναγιώτης Μιχελής (2006), Αισθητική Θεωρήματα, Αθήνα, Τόρυμα Μιχελή*
- Παύλος Λέφας (2008), Αρχιτεκτονική και Κατοικηση, Αθήνα, Πλέθρον*
- Πέτρος Μαρτινίδης (1999), Μεταρρυθμίσεις του Θεατρικού Χώρου, Αθήνα, Νεφέλη*
- Στέλιος Ράμφος, Τόπος Υπερουργάνιος, Αθήνα*

Αρθρογραφία

- Alois Reigl (1982), The Modern Cult of Monuments : Its Character and Its Origin*
- Andreas Huyssen (2006), Nostalgia for Ruins*

- Αριστείδης Αντωνάς, Η αναβολή της κατεδάφισης*
- Βάρα Ξένου, Γιατί η Ελενίστινα Σήμερα; Αθήνα, Σημειώσεις Ε.Μ.Π.*
- Βάρα Ξένου, Υιώσει για την Ελενίστινα, Αθήνα, Σημειώσεις Ε.Μ.Π.*
- Βάρα Ξένου, Σημειώσεις πάνω στην Ιδέα των Φανταστικών Μονοείου, Αθήνα, Σημειώσεις Ε.Μ.Π.*
- Βάρα Ξένου, Σημειώσεις για το Ορόμα στα Ελληνικά Μυστήρια, Αθήνα, Σημειώσεις Ε.Μ.Π.*
- Βάρα Ξένου, Η Καταγωγή και το Νόμιμα μας Μνημονίς και Παιδευτικής Μεθόδου, Αθήνα, Σημειώσεις Ε.Μ.Π.*
- Βάρα Ξένου, Η Πολιτική Σημασία των Ιερών Χώρων, Αθήνα, Σημειώσεις Ε.Μ.Π.*
- Κώστας Μανωλάδης, Η Τομή, Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας*
- Πάνος Κούρος (1998), Ερείπιο και Περιβάλλον, Περιοδικό των Πολιτιστικών Τεχνολογικών Ιδρύματος*

Ο λόρος των αρχαίων Ελευσινίων Μυστηρίων και το Ιερό Τελεστήριο της Δήμητρος, η υψηλάμινος και οι βιομηχανικές δεξαμενές του Ελαιουργείου και του Βότρους, το εγκαταλειμμένο βιομηχανικό παραθαλάσσιο μέτωπο και η χαώδης σύγχρονη πόλη της Ελευσίνας είναι ένα παλιμψηστο αρχιτεκτονικών γραφών, το οποίο οριθετείται χωρικά, αποκόπτεται χρονικά, και παγίωνται λειτουργικά ως το εξάρτετο του παρελθόντος. Ως ενδιάμεσος τόπος δεν είναι παρά μία φωνή, ένα τίποτα το οποίο στην πραγματικότητα είναι κάτι. Κάτι, το οποίο βουεί εντός ενός ρήγματος, που δημιουργεί η συγκρουσιακή σχέση μεταξύ παρελθόντος και μέλλοντος. Κάτι, το οποίο αντηχεί στις πέτρες, τα χαλάσματα και το λαβύρινθο των αποσπασμάτων, αναζητώντας τους μύστες, οι οποίοι ενδιαφέρονται για τη σημασία και το νόημα των χωρικών θραυσμάτων και των χαμένων συμβόλων και την ανασύνθεση των ενδιάμεσων μεταξύ τους χωρικών σχέσεων. Στοιχεία τα οποία θα ανακαλέσουν τις φωνές που χάθηκαν στη σιωπή και το θάνατο και θα γίνουν σύμβολα στο μυστήριο της φύσης και του τόπου.

Ο Andre Malraux, υποδεικνύει, για το Φανταστικό Μουσείο της Ελευσίνας, την φωτογράφιση των τεσσάρων ενοτήτων, συμβόλων – Α,Β,Π,Θ – η οποία ακούπο έχει την ανάπτυξη μίας χωρικής και χρονικής εμπειρίας, κατανόησης του τόπου, κριτικής σχέσης και ερμηνείας, συμβολισμού και νοηματοδότησης των εκθεμάτων. Το μουσείο άλλοτε ήταν μια κατάφαση, το Φανταστικό Μουσείο είναι μια διερώθηση του σήμερα. Είναι εκείνο που μένει από την ανθρώπινη δημιουργία και ως τέτοιο είναι αποσπασματικό, φανταστικό, διανοητικό. Το Μουσείο θα ξαναφέρει την μορφή του μόνο όταν θα πάψει να συγχέει το έργο τέχνης μ' ένα οπουδήποτε αντικείμενο. Δεν είναι ένα αντικείμενο, είναι μια φωνή.

Η Κόρη καταδεικνύει τον τόπο ως Μητρικό. Η εγκατάσταση ενός Φανταστικού Μουσείου, ως ενδιάμεσου χώρου δεν επαρκεί για τον τόπο της Ελευσίνας. Ένα Φανταστικό Μουσείο είναι πάντοι. Η θεμελιώση ενός μουσείου θα απαιτούσε τη διάνοιξη της γης και τη συμβολική είσοδο του ανθρώπου εντός της κατά αναλογία της ανόδου και της καθόδου της Περσεφόνης. Το μητρικό στοιχείο, το οποίο αναδύθηκε από το μυθολόγιμα μητέρας και κόρης και από την Ελευσίνα τελετουργία στο Ιερό Τελεστήριο της Δήμητρος και της Περσεφόνης, υπάρχει *in situ*. Πρόκειται για την ποιητική αλληγορία του τόπου ως ενδιάμεσου χώρου, δοχείου, μήτρας, γης, αγγείου και δεξαμενής.

Η δεξαμενή, ως σύγχρονο δοχείο, αγγείο η ως μητρικός χώρος, εντός και εκός της γης, εκ του ρήγματος δεκ – δέκομαι δύναται να δεχθεί στην εσωτερική της κοιλότητα έναν ολόκληρο φαντασιακό κόσμο τέχνης. Εδώ θα συνυπάρξουν με αναπάντεχο τρόπο τα τελετουργικά αντικείμενα, τα νεκρικά και ταφικά εργαλεία, τα σύμβολα της σποράς και της φύσης, το δέντρο, το νεκρό ανθρώπινο οώμα του παρελθόντος ως άγαλμα και το δημιουργικό κριτικό υποκείμενο ως σώμα, σύμβολο, ο άνθρωπος.

